

Giới thiệu Sủng Phi Nàng Là Của Ta

Đọc truyện Sủng Phi Nàng Là Của Ta bạn sẽ được tác giả Lãnh Hàn Băng đưa vào một thế giới của truyện xuyên không đầy huyền bí. Đây là câu truyện rất hay với các nhân vật có nhiều tính cách đặc biệt khác nhau như sau :

Thiên Minh Mẫu Đơn: sát thủ hạng nhất thế giới ngàn thế kỉ 21. Trong một lần đang thi hành nhiệm vụ, chẳng may bị đánh lén. Nàng chết, nhưng vừa xuống Âm phủ lại một phen náo loạn làm Diêm vương sợ hãi buộc phải cho nàng xuyên không.

Thiên Nguyệt Mẫu Đơn: Tam tiểu thư phủ tể tướng, xinh đẹp như hoa, đệ nhất mỹ nhân không ai sánh bằng. Nhưng nàng vốn là con của thứ thiếp nên luôn bị chèn ép bất nạt, thân thể lại yếu ớt từ nhỏ. Bị hai cô chị thường xuyên đánh đập, lại thêm bà cả ích kỉ, chỉ cho nàng ở căn nhà gỗ nhỏ lạnh lẽo nên nhan sắc trời phú của nàng cũng bị che lấp mất.

Thượng Quan Nhất Thiên: Hoàng đế trẻ tuổi của Thủy Quốc. Một thân anh dũng phi phạm, mưu lược binh trận tinh thông, cao thủ võ lâm thừa hưởng bí pháp gia truyền. Soái ca đệ nhất thiên hạ. Lạnh lùng cao ngạo, cá tính tim dành cho nước cho dân, chưa một lần vì nữ nhân mà rung động.

Ma Hàn Thiên: Nhị vương gia Ma quốc. Soái ca phong lưu. Võ công hiển hách bách chiến bách thắng, mưu lược thâm sâu, tinh thông y dược. Lãng tử ôn nhu nhưng khi làm việc thì lạnh lùng độc đoán. Khó ai hiểu được.

Thiên Minh Toàn Phong: nghĩa tử của Tể tướng, cũng một soái ca hoàn hảo. Văn võ song toàn, Cánh tay đắc lực của Tể tướng. Chơi với Mẫu Đơn từ nhỏ, luôn bảo vệ nàng khi hai tỷ tỷ bất nạt. Tính tình trầm ấm, hòa nhã.

Thiên Nguyệt Lưu Ly: Đại tiểu thư phủ tể tướng. Khá xinh đẹp nhưng tính tình ích kỉ hống hách, thường xuyên đố kị với nhan sắc của Mẫu Đơn và gây khó dễ cho nàng.

Thiên Nguyệt Hồng Mai: Nhị tiểu thư của tể tướng. Cũng khá xinh nhưng tính tình không khác gì cô chị. Thậm chí còn ác độc gấp đôi.

Dạ Y giáo chủ: ân nhân-sư phụ của Mẫu Đơn, là người truyền lại cho nàng bí kiếp võ công. Thân phận thật còn là bí ẩn.

P/s : Cùng với các nhân vật khác. Truyện Sủng Phi Nàng là của ta sẽ giúp giải trí tuyệt vời sau những giờ làm việc căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nàng Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Đoàng!!!!

Mẫu đơn ngã xuống trên vũng máu đỏ. Tên Đao Hàm dám bắn lén nàng, thật tiểu nhân.

Mẫu đơn thấy người nhẹ tẫng, nàng chết rồi sao? Không, nàng không cam tâm. ....

Hai bên đường lối đi xuống địa ngục đâu đâu cũng là lửa, nóng đến gần như tan chảy. Vậy mà gương mặt lạnh đến đóng băng của Mẫu Đơn tuyện nhiên không có một giọt mồ hôi, hàn khí tỏa ra còn khiến những ngọn lửa đang vùng vẫy dữ dội trở nên e dè.

Diêm Vương gia mắt giật giật, vội vàng lật sổ sanh tử. Gạch đỏ chói trên dòng chữ Thiên Minh Mẫu Đơn đập vào mắt y làm y phút chốc đỏ mồ hôi lạnh. Thật là họa đến với Âm Phủ rồi.

Còn chưa kịp định thần thì cánh cửa đen tối âm u mở mạnh, đến nỗi gần như tuột khỏi vách.

Con người trước mặt cao ngạo như bậc tối cao, mỹ quan thanh tú nhưng lạnh băng khiến người khác kinh hãi. Đôi mắt đẹp tựa tinh tú tại thượng trên trời, sắc sảo nhìn xoáy vào tâm can người đối diện như bức lầy khiến ngẹt thở. Bờ môi anh đào hồng hồng lối cuốn quyết rũ nhưng tuyện nhiên nằm yên trên cùng một đường thẳng chẳng cần lên tiếng cũng đủ để người khác tránh xa.

/Thần cầu hôn!!! người làm ăn như vậy chết ta rồi/ Diêm vương gia thầm kêu than.

Y quay sang Mẫu đơn đang đứng im nơi đó, háng giọng

“Thiên Minh Mẫu Đơn! Số ngươi chưa tận, là do tai nạn nên mới đến đây. Giờ ta cho ngươi ....” ậm ừ một lát, y nói tiếp “ta cho ngươi xuyên không được chứ?”

Mẫu đơn vẫn lạnh lùng nhìn Diêm Vương gia đỏ mồ hôi hột trên ngai cao với ánh mắt “chỉ nhiều đó thôi sao?”

Háng giọng lần hai, Diêm Vương gia nặng nề lên tiếng

“Thôi được rồi... ta cho người xuyên không, làm đệ nhất mỹ nhân, à... vẫn giữ lại diện mạo của người vì nhan sắc này muốn kiếm ra người hơn thật là không có, giữ nguyên công lực, số hạnh phúc...” Thấy nàng chưa vừa ý, y lại lau mồ hôi “Ta ban cho người Thủy Bích kiếm được chứ? Đó là báu vật thiên hạ, trên nhân gian chỉ có 1 thanh kiếm ấy thôi.”

Mẫu Đơn không nói nhưng cơ mảy đã giãn ra.

Y thấy thế phẩy tay. Một luồng sáng bao quanh Mẫu Đơn, nàng thiếp đi.....

Hàng mi cong dài lay động, mỹ mâu dần mở. Mẫu Đơn nhìn xung quanh. Một căn nhà gỗ, kiến trúc chắc chắn không phải ở thế kỉ 21. Vậy là nàng xuyên không thật.

Thấy có gì đó đè nặng lên tay, nàng nhìn sang, là một tiểu nữ đang ngủ. Nàng nhẹ nhàng rút tay ra, nhưng đã lỡ làm nữ nhi kia tỉnh giấc.

“Tiểu thư!!! Người tỉnh rồi sao???? Oaoaoaoa, Y nhi ngỡ người bỏ Y nhi đi rồi chứ, oaoaoaoa” Nữ nhi kia vừa thấy nàng đã bật khóc nh7 đũa trề.

“Cô là ai?” Mẫu Đơn lên tiếng thắc mắc thì nhận ngay ánh mắt ngấn nước đến tột của nữ nhi kia và 1 tràng khóc lóc.

“Oaoaoaoa, Tiểu thư người bị sao vậy? có phải đầu bị chấn thương rồi không, oaoaoaoa”

“Có lẽ ta mất trí rồi, cô kể lại cho ta nghe được không?” không thể chịu nổi, nàng bèn đỡ nữ nhi kia đứng lên, hỏi.

“Tiểu thư. Em là Y Nhi, là tỉ nữ của tiểu thư từ nhỏ. Tiểu thư là Thiên Nguyệt Mẫu Đơn, con của Nhị phu nhân và Lão gia- Thiên tể tướng. Từ nhỏ Tiểu thư vốn xinh đẹp, định sẵn là Mỹ nhân đệ nhất thiên hạ. Mẹ con Đại phu nhân ghen tức nên thường thừa lúc Lão gia đi vắng bắt nạt tiểu thư. Tiểu thư hiền thực nên dễ bắt nạt, lại yếu ớt nên 3 mẹ con họ càng làm tới, mới đây còn đẩy tiểu thư vào cột nhà làm người bất tỉnh, để giờ..... híc” Y Nhi vừa nói vừa thút thít.

“Vậy cha ta có thương ta không?” nàng hỏi

“Lão gia rất thương tiểu thư. Lão gia trước đây một lòng yêu nhị phu nhân, nhưng nhị phu nhân hồng nhan bạc mệnh, đã mất khi sanh tiểu thư. Càng lớn tiểu thư càng xinh đẹp, càng giống nhị phu nhân nên lão gia rất yêu thương tiểu thư. Có điều lão gia thường xuyên đi vắng, mới tạo điều kiện cho người khác ăn hiếp người” Y Nhi mới đó đã đổi thái độ, lời nói thể hiện sự tức giận thấy rõ.

“Mang cho ta gương” Mẫu Đơn đã hiểu, chợt kêu Y Nhi lấy giúp đồ

Nàng tuyệt ngất, hình ảnh trong gương người không người, quý không ra quý. Đầu tóc rối xù lòa xòa trước mặt, làn da trắng bệch, bờ môi nhợt nhạt, đôi mắt rõ là đẹp nhưng lại thâm quầng phờ phạc. Đây gọi là Mỹ nhân sao???? Chẳng phải nói nàng vẫn giữ được hình dáng của mình sao????

Y Nhi thấy trạng thái của Mẫu Đơn đã vội giải thích.

“Tiểu thư trước nay không chăm sóc cho nhan sắc, thậm chí còn cố làm mình xấu đi để tránh phiền phức. Không lẽ người ngay cả điều này cũng quên?”

“Chải tóc trang điểm cho ta” lời nói nàng phát ra làm Y Nhi kinh ngạc. Thật ra nàng có phải Mẫu Đơn tiểu thư gì đó đâu. Mẫu Đơn nàng là sát thủ lãnh khốc xinh đẹp. Để ăn hiếp sao? Từ giờ sẽ không thế nữa.

Lát sau, trước gương bây giờ là một mỹ nhân thật sự. Mái tóc búi nhẹ bằng dây trâm bạc đơn giản nhưng càng toát lên vẻ đẹp nhẹ nhàng. Làn da trắng mịn như dea em bé, bờ môi hồng quuyến rũ nổi bật, chiếc mũi cao thẳng hoàn hảo. Đôi mắt đẹp không từ nào tả hết, vừa ngây thơ vừa sắc sảo, vừa thánh thiện vừa kiên quyết. Mẫu Đơn đẹp đến nỗi Y Nhi là nữ còn phải đỏ mặt. Tưởng tượng không biết 2 tỷ tỷ kia nhìn thấy sẽ thế nào.

Mẫu Đơn khoác lên mình lam y nhẹ nhàng thanh khiết, đai lưng càng tôn lên vòng eo thon hoàn hảo. với dáng người chuẩn từng milimet của Mẫu Đơn thì chẳng có bộ đồ nào là không hợp với nàng. Mẫu Đơn giờ như tiên nữ giáng trần, à không, so sánh với thiên thần thì nàng phải phần hơn.

Chợt nghe có tiếng động bên ngoài, Y Nhi chạy vội ra xem, hình như căn phòng này không có người canh cửa.

Y Nhi hốt hải chạy vào, khuôn mặt lo lắng.

“Tiểu thư, đại tiểu thư và nhị tiểu thư đến”

Ồ, là hai tỷ tỷ của nàng đó sao. Bao lâu nay thân thể này bị hành hạ quá nhiều rồi, từ nay sẽ không còn nữa. Để xem họ muốn làm gì.

Mẫu Đơn vội điềm tĩnh, bước ra sảnh trước, hoàn toàn không có ý lo sợ.

Hai vị tiểu thư kia đang ngồi chễm chệ ở phòng khách, 2 thân phận y và lục y chói mắt kèm thêm bao nhiêu trang sức cũng thập phần không thể so với nàng đơn giản mà nổi bật.

Mẫu Đơn bước ra sau màn lụa làm 2 tách trà trên tay Lưu Ly và Hồng Mai tuyệt vời xuống. Hai ả không tin vào mắt mình nữa. Đây là “đóa mẫu đơn héo úa” khi xưa sao? Sao giờ lại hồi sinh rực rỡ đến thế?

Lưu Ly mặt gần như đen lại, lớn tiếng

“Mẫu Đơn, người làm gì vậy hả, ăn diện như vậy coi được sao, thật diêm dúa hết mức mà”

Mẫu Đơn vẫn một trạng thái điềm tĩnh, ánh mắt sắc sảo nhìn Lư Ly làm ả lạnh cả sống lưng.

Đôi môi nhỏ xinh bật mở nhẹ nhàng, âm vực như dòng nước nhẹ nhàng mà thâm ý sâu xa như vạn kim sắc nhọn đâm phập vào người khác

“Vậy hai tỷ có thể cho muội biết giữa một rừng “đũa chổi giả vàng” và 1 cây trâm bạc giản đơn, thứ nào là sang trọng và giản đơn hơn không? Hai tỷ là tiểu thư lá ngọc cành vàng, chắc cũng phải biết phân biệt chứ nhỉ, sao lại để người ta lừa gạt mua về những phế phẩm kia rồi cài lên làm xấu mặt gia đình vậy chứ”

Khuôn mặt khinh bi thấy rõ và lời nói sắc nhọn từ Mẫu Đơn làm hai ả kia sùng sốt. Máu nóng đã bốc đến đỉnh đầu. Hồng Mai vùng tay vừa định tát nàng thì đã có 1 lực khác ngăn lại, 1 lực không nhẹ, xương cổ tay như bị bóp nát vụn vỡ bên trong. ả kêu lên đau đớn, cô gắng giăng tay ra nhưng tay cả là vô dụng, ngược lại còn bị siết chặt hơn.

Lư Ly nhìn muội muội mình gương mặt hàn lên gân đỏ, đau đớn tột cùng mà kinh hãi. Thiên Minh Mẫu Đơn, ả là quái vật hay sao? Mới 2 ngày trước còn yếu ớt đến nỗi 1 cú chạm trán vào tường đã ngất xỉu, vậy mà giờ như ác quỷ đang nghiền nát Anh Đào trong tay mình. Gương mặt lại bình thản đến đáng sợ. Chuyện gì đã xảy ra thế này.

Cuối cùng cũng thả ra, Ngọc Mai lùi về sau mấy bước, nhìn cánh tay của mình. Kinh ngạc! không hề có 1 vết đỏ, hoàn toàn lành lặn như thường nhưng ực cử động đã vô hiệu, không thể nhấc nổi tay lên.

Lư Ly bàng hoàng không kém, vội kéo Bạch Mai đi.

Mẫu Đơn nhìn theo bóng hai người đi khỏi, môi khẽ nhếch lên. Ngó sang Y Nhi trở mắt nhìn thì nói nhẹ

“Ta thay đổi rồi” sau đó bỏ vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nàng Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh

“Mẫu Đơn, Con tiện nhân này” Thiên phu nhân vùng tay vừa định tát nàng thì đã bị Thiên tể tướng chặn lại.

Mẫu Đơn đang đứng thẳng trước mặt 2 bậc phụ mẫu nhưng cao ngạo như bẻ trên, chỉ tôn trọng tể tướng chứ tuyện nhiên không xem người đàn bà kia ra gì làm bà mặt tối sầm.

“Phụ thân, ả bẻ tay Mai nhi, người phải làm chủ cho con” Ngọc Mai ôm tay, bù lu bù loa, ánh mắt căm phẫn hướng về nàng.

Đáp lại ánh mắt chờ đợi của tể tướng, nàng chỉ nói nhẹ

“Ngọc mai tỷ tỷ, xin hỏi tỷ có chứng cứ gì không? Muội trước giờ ốm yếu, toàn là bị bắt nạt, sao có thể bẻ tay tỷ. Huống gì tay tỷ không hề có vết thương”

Ngọc Mai im bật, mặt đỏ lên.

Thiên Mẫn (Thiên tể tướng) hắng giọng, ông cười nhẹ với Mẫu Đơn rồi quay sang 2 ả kia cau mày.

“Sau này đừng kiêu có gây sự nữa!”

Lư Ly và Ngọc Mai mặt đã đen hơn bao giờ hết, mắt long lên xoáy vào Mẫu Đơn nhưng nàng chỉ đứng đưng quay về phòng.

.

.

.

.

.

“Ta muốn ra ngoài” câu nói của nàng tuyết làm Y Nhi té ngửa, quả thật tiểu thư thay đổi quá nhiều. Nhưng cũng không còn cách nào khác đành chuẩn bị cho nàng.

.

.

.

.

Kinh thành Thủy Quốc quả thật phồn thịnh. Đâu đâu cũng thấy người ta buôn bán.

Khác xa với sự nhộn nhịp xe hơi xe máy, quán karaoke ở thế kỉ 21. Nơi đây thật yên bình, những gánh đủ ô nhiều màu sắc, những cửa tiệm quán xá toàn gỗ liềm sang trọng.

Mẫu Đơn chạy từ gian hàng này đến gian hàng khác, nơi đâu cũng ngắm nghía rồi mua một ít khiến chồng hàng hóa trên tay Y Nhi ngày càng chất đống mà vẫn phải chạy theo nàng.

Mẫu Đơn ghé vào một thực sang trọng. Dựa vào số bạc nàng mang theo đủ để vào phòng thượng hạng.

Bảo ngư diên cá bầy, cao lương mỹ vị sẵn trên bàn, không nể nang ai, nàng cầm hân dùi gà lên mà chém trong khi Y Nhi còn đang há hốc mồm, tiểu thư trước nay ăn uống từ tốn mà giờ lại.....

Tiền sảnh chợt có náo động. Quấy nhiễu bữa ăn của nàng trước giờ luôn là điều cấm kị. Nàng thực phải xem kẻ nào to gan làm thế.

Dưới tiền sảnh, một toán người bậm trợn như đạo tặc đang lăm le gây chày đập bàn đập ghế. Khung cảnh náo loạn vô cùng. Bất quá làm nàng phấn khởi, đơn giản nàng thích xem bạo lực a.

Mẫu Đơn càng thêm thú vị khi xuất hiện giữa đám côn đồ một hắc y nhân tiêu soái vung kiếm. Thanh “Hỏa Long trong truyền thuyết đích thực trên tay nam nhân kia.

Hắc y nhân từng đường kiếm nhẹ mà nhanh đến khó ai nhìn ra, nhưng nàng biết đó là “Hỏa Long ngoa nhân”- một bí kiếp thất truyền. Nam nhân đó quả không tầm thường.

Chốc lát, hơn hai mươi tên đạo tặc đã chết le liệt dưới đất.

Kinh hải, mọi người còn chưa hoàn hồn thì đã có tiếng vỗ tay vang vọng từ phía trên. Mẫu Đơn nở nụ cười lạnh, phi thân xuống.

“Vị đại hiệp, quả thật anh dũng phi phàm”

Nam nhân kia mày tướng khể nhủ lại, khỏe mắt có chút dao động bởi mỹ nhân trước mặt nhưng rồi mau chóng trở về sự bình ổn ban đầu. Lời nói trầm lặng mà lạnh lẽo.

“Quá khen”

Thú vị nha, Mẫu Đơn nàng bỗng muốn trêu chọc một ai đó.

“Không biết ta có thể thỉnh giáo đại hiệp vài chiêu không? lâu lâu mới thấy có đối thủ xứng tầm” xúc phạm nha, thật sự là xúc phạm. Một thân anh dũng như thế lại đi đấu với nữ nhi mỏng manh vậy sao? Lời từ chối chưa kịp thoát ra từ miệng hắn đã bị nàng làm cho trôi tuột vào trong

“Không phải ngươi không dám chứ?”

“Được thôi, ta chấp ngươi ba chiêu”

Thực khách trong quán vừa hoàn hồn thì lại tiếp tục đón nhận một cuộc đấu khác, có vẻ thú vị đây.

Mẫu Đơn phi thân lên cao, nhanh chóng rút thanh kiếm của một võ sĩ gần đó.

Một nhát, hân đỡ được

Hai nhát, hoàn toàn chưa đụng đến sợi tóc của hắn

Nhát thứ ba, lần này nàng không dùng võ công Trung Hoa nữa mà là kiếm đạo của Nhật. Quả thật hân nhất thời chưa kịp thích ứng và..

“phụt”

Tấm mặt đen che mặt rơi xuống. Hiện ra trước mắt là một soái ca tuấn mỹ. Đôi phượng mâu hồ phách trầm mặc khó đoán, mày kiếm anh dũng, Sóng

mũi cao thẳng hoàn hảo, bờ môi đỏ nâu trên nước da hơi rậm nắng khô khoắn. Ngũ quan hài hòa tạo nên sự kết hợp hơn cả mỹ nữ. Nam nhân trước mặt cao ngạo lạnh lùng như bậc đế vương làm bao con tim thiếu nữ phút chốc tan nát.

Mẫu Đơn có chút dao động nhưng cũng nhanh chóng thu hồi. Nhếch môi.

“Ta thắng”

Vung tay trả kiếm về chỗ cũ, nàng kéo Y Nhi đang hóa đá ra khỏi Từ quán.

Hắc y nhân cảm chiếc mạn che đã bị cắt đứt, nét đứt trơn thẳng hoàn mỹ đủ để xác định tuyệt kỹ của chủ nhân đường kiếm cao siêu cỡ nào. Hắn không thua, chỉ là chưa kịp thích ứng với chiêu thức mới lạ này thôi.

/Mĩ nhân, sẽ có ngày gặp lại. Nhất Thiên ta sẽ thu phục được nàng/

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nàng Là Của Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Tiến Cung

Trở về Phủ, Mẫu Đơn tự cho phép mình đi dạo một vòng, dù sao cũng là “nhà mình”.

Phủ Tể Tướng quả thật không tầm thường. Con đường đi được lát gạch men thượng hạng, hai bên trồng mẫu đơn rực rỡ, hình như lão gia thích loài hoa này cũng như ông đã ưu ái đặt tên nàng là Mẫu Đơn, ông quả thật rất yêu thương con gái.

Tiền sảnh làm bằng gỗ quý xa hoa lộng lẫy, đồ vật trong nhà đều được dát vàng thậm chí là vàng 100%.

Mở cánh cửa phòng thờ. Mùi nhang thơm xộc lên mũi làm nàng dễ chịu. Bàn thờ đều khắc tên những người trong gia phả từ 9 đời trước.

Nàng chợt chú ý sang bên trái. Trên bức tường trắng có bức tranh lụa họa một người con gái xinh đẹp tuyệt trần.

Nói là con gái cũng không đúng vì nhìn cũng cỡ ngoài ba mươi. Nhưng nét đẹp trên vị phụ nhân này là khó cưỡng lại.

Khuôn mặt trái xoan thanh tú. Nước da trắng trong. Chiếc mũi cao thẳng nhỏ nhắn. Đôi môi hồng ứng về một nụ cười làm bao người xao xuyến, thánh thiện như tiên nữ. Đôi mắt đen, trong vắt, sáng ngời như ánh sao, phẳng phất sự thanh khiết, nhẹ nhàng và nhân hậu. Nhưng nhìn kĩ lại... quả thực..... rất giống.....

Nhìn tấm bia gỗ khắc ba chữ “Hạ Nguyệt Thiên Hoa”. Thì ra là mẫu thân của nàng.

Mẫu Đơn cười nhẹ. Mẫu thân nàng chỉ là thứ thiếp, chỉ có thể ở nơi góc trái kia thôi.... Nhưng hình như phụ thân yêu mẫu thân rất sâu đậm, nhìn bức tranh kia có thể thấy nó được bảo trì rất kĩ lưỡng. Trong phủ tể tướng này hẳn chỉ có thể là Thiên tể tướng mới chú ý đến nhị phụ nhân thấp hèn mà thôi.

Y Nhi kể, Nhị phụ nhân Thiên Hoa vốn là con gái một nông dân nghèo. Lần đó Lão gia đi săn gặp tai nạn mất tích được nàng đưa về chữa trị. Nhị thiếu phụ nhân là mỹ nữ tuyệt sắc, tâm hồn thanh cao thánh thiện khiến lão gia say đắm. Vốn định cưới hỏi nàng làm vợ cả nhưng do lão gia gia không đồng ý môn đăng hộ đối nên bắt lão gia lấy đại phụ nhân bấy giờ là thiên kim nhà Lâm tướng quân – Lâm Ý Ngạn làm chính thê. Sau đó mới được lấy Nhị phụ nhân làm Thứ thiếp.

Số phận mẫu thân thật chịu rất nhiều khổ cực tủi nhục, nhưng do tình yêu của lão gia dành cho người nên vượt qua tất cả. Đến khi sanh Mẫu Đơn do cơ thể không chịu nổi đã qua đời.

Y Nhi nhìn tiểu thư của mình đứng trầm ngâm nên cũng không lên tiếng, cho đến khi ngoài sảnh có tiếng

“Thiên gia tiếp chỉ”

Mẫu Đơn bước ra, một vị công công trên tay cầm chiếu chỉ ngẩng cao đầu.

Thiên gia đã quỳ xuống nghe lệnh, Mẫu Đơn cơ hồ là không muốn quỳ nên chỉ đứng sau cột tránh phiền phức.

“Thuận thiên thừa nhận, hoàng thái hậu chiếu viết. Hoàng đế Thủy Quốc đã đến tuổi nạp phi. Tin đồn Tam tiểu thư Thiên là mỹ nhân thiên hạ, hiền thực nhân hậu. Nay ai da ban lệnh tiến cung Thiên Minh Mẫu Đơn làm Quý phi. Hai ngày nữa lập tức vào cung. Tiếp chỉ hành”

Công công vừa tuyên xong Thiên tể tướng vội dang tay cung kính

“Thiên gia tiếp chỉ, tạ hơn Hoàng thái hậu và hoàng thượng ân sủng”

Mẫu Đơn nhếch môi. Tiến cung ư? Há chẳng phải Thái hậu muốn nàng phá sập hậu cung đấy phỏng? được thôi, nàng cũng muốn biết hậu cung thật sự là thế nào.

----- hai ngày sau -----

Sau cuộc chia ly đầy lưu luyến của 2 cha con, Mẫu Đơn lên kiệu vào cung, để lại sau lưng một người nuôi tiể 3 người cầm phẫn, khỏi nói cũng biết 3 người ấy là mẹ con đại phu nhân.

Sau một chặng đường dài cuối cùng Mẫu Đơn cũng đã đứng trước Tiên Cư điện.

Tiên Cư điện dát vàng lộng lẫy rực rỡ như tòa lâu đài. Kiến trúc cung đình sang trọng của Trung Hoa quả thực rất cung phu.

Y Nhi đi theo phía sau nàng mắt đảo đảo nhìn quanh. Khuôn mặt ngơ ngét đến tức cười.

Chu công công cúi chào cung kính

“Thiên Quý phi, không phiền người nghỉ ngơi, giờ Mùi sáng mai tại hạ sẽ đến đưa người đi thỉnh an Thái hậu”

Mẫu Đơn gật nhẹ rồi lùi vào trong nghỉ ngơi, nàng cũng mệt rồi.

Giờ Ngọ, Mẫu Đơn còn xoay mình trong chốn kháng cự sự kêu gọi của Y Nhi. Sau một hồi chiến đấu cũng chịu thức dậy cho Y Nhi chuẩn bị. Nếu không phải đi thỉnh an Thái hậu thì nàng sẽ không dậy sớm thế này.

Mẫu Đơn chỉ búi nhẹ tóc bằng cây trâm hồng ngọc, thân phần y nhẹ nhàng không cầu kì xa hoa nhưng tạo sự thanh khiết quyến rũ khó cưỡng lại. Khuôn mặt cũng không đung đến tí son phấn nhưng vẫn xinh đẹp tuyệt trần. Nàng ngẩng cao đầu bước đi.

Trùng Dương điện

Ba vị quý phi sang trọng ngồi trên ba chiếc ghế vàng trạm khắc tinh tế. Ai cũng khoác trên mình bộ xiêm y rực rỡ, búi tóc cầu kì với những chiếc trâm vàng trâm ngọc lấp lánh, chói lóa vô cùng. Nhưng đứng kế Mẫu Đơn chỉ có thể là lép vế.

Mẫu Đơn bước vào cao ngạo như bậc mẫu nghi thiên hạ, mắt không thèm liếc nhìn ba vị vương phi kia lấy một lần. Dừng chân cách phượng ngai của Thái hậu ba mét, nàng nhún người chứ tuyệt không cúi đầu.

Phượng ngai vàng rực uy nghi bề thế, người phụ nữ cao quý ánh mắt thú vị pha lẫn triu mến nhìn Mẫu Đơn, khẽ cười ním. Ban ngồi.

“Ồ, vị tài nữ nào đây? Sao lại có thể ngồi cùng hàng với bậc quý phi?” Nữ tử kiêu ngạo mặc hồng y chói lọi lên tiếng, ánh mắt giễu cợt roi trên người nàng.

Mẫu Đơn cười chéch mép, nhìn thẳng mắt vị quý phi kia ví ánh nhìn lạnh lùng kiên định làm ả lạnh cả sống lưng.

“Luu phi. .... tin tức của nàng có phải cập nhật quá chậm không?”

Luu phi mặt ửng đỏ, ả không hiểu nàng nói gì. Một ả tiện nhân thấp kém có thể lên mặt với nàng sao?

“Thưa Luu phi, đây là Thiên Quý phi – Thiên Nguyệt Mẫu Đơn, nếu xếp theo thứ tự thì người còn thấp hơn Mẫu Đơn một bậc. Người nên ăn nói cẩn thận” Y Nhiin đứng sau nàng lên tiếng giễu cợt về phía Mai phi

Luu phi lần nữa chuyển sắc mặt, từ đỏ sang đen. ả vội lấy lại bình tĩnh. Ra về cung kính

“Thì ra là thế, Luu Gia Tuệ tham kiến Thiên Tỷ tỷ. Có lẽ vì cách ăn mặc giản dị nghèo hèn... ầy chết... ả, muội thẳng tính hay nói thật, tỷ rộng lượng bỏ qua cho” Mặt ả đắc thắng. Tuy nhiên trái với dự tính của ả, Mẫu Đơn chỉ khẽ nháp ngum trà, cười nhẹ.

“Nếu muội đã nói thế thì tỷ cũng không trách gì... có điều tỷ thấy xiêm y này của tỷ không giản dị hay nghèo hèn như muội nói, nó khá được đấy chứ. Nhẹ nhàng thanh tao. Tỷ không thích những kẻ thấp kém mà cố tỏ ra mình cao quý chỉ với mấy thứ quần áo ..... diêm dúa. Muội thấy đúng chứ?”

Luu phi dù tức đến máu tràn đến cổ vẫn phải cố nuốt vào. Cố tỏ vui vẻ.

“Muội... muội cũng nghĩ vậy”

Thái hậu từ nãy giờ xem cuộc đấu khẩu của hai vị vương phi mà cười nhẹ. Thăm đánh giá Mẫu Đơn. Quả là nữ nhân định sẵn làm mẫu nghi thiên hạ. Từ cách bước đi, cách ngẩng cao đầu, cách nhún người cho đến cách ăn nói. Mỗi hành động đều tỏ rõ sự cao quý của một chủ nhân. Lại có nhan sắc hơn người. Vừa thanh tao vừa cao ngạo, vừa ngây thơ vừa quyến rũ, vừa thanh khiết lại vừa quý dị. Quả là một nữ nhân hiếm có.

Bất quá bà còn muốn thử tài nàng lần nữa

“Mẫu Đơn, ta nghe nói con cầm kì thi họa đều tinh thông, tri thức cũng hơn người. Tiện đây có Mai quý phi cũng rất hơn người, không biết con có thể

cùng nàng thi tài không?” Thái hậu vừa nói vừa đánh mắt sang Mai Quý phi, người này vốn là vệ nữ của bà, làm Quý phi cũng chỉ là cái có thích biến động trong hậu cung mà thôi. Bất quá Mai Ánh Tuyết lại rất giỏi cầm kì thi họa, bảo nàng đấu với Mẫu Đơn có phải hơi bất công không đây?

Mẫu Đơn nhìn sang Mai phi ngẫm đánh giá. Một nữ tử như hoa như ngọc. Đôi mắt nâu trầm mặc như mắt phượng, chiếc mũi cao, đôi môi chúm chím. Nhìn như một con búp bê. Bất quá xét về độ tuyệt sắc thì khó bằng nàng.

Mẫu Đơn cũng buồn chán, giờ có cuộc thi chẳng hài vui hơn sao. Được thôi, nàng chấp nhận.

Sau sự chấp thuận của Mẫu Đơn là ánh mắt của hai vị phi tần kia giễu cợt. Trong hậu cung ai không biết Mai quý phi hát hay đàn giỏi, cò nghệ miễn bàn, tri thức rộng lớn. Muốn thi với nàng họa chỉ có Thái hậu và Thái phi.

“Được rồi, giờ cũng đã qua giờ Thân, các người có thể về. Giờ ngọ ngày mai ta sẽ tổ chức kì thi tài cho hai người. Hồi cung”

=====

Tiên Cự điện.

“Nương nương, các vị mỹ nhân phi tần đến thỉnh an ngài!”

Đây là lần thứ ba Y Nhi nói câu này nhưng chủ nhân vẫn nằm im không nhúc nhích, chỉ bảo nàng không tiếp họ.

“Nương nương, mới vào cung, người không nên...” Y Nhi vẫn kiên nhẫn

“hazzz, thôi được ta ra. Chuẩn bị cho ta” Cuối cùng cũng chịu dậy nhưng nàng còn buồn ngủ lắm. Bất quá mấy ả phi tần kia quấy quá nàng, nàng cho họ biết lễ độ.

Mẫu Đơn vẫn xiêm y nhẹ nhàng giản dị, vẫn nét đẹp kiều sa mà tinh khiết ngồi trên ghế vàng cho bọn phi tần kia chào hỏi, tỏ rõ sự chán nản trong ánh mắt nhìn mông lung.

“Mẫu Đơn tỷ, tỷ nên cẩn thận. Mai quý phi cầm kì thi họa xuất chúng, chỉ sợ tỷ không phải đối thủ...” Bạch Mỹ nhân giọng giễu cợt, rõ ý cói Mẫu Đơn không bằng Mai quý phi kia.

“Chưa thi sao biết kết quả, biết đâu Mẫu Đơn tỷ thắng thì sao? Người ta là thiên kim của tể tướng, mưu trí đầy người. Dù cho không bằng cũng sẽ thắng thôi, đúng không Mẫu Đơn muội muội” Là Diêu quý phi ngênh mặt lên giễu cợt nàng. Đã vậy nàng không nhìn nữa, nghĩ nàng xấu xa, ừ thì coi nàng xấu xa thế nào.

“Diêu tỷ, tỷ cũng biết muội là thiên kim tể tướng phủ, muốn gì được nấy. So với chức quan tam phẩm của Diêu tướng quân hẳn một trời một vực chứ nhỉ...” Lời nói lấp lửng nhưng Diêu Phi Yến hiểu đó là lời cảnh cáo, vội im bật.

Mẫu Đơn liếc quanh, Không còn vị phi tần nào dám ho he, nàng vừa lòng. Che quạt vờ ngáp nhẹ, mấy vị quý vi biết ý liền cáo lui.

Mẫu Đơn nhấp ngụm trà cười nhẹ. Đấu với nàng? Haha, cho dù là tài nữ thiên hạ thì cũng chẳng là gì với nàng đâu. Nàng tuy thân là sát thủ nhưng cầm kì thi họa có thể nói là nắm vững trong tay, lại thêm mưu mẹo và kiến thức của thế kỉ 21 thì mai quý phi sao có thể là đối thủ của nàng? Cuộc thi này nàng thắng chắc..

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nàng Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Thi Tài

Trùng Dương điện náo nhiệt hơn bao giờ hết. Hôm nay là ngày thi tài của hai đệ nhất mỹ nhân hậu cung. Đã từ lâu hậu cung không có một ngày vui như vậy. Trước đây hoàng thượng chỉ lo việc nước, dù có đến hậu cung cũng chưa từng sủng ái một phi tần nào quá lâu, vì thế mà phi tần chỉ có thể lấy lòng thái hậu để mong trèo lên cao thêm chút khó mà đến gần thánh thượng. Hôm nay có cuộc thi lớn, hoàng thượng cùng quận chúa cũng đến xem, tất nhiên rất vui rồi.

Thái hậu ngồi trên phượng ngai thượng trà. Hai bên là hoàng thượng và quận chúa. Bên dưới, phi tần hậu cung ngồi trên ghế vàng, theo cấp bậc xếp thành hàng lối. Khoảng sân trống giữa điện được trang hoàng mỹ lệ với hai chiếc đàn tranh loại thượng hạng, hai giá vẽ tranh lụa, hai chiếc bàn có giấy bút và một bàn kì phổ ngọc quý. Tất cả đều là chuẩn bị cho Thiên quý phi Thiên Nguyệt Mẫu Đơn và Mai quý phi Mai Ánh Nguyệt.

Giờ ngọ, mọi người đã tập trung đông đủ tại Trùng Dương Điện, chỉ có mỗi 2 nhân vật chính vẫn chưa xuất đầu lộ diện.

Chợt từ cửa chính, một nữ tử bước vào, thu hút mọi ánh nhìn của bá quan văn võ. Nàng vận y phục Quý phi màu cam nhạt lộng lẫy mà nhẹ nhàng thanh khiết. Chiếc trâm vàng nạm ngọc phi thủy tinh vào vắn lên mái tóc đen nhánh tạo nét kiều sa khó tả. Gương mặt thoa lớp phấn ngọc trai mỏng nhẹ, đôi

mắt nâu trầm tĩnh hút hồn, đôi môi anh đào mê hoặc. Một Mỹ nhân.

Mai Ánh Nguyệt bước đến nhích ghế vàng bên trái thái hậu, nhẹ nhàng an tọa. Nàng đã sẵn sàng cho cuộc đấu. Nàng phải thắng. Không phải vì thái hậu, mà còn vì chính bản thân nàng.

Mẫu Đơn nữa canh giờ trôi qua vẫn chưa thấy đầu khiến nhiều người nóng giận. Hoàng thượng cảm thấy chán nản vừa định đứng lên thì một thân ảnh Lam y như làn gió đáp xuống chánh điện. Kinh ngạc.... phải! Mẫu Đơn nàng bay vào.

Mọi người còn chưa hết kinh ngạc này lại đến kinh ngạc khác. Nữ tử trước mặt họ. Như một đóa mẫu đơn nở rộ, là bông hoa đẹp nhất vườn thượng uyển. Làn da trắng nõn mịn màng. Khuôn mặt trái xoan thanh tú. Ngũ quan kết hợp hoàn hảo tựa như được nhà điêu khắc hàng đầu thế giới tận tay làm nên. Nàng vận y phục đơn giản nhưng nhẹ nhàng thanh thoát. Bộ lam y thực chất làm từ lụa hảo hạng của Làng lụa Tuyết Y, một hảng lụa nổi tiếng. Nhìn hoa văn trên nó theo hình Phụng hoàng trắng, nét theo tinh tế hoàn hảo sống động như thật có thể thấy đây là cực phẩm nhân gian, nàng mặc vào càng khiến tôn lên sự sang trọng thanh tao. Mái tóc xõa dài chỉ điểm bằng một sợi dây lam ngọc trên trán, để từng lọn tóc đen dài tự do tung bay trong gió, như dây lụa thướt tha. Ánh nắng hắt vào nàng từ phía sau khiến nàng như một tiên nữ với vầng hào quang quanh người. Vừa uy nghi quyền rũ vừa tinh khiết mỏng manh. Thật là mê người.

Thượng quan Nhất Thiên lòng thăm xao động. Nữ tử trước mặt ngạo thế ngút trời, hàn khí bao quanh, không thể coi thường. Ái nữ của Thiên tử tương có khác. Dù gì...hắn cũng từng tí thí với nàng một lần rồi. Thật là ông trời se duyên, nàng lại là quý phi của hắn.

“Thiên Quý phi đã tới. bắt đầu đi nào” Lời nói của Thái hậu cắt đứt dòng suy nghĩ của mọi người. Tất cả đồng tâm chờ đợi cuộc thí thí của hai đại mỹ nhân.

Mẫu Đơn khẽ nhún người chào hỏi. Kín đáo nhìn lên thượng ngai. Mắt thấy tiểu nữ nhân ngồi bên phải Thái hậu. Dù còn trẻ nhưng đã đáng yêu đến rung động lòng người. hắn sau này sẽ là Mỹ nhân. Nếu nàng đoán không lầm đây là Thái Bình quận chúa.

Đánh mắt sang nam nhân bên trái. Nàng khẽ cười nhẹ. Quả thật. Nàng là đoán đúng không hề sai. Đây mắt nàng cũng là ánh lên tia thú vị. Gặp lại rồi.

Mẫu Đơn từng bước chậm rãi đến bên ghế vàng bên phải an tọa.

Thiên Phụng thái hậu khẽ cười, y đứng dậy tuyên bố

“Hai vị quý phi đã đến đủ, bắt đầu cuộc thí tài. Đầu tiên, chúng ta thí tài Cầm nghệ.”

“Mai tử tử, tử là lớn hơn, mời tử biểu diễn trước” Mẫu Đơn cười nhẹ, trong nụ cười ẩn tia bí ẩn.

Mai Ánh Nguyệt nhíu mày nhưng nhanh chóng dẫn ra. Nàng cười ôn nhu.

“Vậy ta thao ý nàng.” Nói xong Ánh Nguyệt đến bên chiếc đàn cầm phía trước, tùy ý thử dây đàn. Điều bộ ôn nhu nhẹ nhàng, gương mặt thanh tú chăm chú tạo nên sự cao quý.

Ánh Nguyệt cười nhẹ. Nàng nhẹ nhàng đưa ngón tay uyển chuyển trên dây đàn tấu nên một bản “Xuân hoa nguyệt khúc”. Tiếng đàn trong trẻo, lạnh lót du dương động lòng người. Nàng cất tiếng hát. Giọng hát hòa cùng tiếng đàn tạo nên âm sắc hoàn mỹ. Một cảnh hoa nở vào đêm trăng lung linh huyền ảo hiện ra trước mắt. Nàng kết thúc bài hát bằng một nốt hòa âm xao động không gian. Khẽ đánh thức những con người đang mãi ngân ngơ. Tiếng vỗ tay rạo rực. Mẫu Đơn cũng thầm đánh giá. Quả thật là tài nghệ hiếm có. Bất quá nàng chỉ cười, tự thân tiến lên phía trước.

“Tỷ tử, người quả thật phi phạm xuất chúng.” Một câu qua miệng. Mẫu Đơn ngồi vào chính dây đàn.

Khác với Mai Ánh Nguyệt nhẹ nhàng quyền rũ. Mẫu Đơn chậm rãi, gương mặt bình thản tạo hàn khí khiến người ta run sợ nhưng lại hấp dẫn mê người. Nàng nhẹ lướt tay trên dây đàn. Bàn tay nàng trắng nõn mềm mại, ngón tay thon thon nhọn nhọn như búp măng mọc sau mưa, thật khiến người ta ham muốn chạm thử. Mẫu Đơn gảy lên một khúc lạ kì, vừa nhẹ nhàng vừa lời cuốn, vừa gấp rút vừa nhân nhả. Như nhịp trống đưa quân, lại như tiếng hát cô thôn nữ. Tuyệt mỹ đến dị thường. Mẫu Đơn cất lời hát. Giọng hát êm mượt trong trẻo, chạm sâu vào lòng người. Là trăng đêm, là dòng suối, là cỏ cây. Là nhuyễn kiếm, là võ đấu, là văn đấu. Khung cảnh trước mắt hiện lên cuộc thí tài trong rừng vắng đêm trăng. Tiếng suối hòa cùng tiếng chạm kiếm vừa êm dịu vừa hồi hộp. Quả là bài hát lạ. Chỉ có thể là Tuyết Mỹ mới xứng với nó. Cho đến khi kết thúc, dư âm vẫn quấn lấy không khí Trùng Dương điện. Cả chánh điện lặng thính. Một hồi sau là tràn pháo tay dậy sóng, âm vang khắp hoàng cung.

Trận này. Là nàng thắng

Vòng hai, Kì nghệ. Hai đại mỹ nhân trí tuệ hơn người. Mỗi nước cờ đều tính toán kĩ lưỡng. Trận đấu kéo dài hơn hai canh giờ vẫn chưa có kết quả. Mọi người đổ cả mồ hôi. Ở trận này, mỗi người một nước cờ dồn người kia vào chân tường, người kia một nước xoay ngược tình thế, cứ tiếp tục khó phân thắng bại.

“Kết thúc đi, trận này hòa”Giọng nói trầm ấm phát ra từ long ngai kết thúc chiến trường đang gay cấn. Mẫu Đơn cười nhẹ, xem ra con người kia mất kiên nhẫn.

“Hai nàng tài trí hơn người, chắc hẳn hai môn còn lại cũng chẳng phân thắng thua. Hay là..... chúng ta võ đấu?”

Võ đấu? Muốn cho hai quý phi võ đấu cũng không phải chuyện lạ gì ở Thủy quốc. Thủy quốc là quốc gia hiền võ, bất kể từ trai gái lớn nhỏ ai cũng được học võ từ nhỏ. Gia đình giàu nghèo cũng lấy võ đấu phân định thừa kế. Bất quá Mai quý phi một thân thủ phi phạm, được mệnh danh đệ nhất sát thủ.

Đối với đấu khí cũng lên tới tứ đoạn. Mẫu Đơn vô danh tiểu tốt, là nữ nhi của tể tướng nhưng chưa hề bước chân ra khỏi phủ khiến nàng đối với mọi người bị lu mờ. Lần này vô đấu, cá chắc Mai quý phi thắng.

Mẫu Đơn nhếch mép. Y nhi có kẻ năng nghe về Thủy quốc. Võ thuật Thủy quốc cũng giống với võ thiếu lâm sau này, với nàng không có gì khó. Chỉ có đấu khí nàng không biết, bất quá đấu khí chỉ dành cho trận đấu sống còn, trong hậu cung cũng không được dùng. Đấu khí thì đấu nân nàng không lo.

Mọi người nhất loạt dạt sang hai bên nhường khoảng sân rộng cho hai nàng cùng thi đấu. Mẫu Đơn thăm đội ơn trời, may là Thủy Bích kiếm lúc nào cũng bên người, nếu không hôm nay không biết đấu bằng gì.

Ánh Nguyệt rút kiếm, kiếm của nàng là Phụng Phong Kiếm, một loại vũ khí có thể xếp vào loại thượng hạng, do chính Thái hậu ban cho. Nhuyễn kiếm được Ánh Nguyệt cho múa một vòng trên không trung tạo thành hình như trăng khuyết đêm khuya, lấp lánh lung linh.

Mẫu Đơn cười khê, đưa tay rút kiếm. Ngay khi lưỡi kiếm thoát khỏi bao, đã tạo một luồng sáng xanh lam ngọc, có cả hàn khí bao quanh. Nhất thời cả đại diện một phen kinh ngạc. Đó là Thủy Bích kiếm, là báu vật nhân gian. Thủy Bích kiếm cách đây trăm năm là do nữ thủy thần sử dụng để trừ yêu quái gây họa cho dân. Năm đó, yêu quái lộng hành, Nữ Thủy thần và Hỏa thần được giao nhiệm vụ tiêu trừ. Hỏa thần cũng có một thanh kiếm là Hỏa Long kiếm, hiện nay do chính truyền nhân của Hỏa thần- Đương kim hoàng thượng Thượng Quan Nhất Thiên nắm giữ. Thủy kiếm thất lạc bao lâu nay để tìm chủ nhân, nếu không phải là người thích hợp sẽ chẳng bao giờ có được, bây giờ trong tay Thiên Nguyệt Mẫu Đơn kia, chẳng lẽ nàng là truyền nhân của nữ thủy thần?

Mai Ánh Nguyệt cánh tay run run. Định mệnh sắp xếp Thủy Bích kiếm và Hỏa Long kiếm là song kiếm, chủ nhân của chúng được trời định sẵn thuộc về nhau, cùng nhau thống nhất thiên hạ. Mẫu Đơn kia tay cầm Thủy Bích kiếm, uy nghi như bậc nữ vương, chẳng lẽ trời đã an bài nàng cùng hoàng thượng là của nhau?

Thượng Quan Nhất Thiên trên long ngai (lại) nở nụ cười thú vị. Xem ra số trời đã an bài.

Tiếng chuông ra hiệu đánh thức tất cả mọi người. Ánh Nguyệt nhanh như cắt lao về phía Mẫu Đơn, Phụng Phong kiếm như xé gió xọc ngang mặt Mẫu Đơn, nếu nàng không tránh kịp, chắc chắn dung nhan bị hủy ngay a. Ánh Nguyệt liên tiếp ra đòn, chiêu nào cũng nhắm ngay mặt nàng a ra tay, chắc hẳn muốn hủy dung nhan nàng. Mẫu Đơn từ đầu chí cuối chung thủy phòng vệ và đỡ đòn, không hề động thủ khiến mọi người khó hiểu. Hàng loạt các suy nghĩ trong đầu mọi người như kiểu : Nàng ta bị gì sao? Nàng ta không biết đánh sao? Ngay cả Nhất Thiên cũng nóng lòng không kém, không biết nàng ta có ý đồ gì.

Ngay khi họ còn miên man trong suy nghĩ, Mai quý phi chợt bay lên không trung, vung kiếm tạo thành hình trăng tròn. Một cổ ánh sáng trắng nhạt bao quanh nàng. Mọi người kinh ngạc. Đây là chiêu Nguyệt Hạ Tuyết Sát, là độc chiêu của Mai quý phi. Bất quá chưa hề nào tránh khỏi đòn này trừ Hoàng thượng.

Mẫu Đơn nhìn đường kiếm vung lên, ánh mắt vẫn lãnh đạm cho đến khi nhuyễn kiếm chỉ còn cách nàng một gang tay thì một tia sáng xanh bạc lóe trên không trung, nhanh đến nỗi không thể thấy đường kiếm như thế nào. Chỉ nghe một tiếng “keng” Phụng Phong kiếm rơi xuống trước mặt họ. Mai quý phi ngã xuống, tai phải chảy máu. Mọi người lại một phen kinh ngạc. Mẫu Đơn đã đánh bại Nguyệt Hạ Tuyết Sát của Dệ nhất tài nữ kinh thành Mai Ánh Nguyệt. Xem ra ngòi vị Dệ nhất tài nữ sắp thay đổi rồi.

Mẫu Đơn ánh mắt vẫn lãnh đạm như trước, nhưng trong tâm một cổ ngạc nhiên. Giây phút Phụng Phong kiếm sát thân, nàng còn chưa kịp di thân thì Thủy Bích kiếm trong tay đã động thủ. Nhanh chóng rời tay nàng, nhưng trong phút chốc đã trở về. Nhanh đến nỗi nếu là người bình thường sẽ còn nghĩ kiếm chưa hề rời tay. Xem ra đúng như quý cầu hồn nói. Nếu nàng đúng là chủ nhân của Thủy Bích, thì dù nàng không điều khiển, nó sẽ tự khắc bảo vệ nàng.

Nhất Thiên mặt mày cau có. Hẳn hận ngay lúc ấy lại đi thưởng rượu mà bỏ lỡ một màn hay, đến khi buông chén thì mọi sự đã rồi.

Thái hậu nhìn Mẫu Đơn chăm chú, một nỗi kinh ngạc xem lẫn thú vị hiện lên trong lòng. Xem ra bà đã tìm được rồi. ....

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nàng Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Ta Không Cần Sủng Ái.

“Nuông nung, người từ khi nào học võ?” Y nhi kinh ngạc hỏi Mẫu Đơn. Trận đấu hôm nay khi nàng dâng kiếm đã thấy lạ, chủ tử trước nay do Lão gia bảo bọc không cho luyện võ nhiều, chỉ mới được nhất đoạn, cơ bản là không thể hạ được tứ đoạn của Mai phi. Vậy mà sáng nay một chiêu đánh bại Mai phi. Lần trước ở tửu quán nàng đã kinh ngạc nay lại thập phần kinh ngạc hơn. Còn chuyện cầm thanh Thủy Bích kiếm mà nàng thấy một nỗi thắc mắc vô cùng, Mẫu Đơn chỉ có thanh Ngọc kiếm do lão gia ban, cũng chỉ là thanh kiếm khá đắt tiền một chút. Vậy rốt cuộc là sao đây?

Mẫu Đơn vẫn từ tốn uống hết ly trà, chậm rãi giải thích

“Ta thường lên phụ thân luyện võ, chỉ là không luyện đấu khí. Còn thanh Thủy Bích kiếm là do ta vô tình tìm thấy.” Lý do rất ư lằng nhằng mà nàng có thể nghĩ ra lúc này. Không thể nói nàng xuyên không, Y Nhi này với Thiên Nguyệt Mẫu Đơn là thành tâm hầu hạ, tình như tỷ muội. Nếu biết nàng không phải chủ nhân thật sự chắc sẽ không chịu được. Nàng không nở a~.

“Hoàng thượng giá đáo!!!”

Từ cửa một nam nhân long bào rực rỡ tiến vào trong sảnh. Ngũ quan tinh tế sắc sảo vừa cương nghị vừa ôn nhu cuốn hút. Thân hình vạm vỡ cao lớn nhưng không thô kệch. Quả là mỹ nam hiếm có, nếu ở thế kỉ 21 đã sớm thành hoa vương bậc nhất thế giới rồi. Nhưng sao nàng thấy hắn quen quen ak.

Mẫu Đơn tiến đến khẽ nhún người hành lễ. Tuy nhiên không hề để nam nhân kia trong mắt, thậm chí là muốn người kia sớm rời đi.

“Gặp lại nàng rồi” Âm thanh trầm ấm vang lên, Một bàn tay to lớn rắn chắc đỡ nàng đứng lên. Giờ thì nàng đã nhận ra hắn là ai. Thì ra là cái tên hôm đó bị nàng đánh đến không kịp trở tay đây mà (tự xưng à Đơn tỷ !=). Không ngờ lại là đương kim hoàng thượng. Thấy là sắp có kịch vui a~.

Mẫu Đơn ngược nhìn thẳng mắt hắn. Không một chút sợ hãi hay xu nịnh. Là sự cương nghị, tự tin và cao ngạo như chính mình mới là bậc tối cao. Nàng cất giọng trầm tĩnh.

“Hoàng thượng vi hành, ta đây không biết nhờ mạo phạm khiến cho người trọng thương, mong hoàng thượng thứ lỗi.” rõ ràng là lời thú tội mong tha thứ nhưng đồng thời khơi chuyện cũ, ý nói bản thân thẳng bạc đế vương. Nàng quả là sắc sảo vô cùng. Nhất Thiên cười lớn.

“Ha ha, ái phi của trẫm, nàng thật là miệng lưỡi tài tình, thật không uống công ta đây nể phục.”

Mẫu Đơn cúi đầu, ra về e thẹn nhưng tiếng nói vẫn cương nghị như trước.

“Ái phi của người ta đây không dám nhận. Chỉ sợ núi cao hoàng đế ở xa, ái phi bị hại lúc nào cũng không biết. Tiểu nữ chỉ mong an phận sống trong cung. Sự sủng ái của người ta xin từ chối.”

Một tiếng của nàng ăm ăm kinh ngạc. Thật đúng là truyền nhân thánh nữ. Là phi tần lại không cần sủng ái. Nhưng Nhất Thiên bấy lâu nay không có gì muốn là không được. Nàng càng từ chối hắn càng muốn có. Bất quá hắn là bậc hoàng đế, nàng cư nhiên là thê tử của hắn. Luật Thủy quốc không ngăn cấm hắn sủng ái nàng.

“Ái phi, nàng thú vị. Nhưng ta là thật tâm khám phá xem tận đáy lòng nàng là thế nào. Vậy nên lời đề nghị của nàng trẫm không thể đáp ứng.” Hắn cũng nhìn thẳng mắt Mẫu Đơn cương quyết khiến đôi phượng mâu kia thoáng đổi khó chịu. Nhưng rồi nhanh chóng giãn ra. Nàng cười khẩy.

“Tùy người thôi. Chỉ là thần thiếp hôm nay không khỏe. Mong được nghỉ ngơi. Thỉnh hoàng thượng hồi cung?” Nàng đã yêu cầu rõ ràng, chẳng lẽ hắn là quân tử lại không nhường một bước. Nhất Thiên tiến đến, khẽ sát tai nàng. Hơi ấm nóng từ hơi thở khiến Mẫu Đơn có chút không quen bất giác lùi về phía sau một ít, chỉ một ít thôi đủ để hắn nhận ra. Hắn cười khẩy, thì thảo vào tai nàng nhẹ nhàng.

“Ta sẽ chinh phục nàng”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nàng Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chinh Phục Ái Phi

Nhất Thiên gấp bàn tấu đặt lại vào tủ. Hai tay day day thái dương. Xử lý xong việc triều chính, hắn thấy mệt mỏi rồi. Chợt nhớ tới nàng, đã năm ngày từ hôm ấy đến nay hắn không gặp nàng, mà lần nào cũng là nàng từ chối gặp. Vị Quý phi này quá ư đặc biệt. Hầu như không hề muốn được sủng ái. Có gì hắn lại quan tâm đến thế? Hình như đối với nàng hắn không thể lạnh lùng được. Hắn muốn có được nàng.

“Chu tổng quản, di giá đến điện Tiên Cư.”

“Y nhi. Thay trang phục. Ta muốn đi câu.” Mẫu Đơn gọi Y nhi. Lâu rồi kể từ khi xuyên không nàng chưa được ngày nào thanh nhàn. Năm ngày nay các phi tần thường xuyên “ghé chơi” khiến nàng thấy phiền phức vô cùng. Nàng muốn đi thư giãn một chút.

Y nhi tuân lệnh vào trong lấy quần áo. Mấy ngày nay đủ để nàng làm quen với gu ăn mặc của Mẫu Đơn dù trong lòng luôn thắc mắc. Chủ tử ăn mặc đơn giản vô cùng, thậm chí còn không quấn tóc, cứ để mái tóc dài đến đùi mặc sức tung bay trong gió và nắng. Bất quá vậy càng tăng thêm cho nàng sự quyến rũ kì ảo lạ kì.

Mẫu Đơn thay trang phục. Vì hôm nay đi câu nên nàng không thể để mái tóc dài này làm vướng víu nên đành dùng một dải lụa xanh lam ngọc cùng màu với áo buộc gọn lại. Mẫu Đơn như một cô thôn nữ. Thanh khiết, nhẹ nhàng, giản dị với chiếc váy xanh lam đơn giản, nhưng lại toát ra sự cao quý của tiểu thư lá ngọc cành vàng, lại vừa uy nghi như bậc mẫu nghi thiên hạ. Nàng cầm bộ cần câu, cùng Y Nhi rời điện Tiên Cư.

“Đi Câu??????? Các người nói nàng đi câu?” Nhất Thiên quát mắng về đám thái giám giữ điện Tiên Cư khiến bọn họ run cầm cập. Trình Công công cung kính.

“Hồi hoàng thượng, Thiên quý phi đã cùng Đại cung nữ đi đến hồ Phiến Ngư câu cá.”

“Được rồi. Các người lui đi.” Hần trầm giọng. Quay sang nói với Chu tổng quản “Đến hồ Phiến Ngư.”

“Y Nhi người xem! Ta câu được con cá to quá này!” Mẫu Đơn mừng rỡ hô to. Nụ cười trên môi hé nở khiến Y Nhi đơ mắt vài giây. Nụ cười của nàng đẹp tựa ánh dương, tỏa ánh hào quang lung linh khắp nơi. Chỉ là hôm nay Mẫu Đơn đã nghĩ thông rồi. Lúc ở thời hiện đại, nàng là sát thủ nên không thể có tình cảm, vì thế mà nàng chôn giấu nụ cười của mình suốt mười mấy năm trời, là điều nàng thấy hối tiếc nhất. Bây giờ nàng về thế giới này, nàng chỉ là một nữ tử bình thường, nàng nghĩ nên thả lỏng một chút, nên là một nữ nhân năng động tràn đầy sức sống. Tuy nhiên, nàng vốn là nữ nhân lạnh lùng sắc sảo, điều này ăn sâu vào máu, nàng thả lỏng, không có nghĩa nàng cho người khác xem thường nàng a~.

Y Nhi đang cực kì bất ngờ về tài câu cá của Mẫu Đơn. Rõ ràng ở với nàng bao lâu nay chưa hề thấy nàng câu cá, vậy mà giờ chỉ mới nửa canh giờ đã câu được năm con cá to. Từng động tác của Mẫu Đơn điêu luyện như người đánh cá chuyên nghiệp, không thể nói là nàng may mắn a~. Y Nhi đánh mắt về phía sau, thấy bóng người sừng sững làm nàng sợ hết hồn. Người kia vội đưa tay ra dấu yên lặng rồi phẩy tay ngụ ý nàng lui đi. Y Nhi khẽ nhìn chủ tử đang mãi mê câu cá, hơi lưỡng lự nhưng cũng vội cúi đầu khẽ tránh mặt.

Nam tử áo xám tiến về phía sau Mẫu Đơn, tựa hầu con gió, không hề gây nên tiếng động nào. Hần thoáng chốc đã đứng sau nàng. Cười nhẹ, hắn đưa tay ôm lấy Mẫu Đơn từ phía sau khiến nàng giật mình. Mẫu Đơn theo phản xạ dụng võ, nhanh chóng quay người, dùng một đòn karate đá thẳng bụng kẻ lạ mặt.

Nhất Thiên nhẹ nhàng lách người. Hắn là có chuẩn bị trước. Vị ái phi của hắn vốn đâu dễ ăn đến thế. Hắn chỉ cười mỉm, giờ giọng điệu như hòn dỗi.

“Ái phi, nàng nở ra tay với trẫm sao?”

Mẫu Đơn đã xác định được đối tượng, mảy liễu khẽ nhui lại rồi giãn ra như bao lần. Nàng cười nhẹ

“Hoàng thượng, đáng chí tôn không nên chơi hèn hạ như thế” Nàng một câu đem bao nhiêu cao ngạo của hắn nhấn chìm. Nhất Thiên mặt khẽ biến sắc nhưng cũng mau chóng bình thường, hắn cười gian.

“Ái phi của trẫm. Nấu trẫm bữa trước thì đâu được chiêm ngưỡng một cuộc đẹp như vậy.”

Mẫu Đơn quay đi, tay lại cầm lấy cần câu.

“Không đùa với người nữa, ta đang chơi, thỉnh hoàng thượng về cung nghỉ ngơi”

Hắn là cố chấp, từ nhỏ đã cố chấp. Hắn hôm nay đích thân đi tìm nàng mà chạy từ tẩm cung đến Điện tiên cư, rồi lại chạy đến đây mất gần nửa canh giờ, sao có thể dễ dàng như thế.

“Ta câu cùng nàng” Nhất Thiên cầm lấy cần câu của Y Nhi lúc này, tiến lại gần nàng cười tươi “Không phiền chứ?”

“Có” đau lòng a~, nàng có cần phủ phàng thế không.

“Nhưng ta không phiền” Hắn vẫn cố chấp

“Vây hỏi ta làm gì?” Nàng quắc mắt

“Cho lịch sự thôi.” Hắn cười tươi, tay phóng dây câu xuống mặt hồ.

“Thì ra người biết lịch sự” Giọng nàng mỉa mai, đem cái tự cao ban nãy của hắn lần nữa nhấn chìm==. Nhất Thiên chỉ biết than trời. Không biết Thiên thừa tướng ăn nói chất phác mà lại có ái nữ như thế này, lời nào cũng như dao sắc. Bất quá hắn thích. Suốt ngày nghe mất lời đường mật của các phi tần rồi lại tới mấy giọng điệu nịnh nọt của mấy ông quan khiến hắn ngán tận cổ. Giờ nói chuyện với nàng mới thực sự cảm thấy vui a~.

“Đơn Nhi, sao nàng lại có Thủy Bích kiếm?”

“Ra là hoàng thượng chỉ vì thắc mắc chuyện này thôi sao? Vậy mà ta còn tưởng ngài là vì ta đến nơi này chứ”

Nhất Thiên biến sắc. Hắn là thật sự thắc mắc, chỉ không ngờ nàng lại lợi hại đến vậy, thật lòng quan tâm, vào đầu nàng lại biến thành hắn vì lý do này mới tiếp cận nàng. Thật là oan quá mà.

Hắn bỏ cần câu xuống, tiến đến gần ôm lấy nàng từ đằng sau. Tất nhiên lần này nàng sẽ không cho hắn một cước nữa. Nhưng lời nói của nàng thật làm hắn đau lòng a.

“Hoàng thượng, bỏ ta ra, ta đang câu cá” Nàng thấy phiền phức a.

“Đơn Nhi, nàng thật đặc biệt” Hắn ôn nhu. Hắn thật sự muốn tìm hiểu con người này. Nàng làm sao mà khiến hắn thấy vui đến thế.

“Sao lại đặc biệt?” Nàng thôi kháng cự, để mặc đôi tay to khỏe của hắn ôm trọn lấy nàng. Ít ra giờ nàng thấy ấm áp. Cảm giác mà 17 năm nay nàng chưa hề có.

“Nàng là người đầu tiên không rung động trước ta, là người đầu tiên không cần sủng ái, người đầu tiên khiến ta vui đến vậy” Hắn xoay người nàng lại, bắt ngờ trao nàng một nụ hôn. Một nụ hôn nhẹ thôi, phớt qua thôi nhưng đủ để hắn thấy tim mình đập tình thích. Một hương vị cuốn quanh hắn. Ngọt. Đôi môi nàng mềm mại như cánh hoa đào. Ngọt lịm như đường khiến hắn chìm đắm. Hắn muốn chiếm giữ bờ môi ấy lâu một chút, nhưng hắn sợ nàng sẽ giận hắn, sợ nàng càng thêm xa lánh hắn. Nhưng với nàng, sợ là hắn khó kiềm chế a.

Mẫu Đơn vùng ra khỏi tay hắn, mặt một mảng đỏ ửng thấp phần đáng yêu vô cùng. Đây là nụ hôn đầu của nàng. Thật là xấu hổ mà. Nàng bất giác chạy thật nhanh. Che đi cái mảng đỏ rực trên mặt.

Nhất Thiên chỉ biết đứng đó dõi theo nàng, hắn chợt nở nụ cười. Một nụ cười hiếm hoi trên khuôn mặt hắn. Tim hắn. Xem ra đã tìm được chủ rồi.

Tiên Cự điện

“Xú nhân, Xấu xa, đê tiện, cầu hoàng đế.....@%*%&\$@*!!!” Y Nhi đứng bên cạnh cũng phải bật cười. Mặt nương nương đã đỏ suốt hai canh giờ rồi, lẽ rãnh rỗi lại đem hoàng thượng ra mắng nhiếc khiến Y Nhi cảm thấy vừa buồn cười vừa lo lắng. Có ai lại đem hoàng thượng ra nói thế chứ, mặt đầu nhu chơi a. Bất quá nàng hình như lo lắng quá nhiều rồi. Cái con người nào đó ngồi trên cành cây ngoài cửa kia cũng đang cố nhịn cười đến mặt cũng đỏ lựng rồi.

“Nương nương, Y nhi đi chuẩn bị đồ ăn cho người.” Chỉ đợi Mẫu Đơn gật đầu là nàng bay thẳng ra ngoài. Vừa đặt chân ra khỏi cửa là ôm bụng cười đến ai nhìn vào cũng nghĩ nàng điên. Cũng tại chủ tử nàng a, từ khi trở về y như con nít giận dỗi đáng yêu không chịu được.

“Nương tử, có cần mắng nhiếc ta thậm tệ vậy không chứ?” Nhất Thiên từ khi nào đã đi tư cách từ lên lút đến đường đường chính chính bay vào phòng khiến nàng giật cả mình. Cố chấp và giận dai là tính cách của nàng a. Mẫu Đơn không thêm hành lễ cũng chẳng thêm liếc nhìn đến Nhất Thiên. Hắn vào “cửa phụ” thì nàng cần gì lễ nghi cho phiền phức a.

“Thôi mà Đơn nhi. Là ta sai. Ta không nên không xin phép nàng mà tùy tiện hành động a.” Có ai nhìn ra đây là hoàng thượng Thủy quốc lạnh lùng tàn ác thường ngày không? Giờ hắn như đứa trẻ làm nũng mẹ. Có gương đôi mắt long lanh về phía Mẫu Đơn dù ai kia một cái liếc cũng không thêm ngó đến. Hắn lại từng bước khề tiến lại phía nàng, nhẹ nhàng ôm nàng từ sau lưng, giọng hết sức bi thảm.

“Đơn nhi, nàng như vậy ta đau lòng a.”

Mẫu Đơn là chung thủy im lặng a. Nàng thích thú rồi. Đột nhiên lại thấy hắn đáng yêu thế này. Nhớ lại nụ hôn khi sáng tim nàng còn đập tình thích.

“Nương nương, Hiền phi, Lan phi cùng Hạ phi...ơ, hoàng thượng??? Tham kiến hoàng thượng” Trình công công quá đổi ngạc nhiên. Rõ ràng từ này đến giờ không có báo hoàng thượng đến a.(tất nhiên, huynh ấy đi đường tắt mờ ^ _____ ^)

“Bình thân, bảo ba người họ về đi” Nhất Thiên mau chóng trở về thái độ lạnh lùng thường có, ánh mắt đầy hàn khí khiến Trình công công run sợ.

“Khoan. Cho họ vào.” Mẫu Đơn bất chợt lên tiếng khiến hắn cùng Trình công công giật mình.

“Nhưng, hoàng thượng...” Trình công công chưa nói hết câu nàng đã nhanh chóng ngắt lời.

“Ta mới là chủ nhân nơi này!” Bằng ánh mắt lạnh lẽo không kém, Nàng hướng thẳng con người thấp bé dưới kia ra lệnh..

“Thôi được, cho họ vào.” Hắn hạ giọng. Quay sang Mẫu Đơn ôn nhu “Nàng thật có khí chất.”

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng” Hiền phi, Lan phi cùng Hạ phi đồng loạt hành lễ, ánh mắt thấp phần ghen tức hướng về phía Mẫu Đơn, nàng lại cứ nhiên ném về xó nào đó hiển bọn họ tức không thể nói.

“Các nàng tìm ta có việc gì?” Mẫu Đơn bất chợt xoay người ôm lấy Nhất Thiên khiến hắn mặt hơn ửng đỏ, cố gắng lấy lại vẻ lãnh đạm mà lòng thì như mở hội. Còn ba vị phi tần kia mặt cực kì khó coi, hận chỉ không thể bóp chết nữ tử trên kia.

“Chỉ là bọn muội muốn đến vấn an tí ti ấy mà, thật không ngờ ngăn cản tí cùng hoàng thượng vui vẻ” Hạ phi dòn nén hỏa khí đến nội thương rồi. Vậy mà mặt vẫn có thể vui cười thật khiến nàng khâm phục a. Mẫu Đơn nhếch môi. Càng ôm chặt Nhất Thiên. Đỡ hắn ngồi xuống ki. Ngược lên nhìn hắn đang ngu ngơ. Mặt nàng hết sức thơ ngây lại quyến rũ, lời nói ngọt ngào đến mê, lại pha thêm sự cao ngạo.

“Ta và hoàng thượng chỉ là cùng nhau đàm đạo uống trà, có gì là không tiện. Đứng không...Thiênnnnn...” Thanh âm đã ngọt ngào càng trở nên yêu mị khiến hắn gần như chết lặng. Cứ nhiên hắn cười nhẹ. Lần này là tỉnh rồi a. Ái phi của hắn thật biết diễn kịch, hắn phải phối hợp tốt, bất quá hắn không có diễn.

“Đơn nhi nàng làm ba phi tần của ta khó chịu rồi.” Vừa nói, hắn vừa tương tác ôm siết lấy vòng eo thon gọn hoàn hảo của nàng mà ôm sát trong lòng. Thời điểm quay sang ba á kia lạnh giọng. “Nương tử của ta không khỏe rồi, ba nàng về thăm cung đi”

Ba á không cần nói cũng biết đang tức đến ngạt thở, hỏa khí ngút tận trời xanh. Hoàng thượng cứ nhiên nhấn mạnh hai từ “nương tử” làm các á thêm

phần ganh tị. Thề rằng sẽ giết chết con tiện nhân kia (giết được hãy nói) Ngủng nguẩy bỏ về.

Ba bóng người kia vừa rời khỏi cùng lúc Mẫu Đơn buông hân ra vọi vàng đứng dậy. Nưng một cánh tay đã kéo nàng lại. Nhẹ nhàng đem nàng ôm trong lòng. Mặc cho nàng vùng vẫy, hân càng siết chặt. Giọng hân ôn nhu chan chứa bao tình cảm.

“Đơn nhi, dễ yên như thế. Một lát thôi, xin nàng” Hân như đứa trẻ lạc mẹ. Đột nhiên lại trở nên nhỏ bé. Nhất Thiên khép nhẹ mắt. Tận hưởng cảm giác êm ái và mùi hương thơm ngát từ nàng. Không phải mùi xạ hương mà các phi tần thường dùng. Đó là mùi thanh khiết, nhẹ nhàng tự nhiên khiến hân thấy dễ chịu. Ấm áp. Là cảm giác hân thấy bây giờ. Đã lâu lắm rồi, hân không có được. Hân muốn ôm nàng, mãi thế này.

Mẫu Đơn thấy hân không có phản ứng thì quay sang nhìn. =’= ngủ rồi. Nhìn như em bé ấy. Nàng thật không hiểu hân làm vua kiểu gì đây. Nhẹ nhàng gỡ tay hân ra, đỡ hân nằm xuống ki. Nàng lặng lẽ ra ngoài.

Mẫu Đơn dạo mình trong vườn thượng uyển. Thủy tiên ban đêm tỏa hương thơm ngào ngạt. Chỉ có nàng với ánh trăng. Trang soi vào nàng. Lung linh huyền ảo như tiên nữ hạ phàm. Mẫu Đơn chỉ yên lặng bước đi. Nàng vẫn con nghĩ đến một ai đó. Bất giác đưa tay lên môi mình. Cảm giác lúc đó như tràn về. Có cái gì đó rất dịu ngọt khiến tim nàng rung động. Nàng không biết rằng, tim nàng đang dần hé mở.

Trên cây cỏ thụ cách đó không xa. Mọi hành động của nàng đã được thu vào mắt một lục y. Hân khẽ nở nụ cười nửa miệng. Nhanh chóng vận khinh không bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nàng Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Nhị Vương Gia Ma Hàn Thiên(P1)

Nhất Thiên tỉnh dậy, thấy trước mặt hoàng bào đã chuẩn bị sẵn. Hân nhớ lại đêm hôm qua.

“Nàng cho ta ở lại đây sao?” hân tự hỏi rồi đứng lên dạo dắc tìm kiếm. Chợt thấy Y Nhi, hân vội hỏi

“Đơn nhi đâu rồi?”

Y nhi cúi người cung kính “Nương nương đang ở Ngự Hoa viên, Người dặn nô tì nhắc người lên triều sớm.”

Hân thấy ấm áp. Nàng đang lo cho hân sao? Hân nhìn Hoàng bào cạnh bên đã được xếp gọn gọn thẳng thớm. Khẽ cười, rồi vụt tắt rất nhanh. Nhất Thiên thay y phục thượng triều.

Ma quốc là quốc gia giáp Thủy quốc. Là một đất nước hùng mạnh. Tuy nhiên hoàng thượng Ma quốc Ma Điều Tuấn lại hiếu chiến. Âm mưu độc chiếm giang sơn Tây Đông Lĩnh Thổ (gồm 4 nước. Thủy quốc, Ma quốc, Nguyệt quốc và Giang quốc.) Mà muốn làm được điều đó, Ma quốc cần phải vượt qua đối thủ nặng kị nhất là Thủy quốc. Nếu nói Thủy quốc cảnh đẹp như tiên cảnh thì Ma quốc lại mang vẻ đẹp kì bí như thế giới trong lòng đất. Thủy quốc có Thượng Quan Nhất Thiên trụ cột giang sơn thì Ma quốc có nhị vương gia Ma Hàn Thiên đứng sau hoàng thượng điều hành mọi việc, nói chính xác hơn là không có Hàn Thiên thì Ma quốc chỉ còn đồng cỏ nát. Ma Hàn Thiên, Nhị vương gia Ma quốc. Một vị tướng trẻ tuổi tài ba. Chính sự đất nước là do hân xử lý 9/10. Đội binh tinh nhuệ của hân đủ để lật đổ triều đình, sở dĩ hân không làm vậy vì có lý do riêng.

Ma quốc lần này cử Ma Hàn Thiên sang Thủy quốc, ngoài mặt là kết thân giao, thực chất bên trong là thám thính tình hình Thủy quốc, thừa cơ tấn công, chỉ cần Thủy quốc đối đãi hân không tốt, lập tức có cớ dấy binh. Thượng Quan Nhất Thiên không thể không biết, chỉ là hân không biết làm sao để Ma Hàn Thiên vui lòng. Khắp tứ quốc ai cũng biết nhị vương gia Ma quốc tâm tình thất thường quái dị, làm việc theo ý thích, chẳng kiêng nể ai, nếu chỉ cần chút sơ suất, lập tức gây can hoa (*). Thật là khiến hân đau đầu a~.

(*) Can hoa: Chiến tranh, hiềm khích 2 quốc gia

-----Điện Nhất Long-----

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế”

“Bình Thân”

“Tạ ơn hoàng thượng”

Một điệp khúc mỗi buổi sáng lại được cất lên. Nhất Thiên liếc xuống cái con người đang ngồi trên ghế vàng dưới kia. Một cỗ khí nạng đè lên trên đầu. Ma Hàn Thiên cư nhiên không hành lễ, chễm chệ ngồi trau chuốt xiêm y, cực kì nhân nhã. Nhất Thiên mặt đỏ gât gât. Dù gì hân cũng là vua 1 nước, con người kia chỉ 1 cái thân vương, Xếp thê 1 nào hân cũng phần hơn, vậy mà ai kia cả gan không hành lễ. Bất quá chuyện quốc gia đại sự giữ hòa khí là tốt. Hân phải nhịn, phải nhịn a~. Hân hắng giọng trang nghiêm

“Nhị vương gia, trẫm rất hân hạnh đón tiếp ngươi đến Thủy quốc.”

Đến lúc này Hàn Thiên mới quay lại nhìn Nhất Thiên. Thật sự là đến Nhất Thiên hẳn cũng phải thầm khen a~. Nam tử kia nhỏ tuổi, có lẽ chỉ mới 20. Nhưng ngạo khí ngút trời, có thể sánh ngang bậc đế vương như hắn. Mĩ quan tuấn tú hoàn hảo. Đôi mắt nâu hổ phách yêu mị với mày kiếm anh dũng. Ngay đến thể hình cũng chuẩn a~. Không phải ốm yếu thư sinh cũng chẳng thô con quá cỡ. Thật ra là rất cân đối, vừa nho nhã vừa mạnh mẽ, nhiều nhất vẫn là nói hai chữ “tiêu soái phong trần” đi.

Hàn Thiên hơi cúi đầu, hình ảnh này thật khiến hắn nhớ lại ái phi của hắn a~. Gọi là không xem người khác ra gì ~”~.

“Hoàng thượng quá lời. Bỏn vương lần này đến Thủy quốc là theo lời hoàng thượng đại diện sang kết thâm giao. Chỉ mong hoàng thượng đối đãi biết lễ để tiện bề giao hợp 2 nước.” Hàn Thiên mới đó đã đánh đòn phủ đầu. Ngụ ý nếu hắn làm gì động đến Hàn Thiên nhất định có can hoa.

“À phải rồi. Nhân đây Thủy quốc ta có ít lễ vật muốn trao cho vương gia xem như quà mừng.” Hàn Thiên chuyển đề tài. Quay sang Chu công công “Người”

“Thủy quốc dâng tặng Vương gia 1 rương vải Tô thành thượng hạng, 1 rương châu báu ngọc ngà và 1 bộ tượng thạch quan âm. Mong ngài tiếp nhận”

Hàn Thiên cười khẩy. Hướng hoàng thượng

“Hàn Thiên lần này sang Thủy quốc. Nghe đồn nữ nhân Thủy quốc vừa có tài vừa có sắc. Vốn là muốn kiếm một thê tử. Đây ta xin đòi các cống phẩm kia lấy 1 nữ nhân. Không biết ý hoàng thượng thế nào?”

Nhất Thiên mừng ra mặt. Chẳng chứ 1 nữ nhân có gì quan trọng. đã thế hắn liền chấp thuận

“Vậy đề trăm lựa chọn cho người 1 tiểu thư tài đức.”

“Thứ hoàng thượng. Ta đây đã có 1 nữ nhân trong lòng” Lời nói của Hàn Thiên vừa thoát ra khiến hắn 1 cổ lo lắng, vì sao hắn cứ thấy như sắp có chuyện chẳng lành. Hắn sốt ruột

“Người đó là ai?”

Hàn Thiên ngẩng cao đầu, không giấu 1 nụ cười

“Nữ nhân ở cung thất phía nam”

Nhất Thiên nghe xong đã không yên. Bật dậy tức khắc. Cung thất phía nam. Chẳng phải điện Tiên Cư? Là nơi ở của Mẫu Đơn???

Cái gì a~? Tên kia dám tranh giành ái phi của trăm??? Nhất Thiên trợn mắt nhìn con người trước mặt. Hàn Thiên không quan tâm cái mắt kia đang chìa thẳng vào bản thân đầy ám khí, vẫn thờ ơ nhìn ra cửa sổ (phục ==)

“Nhị vương gia, chẳng lẽ người không biết nữ tử kia là ai?” Nhất Thiên gần giọng. Đáp lại hắn là ánh mắt thú vị của Hàn Thiên

“Tất nhiên ta biết a~. Là phi tần của hoàng thượng.” Nhất Thiên chưa kịp hài lòng câu nói thì đã bị Hàn Thiên 1 câu nữa đẩy xuống đáy vực “Bất quá nàng còn chưa được thị tẩm a~”

Câm nín. Nhất Thiên hẳn không còn gì để nói. Đúng là hắn chưa thị tẩm Mẫu Đơn. Nhưng dù sao nàng vẫn là Phi tần của hắn. Sao có thể nói tặng là tặng. Hà hà, tất nhiên nếu là người khác, hắn sẽ không ngần ngại trao cho, nhưng Đơn nhi của hắn là không được nha!!!. Nhưng hắn biết nói sao đây. Hàn Thiên có cái lý của hắn “ Là vua một nước không thể vì nữ nhân bỏ giang sơn” câu nói của phụ hoàng hắn chưa bao giờ quên. Nhưng hắn là thật có tình cảm với Mẫu Đơn, hắn tuyệt đối không thể mất nàng.

“Vương gia. Thiên quý phi đích thực chưa thị tẩm, nhưng âu cũng là đã được gả cho trăm. Đem ban tặng có phải quá thiệt thòi cho người?” Giã! Giã! Giã!!! Nghe như quan tâm đến Hàn Thiên lắm nhưng thực ra hắn là lo cho Mẫu Đơn thôi. Nàng về tay cái tên đó mới là thiệt thòi a~. Ai chẳng biết Ma Hàn Thiên là kẻ trắng hoa phong lưu, lấy hắn chỉ có khổ.

“Hoàng thượng lo nghĩ quá nhiều. Có được nàng là phúc đức nàng đòi của ta. Hoàng thượng. Người vì sợ ta tổn thất, hay là một phi tần có phải đã tổn nhiều tâm tư?” Lời nói mang giọng điệu kính nể. Nhưng sâu sắc vẫn là ý châm biếm. Hàn Thiên mới mở rộng tầm mắt. Lâu nay nghe đồn hoàng thượng Thủy quốc lạnh lùng quyết đoán. Tuyệt không vì nữ nhân mà rung động. Xem ra chỉ là tin đồn. Hay, chính Thiên Nguyệt Mẫu Đơn kia khiến tăng băng trong hắn tan chảy?(tất nhiên là cái thứ 2 ^_____^)

Bãi triều. Nhất Thiên tức muốn bay ngay tới Tiên Cư điện, bất quá bị Dư tướng quân mới từ biên ải trở về mới uống vài chén. Dư Hạo Lam thật tình mà nói là đồng môn trước kia của hắn, là bằng hữu nên không thể từ chối, đành ngồi lại uống rượu hàn huyên. Nói vui vì bạn chí tâm hắn lại lơ lửng đâu đó quanh cung thất phía nam kia rồi.

-----Tiên Cư điện-----

“Mẫu Đơn. Người không yêu hoàng thượng, cũng chẳng cần sủng ái, tại sao lại đấu với ta?” Ánh Nguyệt giương đôi mắt long lanh về phía Mẫu Đơn. Mẫu Đơn nhận thấy trong đôi mắt ấy sự si ngốc và khổ tâm. Là y gì đây? Chẳng lẽ cô ta yêu Nhất Thiên kia sao? (tỷ tỷ, ngang nhiên gọi tên cúng cơm của hoàng thượng a~ ==')

“Đúng. Ta không yêu, cũng không cần ân sủng. Nhưng Mai quýphi. Ngươi hãy tự hỏi khi đầu với ta ngươi làm gì? Mỗi đòn đều là hiểm hóc, ngay cả tuyệt chiêu chí mạng cũng đem ra dùng. Mà mỗi chiêu đều nhắm vào dung nhan ta. Nữ nhân xem trọng dung mạo. Ta chỉ bản thân tự bảo vệ thôi” Mẫu Đơn tự hỏi từ khi nào nàng nói nhiều vậy. Mai Ánh Nguyệt kia ngang ngược khiến nàng khó chịu. Rõ ràng khi này còn tấn công nàng, vậy mà giờ quay mặt đem mọi việc đổ lên bảo nàng muốn đầu với cô ta. Cô ta có nói lý không chứ?

“Chuyện khi này. Do ta nhất thời không kiềm chế. Là ta sai. Ta xin lỗi. Nhưng... ta thật sự... rất sợ. Ngay từ lần đầu thấy ngươi. Ta đã lo lắng. Ánh mắt hoàng thượng nhìn ngươi si mê dịu dàng, chàng chẳng bao giờ nhìn ta như vậy. Ngươi thật sự xinh đẹp khiến ta sợ. Ta sợ mất hoàng thượng (đã có bao giờ đầu mà mất ='). Ta lần này... Cầu xin cô. Mẫu Đơn! Xin cô hãy giúp ta” Nước mắt từ đầu nhỏ giọt trên gương mặt xinh đẹp của Ánh Nguyệt. Mẫu Đơn thoáng chốc mù lòa. Nàng không biết cô ta có phải yêu Nhất Thiên không. Nhưng nàng thấy tội nghiệp cô ta.

Mẫu Đơn nắm nhẹ tay Ánh Nguyệt. Nhẹ giọng.

“Ta không thể hứa với cô điều gì, nhưng ta sẽ cố gắng. Tình cảm không thể ép buộc. Trái tim Nhất Thiên là do hắn làm chủ. Ta chỉ có thể cố sức thôi. Ngươi về cung đi”

Ánh nguyệt nhìn Mẫu Đơn. Nàng bối rối. Nữ nhân này, luôn lạnh lùng. Vậy mà bây giờ dịu dàng như vậy. Như tiên nữ. Nàng thấy ấm trong lòng. Nhưng nàng càng lo lắng. Nàng sợ nhất Thiên càng sủng ái Mẫu Đơn hơn... (=')

Ánh Nguyệt đã về. Mẫu Đơn thấy hơi mệt mỏi, bèn gọi Y Nhi chuẩn bị nước tắm. Từ lúc còn ở hiện đại, sau những lần làm nhiệm vụ hoặc khi mệt mỏi, nàng thường ngâm mình trong bồn tắm thư giãn.

Mẫu Đơn rất thích hồ tắm nơi đây. Rất thơm. Không phải mùi sữa tắm ngào ngạt béo ngậy mà là mùi xạ hương nhẹ nhàng, tinh khiết. Nó khiến nàng thấy dễ chịu hơn nhiều.

Mẫu Đơn rút cây trâm cài trên đầu khiến mái tóc xõa xuống. Từng sợi tóc đen nhánh mượt mà lướt tự do kéo dài đến gần đầu gối như dòng suối. Y Nhi giúp nàng tháo bỏ những lớp xiêm y dày cộp (thực ra cái áo nàng mặc là ít lớp nhất rồi =') lộ ra làn da trắng nõn mềm mại mà bất kỳ cô gái nào cũng ước ao. Thân hình nàng mảnh mai nhưng quyến rũ đến từng đường nét. Chiếc eo thon gọn đúng chuẩn quốc tế. Đôi chân thon dài trắng không tí vết trạ như được tạc nên từ nhà điêu khắc bậc nhất.

Mẫu Đơn bước xuống hồ tắm. Mái tóc lênh bênh trên mặt nước, vài sợi ướt dính vào gương mặt càng khiến Mẫu Đơn thêm yêu mị. Mẫu Đơn đưa tay vớt những cánh hoa hồng rải trong hồ. Nàng như sinh ra từ nước. Hòa quyện vào. Như công chúa long cung. Xinh đẹp đến khó tả. Thậm chí thi sĩ tài ba nhất cũng không thể lột tả hết vẻ đẹp của nàng.

Mẫu Đơn đang chơi cùng những cánh hoa thì nghe tiếng Y Nhi.

“Nương nương, hoàng thượng giả đảo”

Mẫu Đơn chau mày. Nàng ghét nhất ai phá rối nàng khi nàng đang tắm a~. Mẫu Đơn hơi gắt lên.

“Bảo hắn 1 chờ 2 về”

Y Nhi đến cũng bó tay với tiểu thư của mình. Nàng là không hiểu hoàng thượng có điểm gì không tốt mà nương nương như thế a~. Mà có ai như tiểu thư không? Vào cung ai cũng mong được sủng ái, riêng bản thân lại ghét cay ghét đắng. Tuy thế lại không biết bao lần gây loạn và để lại bao ấn tượng cho hoàng thượng. Rốt cuộc là có tình hay bản thân hấp dẫn mà không hay biết? (Đơn tỷ là biết mới lạ đó =')

Nhất Thiên ngồi ngoài sảnh vẫn nghe tiếng Mẫu Đơn. Hắn cười khò. Có vua nào như hắn? Đến thăm thê tử cũng cần nàng cho phép sao? Nếu không phải tôn trọng nàng thì hắn đã xông ngay vào... =') Dù sao nàng cũng là phi của hắn, việc hắn làm hoàn toàn được pháp luật cho phép a~.

Nửa canh giờ sau nàng cũng tắm xong. Thật ra ngày thường nàng không tắm lâu thế đâu, chỉ là hôm nay có hứng muốn thử thánh lòng kiên nhẫn của hắn thôi. Hắn còn nhẫn nại ở lại cũng tốt mà đi càng tốt hơn.

Mẫu Đơn khoác áo lam y, xõa mái tóc còn đang ướt bước ra khiến Nhất Thiên một phen đơ cả người. Nhất Thiên toan ôm lấy nàng thì bị nàng không thương tiếc đẩy ra. Mặt hắn phụng phịu như đứa trẻ, tiếp tục từ phía sau ôm lấy nàng. Lần này hắn ôm rất chặt. Dù nàng có giỏi võ cũng khó mà thoát. Mẫu Đơn đêyên cho hắn ôm như vậy. Dù sao cũng quen rồi (khả năng thích nghi cao a! Thiên mới ôm tý 2-3 lần thôi mà) Mà nàng cũng thích. Thích cái cảm giác ấm áp này. Nàng 17 năm chưa cảm nhận được. Đột nhiên trong đầu nàng nghĩ ra cái gì đó, xoay người hỏi hắn

“Nhất Thiên! Ngươi đối với ta là thế nào?” nàng ngược nhìn hắn, đôi mắt trong vắt như nước, lại phủ lớp sương mờ, vừa đáng yêu vừa huyền hoặc. Nhất Thiên hơi ngạc nhiên. Chợt hắn cúi xuống. Nhẹ đặt một nụ hôn lên trán nàng. Ôn nhu

“Ta không rõ nữa. Lần đầu tiên gặp nàng. Nàng khiến ta thấy đặc biệt. Một nữ tử không rung động trước ta, thậm chí còn đã thương ta rồi quay bỏ đi một nước, rất kiêu ngạo. Lần thứ hai gặp nàng. Nàng thậm chí còn không kinh ngạc khi biết ta là vua, nàng còn không cần ân sủng, ba lần bảy lượt đã thương ta, kêu cả tên họ ta không tí ngượng, còn mắng **** ta thậm tệ, còn bắt ta đội, những lúc này nàng thật đáng yêu. Ta chỉ biết rằng ngày nào không gặp nàng, tanh rỗi nàng vô cùng. Vậy nàng nói ta đối với nàng là thế nào đây”

“Ta hỏi ngươi, sao giờ ngươi hỏi lại ta” Mẫu Đơn hơi rung động. Nàng sống 17 năm. Trái tim từ lâu đã quên đi tình cảm. Nàng chỉ vui mình trong những nhiệm vụ. Tình cảnh không cho phép nàng có bất cứ tình cảm nào. Giờ lại có một nam tử nói với nàng những lời ngọt ngào và chân thành đến vậy. Nàng có cảm giác gì đó lạ lẫm. Hình như. Có cái gì đó chớm nở trong trái tim nàng.

“Đon nhi, ta yêu nàng” Nhất Thiên nhìn Mầu Đon ôn nhu, ánh mắt chan chứa tình yêu. Hắn điên rồi, thật sự điên rồi. Diên vì nàng. Nàng gặp hắn từ lần đầu đến giờ chưa tới 1 tháng, số lần hắn gặp nàng đến trên đầu ngón tay. Vậy mà trái tim ngốc này đã in sâu hình bóng nàng. Vì vua băng lãnh trước đây đâu rồi? Tại sao đứng trước nàng hắn không thể trở nên lạnh lùng? Nàng khiến hắn cười, khiến hắn hạ mình. Chỉ có thể là nàng – Thiên Nguyệt Mầu Đon.

Nhất Thiên từ từ cúi xuống. Nàng không phản ứng, chỉ nhìn hắn. Mầu Đon cảm nhận được cái mát mát nơi môi. Hắn đang hôn nàng. Mọi nụ hôn nhẹ nhàng, chậm rãi nhưng quyến rũ ngọt ngào. Mầu Đon sức tỉnh. Nàng cố vùng ra. Nhưng tay hắn ôm chặt lấy nàng. Vòng tay lớn ôm gọn lấy thân ảnh mảnh mai của nàng. Nụ hôn từ từ gấp gáp. Không còn nhẹ nhàng nữa. Nhất Thiên dần bộc lộ bản chất của mình. Bá đạo chiếm lấy môi nàng. Mầu Đon mặt đã đỏ rần. Nhưng nàng căn bản không thể thoát ra. Nàng cứ để như thế. Nhất Thiên hôn nàng say đắm. Cho tới khi nhận thấy hơi thở gấp gáp của nàng, hắn mới từ từ buông ra dù còn tiếc nuối.

Mầu Đon thoát khỏi đôi môi bá đạo của hắn. Nàng thở gấp. Quay mặt. Che đi cái máng đỏ rực. Một lần nữa có vòng tay từ phía sau. Đầu hắn đặt trên vai nàng. Hơi thở ấm nóng phả bên cổ càng khiến mặt nàng nóng ran.

“Đon nhi, ta thật sự yêu nàng”

Không đợi nàng phản ứng, hắn bế xốc nàng lên. Mặc cho àng có gãy, có đập, có cào, hắn đã có chuẩn bị, sẽ không bị trúng đòn lần nữa. Hắn đã quá sức của sự kiên nhẫn. Nếu còn tiếp tục, hắn sợ bản thân không ổn. Còn chậm trễ ngày nào, hắn sợ sẽ mãi mãi mất nàng. Hắn không muốn.

Mầu Đon nằm gọn trong vòng tay rắn chắc của Nhất Thiên. Khoảng cách hai thân thể quá gần. Hắn căn bản không cho nàng phản kháng. Máu dồn xuống, bên trong một cảnh xuân tình tràn ngập.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nàng Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Đại Tiệc Hoàng Cung

Trước ngày Vương gia Ma quốc trở về đất nước, Thủy Quốc sẽ tổ chức một đại tiệc tiễn đưa hoành tráng. Chỉ còn 1 ngày nữa là đến đại tiệc.

Ma Hàn Thiên bóp chặt ly thủy tinh trong tay như muốn nghiền nát nó. Hắn thật sự tức điên lên được. Chỉ trong một đêm Nhất Thiên kia dám đem nàng làm người của hắn. Hàn Thiên chỉ muốn một nhát đâm chết tên đó.

Nhưng không. Hàn tuyệt đối không dễ dàng mất nàng như thế.

-----Tiên cư điện-----

Mầu Đon ngồi trên trường kỷ, đôi mắt xinh đẹp hướng về một nơi mờ mờ lung lung nào đó. Tìm nàng đang len lỏi cái cảm giác gì đó. Ấm áp, ngọt ngào.

“Nương nương. Tối nay là Đại tiệc, hoàng thượng muốn người tham dự.” Y nhí vào thông báo, khuôn mặt lộ rõ vẻ hứng thú

“Đại tiệc? dịp gì? Gồm những ai?” Mầu Đon cũng khá hứng thú. Nàng đã nói là sẽ làm loạn mà. Xem ra có dịp rồi đây.

“Đại tiệc tiễn vương gia Ma quốc về nước. Gồm bá quan văn võ. Ngoài ra còn có thái hậu. Hậu cung chỉ có mình nương nương được mời.” Y nhí cười rõ ràng. Ở với tiểu thư lâu nay cũng dần thích ứng được cái tính thích làm loạn của chủ tử, nàng tin rằng tiểu thư nàng không bỏ qua dịp này.

“Được! chuẩn bị cho ta. Đại tiệc tối nay phải khiến mọi người mở rộng tầm mắt, phải khiến mọi người hiểu thế nào là đóa mầu đon Thủy quốc”

-----Đại tiệc-----

Đại diện lòng lẫy nguy nga đến choáng ngợp. Ca vũ linh đình, vũ công với điệu múa uốn lượn, dàn ca múa hát, rượu ngon trước mắt, hoàn toàn sôi động sầm uất. Nhưng cho dù có nóng thế nào chẳng nữa thì đâu đó vẫn cảm nhận được hàn khí từ 2 tầng băng lớn, Nhất Thiên và Hàn Thiên. Hai ông trời. (=’=)

Nhất Thiên thần thái có thư giãn một chút nhưng theo thói quen thì biểu cảm băng lãnh sắc lạnh đã quá quen thuộc. Còn Hàn Thiên thì ngược lại. Ngày thường hắn phóng thờ ơ bao nhiêu thì khuôn mặt hắn bây giờ khả năng lạnh ma cao bấy nhiêu. Có thể thấy cả hơi lạnh toát ra từ thân người. Nhưng đôi mắt lại như muốn thiêu cháy người khác. Lại vì chuyện mỹ nhân.

Vụt. Xôn xao.

Nền trong điện chợt tắt khiến mọi người hoang mang. Nhưng trong nháy mắt. Không gian lại dần sáng bởi hai hàng nến trải dài từ cửa chính đến long ngai. Ánh nến nhẹ nhàng, ủy mị, lung linh huyền ảo, rất thần bí.

Người ta nghe đâu đó tiếng tiêu ngân. Một khúc nhạc lạ. Vừa dịu nhẹ lại vừa mạnh mẽ, vừa vui vẻ vừa trầm tư. Từng nốt nhạc như xoáy sâu vào tâm can

người khác, khiến người ta mê đắm, chìm trong nó, không thể dứt ra.

Tiếng tiêu ngày càng gần hơn, phát ra từ cửa chính. Một thân ảnh xuất hiện tiếp đó. Bóng dáng mảnh mai nhỏ bé nhưng quyến rũ đến từng đường nét. Qua ánh nến, hiện ra tà áo hồng phấp phới uốn lượn trong gió đêm. Ánh sáng vàng nhẹ khiến màu vàng kia hơn chuyển thành cam, người ta thắc mắc về chất liệu của nó, tại sao lại óng ánh như vậy, giống như được phủ bởi lớp vàng mỏng.

Tiếng tiêu vẫn ngân nga. Thân ảnh ấy lại tiến vào đại điện. Một nữ tử. Sau tấm màn che mặt, đôi mắt đẹp tựa ánh sao, xoáy sâu vào tâm can bất cứ ai nhìn vào nó. Đại điện bị mê hoặc bởi tiếng tiêu hòa cùng đôi mắt ấy. Bứt rứt. Cảm giác muốn xông tới giật bay tấm màn che, nhưng lại sợ hình ảnh trước mắt tan biến.

Nữ tử ấy đã đến trước long ngai. Nàng dừng tiêu. Âm thanh còn đọng lại vẫn vang vọng trong không gian chưa dứt. Mọi người vẫn thắc mắc không người chân tướng nữ tử thổi tiêu. Duy chỉ có một người biết dung mạo sau tấm màn che ấy và hẳn đang khẽ mỉm cười.

Đôi khi âm vang của tiêu khúc dứt hẳn, nền trong đại điện lại vụt sáng. Ngõ ngang, kinh ngạc, chìm đắm, ngây ngất. Đứng trước mặt họ là một tiên nữ. Trong tà áo hồng phấp phới, nàng vẫn nổi bật, cao ngạo và uy nghiêm như nữ hoàng đế. Mái tóc đen dài được vấn lệch, điểm chấm vàng nạm bạch ngọc đơn giản mà tinh tế. Dung nhan ấy, khí chất ấy, chỉ có thể là Thiên Nguyệt Mẫu Đơn.

“Mẫu Đơn tham kiến hoàng thượng” vẫn chỉ là lời cúi người khoảng 5 độ. Nàng đánh mắt sang Hàn Thiên, chậm rãi “Ma vương gia.”

Một tiếng ồ lên bờ ngõ. Rồi bắt đầu có lời bàn tán. Thiên tể tướng thậm chí còn không tin vào mắt mình. Ông biết nữ tử của ông là tuyệt sắc giai nhân, nhưng ông chưa hề mơ tưởng một quý phi có thể ngang nhiên được mời trong đại tiệc, thể hiện rõ Mẫu Đơn rất được sủng ái. Ông cũng thấy yên lòng. Từ sau cuộc thí thỉ hôm ấy, tiếng tăm của Mẫu Đơn đã lan truyền với tốc độ nhanh đến chóng mặt. Nhất là với giới quý tộc quan lại đặc biệt là những nhà có con gái được tuyển vào cung. Nhưng số người được diện kiến chỉ nàng chỉ đếm trên đầu ngón một bàn tay khiến nhiều lời bàn tán xôn xao. Vậy mà hôm nay không ngờ được gặp ở đại tiệc. Đúng là tiếng đồn không sai.

Ma Hàn Thiên nhất thời bất động. Dù đã được nhìn qua dung nhan của nàng nhưng bây giờ thì nàng đang gần hắn quá. Hắn nhất thời không còn suy nghĩ được gì nữa. Nhưng cũng nhanh chóng thu lại ánh mắt khiếm nhã đó, cũng khẽ gật đầu đáp lại lời chào. Và điều duy nhất bây giờ hắn nghĩ: “*ta nhất định phải có được nàng*”

“Bình thân. Nào Đơn nhi, lên đây ngồi cùng trẫm.” Nàng thật không làm hắn thất vọng. Nhất Thiên dù biết trước là nàng vẫn không khỏi thất thần khi nhìn thấy nàng. Hôm nay, nàng đẹp theo một cách khác. Nàng không còn giản dị thanh khiết như trước. Thời khắc này nàng như một bậc mẫu nghi thiên hạ thật sự. Chiếc áo vàng nhạt óng ánh uy nghi với những đường thêu tỉ mỉ, tinh tế nhưng không rườm rà chói mắt. Vành tay áo ngang ngực để lộ bờ vai trắng nõn mịn màng gợi cảm. Nàng không trang điểm nhiều, chỉ phủ lớp phấn mỏng nhẹ trên gương mặt trái xoan vốn đã trắng hoạn hảo. Đôi môi đỏ hồng thường ngày phủ lớp sáp hồng làm bóng chứ không tô đậm. Đôi mắt đẹp tuyệt vời kia hoàn toàn để mặc nhưng không khiến nàng mờ nhạt, ngược lại còn đem tới cảm giác có sự trong sáng ngây thơ hòa cùng sự uy nghi sắc sảo. Nàng như đóa mẫu đơn nở rộ. Đóa mẫu đơn trắng tinh khiết luôn tỏa sáng làm chìm đi muôn vàng loài hoa rực rỡ khác trong vườn.

Mẫu Đơn gật nhẹ, chậm rãi oai nghiêm tiến về phía chiếc ghế nạm vàng được đặt bên trái Long ngai. Một phen cả đại điện kinh ngạc. Nàng chính là được ngồi trên Phụng ngai. Trên bậc thềm chỉ có Long ngai, Phụng ngai và Phụng ngai. Phụng ngai là nơi thái hậu ngự tọa. Phụng ngai vốn dĩ chỉ có hoàng hậu sở hữu. Nay lại là nàng. Thiên Nguyệt Mẫu Đơn - Một quý phi thị thiếp.

“Ma vương gia. Ta có nghe qua về ngài. Nay được gặp quả đúng như lời đồn. Ma vương gia là bậc thiếu niên anh dũng.” Mẫu Đơn hướng Hàn Thiên. Nam nhân trước mắt tiêu soái phi phàm. Dù phong cách đào hoa phong nhã nhưng nhìn ra được sự lạnh lùng quyết đoán của một đại tướng trong ánh mắt. Đôi mắt hổ phách trầm mặc. Có tí lạnh, lại vừa ấm áp khó đoán. Nếu so hắn với Nhất Thiên thì Mẫu Đơn phải công nhận hai tên này có đôi mắt khó hiểu như nhau mà cào sáo cũng khó phân thắng bại.

“Thiên quý phi quá khen. Nương nương đây cũng là một quý nhân. Từ khi đến Thủy quốc thì đâu đâu cũng nghe đến tên nàng. Giờ có thể diện kiến. Nàng đúng là đệ nhất mỹ nhân. Vừa nãy nghe tiếng tiêu như thần khúc, khiến ta xao xuyến.” Ma Hàn Thiên vừa thấy nàng tâm tình đã tốt lên nhiều. Lần trước ở hoa viên Tiên Cư điện hắn đã nhìn thấy nàng. Nhưng hôm nay ở cự li gần như vậy, dưới ánh nến sáng choang như vậy. Nàng càng thập phần xinh đẹp. Bất quá điều làm hắn thích thú là phong thái của nàng. Hiếm có nữ nhân nào mang phong thái đó. Phong thái một đế vương. Mà nàng không những cao ngạo uy nghi mà còn phả thêm cả sự tự mị, quyến rũ, phảng phất nét ngây thơ, trong sáng. Ngay cả mẫu thân của hắn trước đây cũng không được như nàng. Mà nhắc đến mẫu thân. Mẫu Đơn có đôi mắt rất giống bà. Đôi mắt đẹp tựa tiên sa, đôi mắt vương nét buồn, ngán lệ nhưng rất tinh và sắc sảo. Đôi mắt xoáy sâu vào tâm can bất cứ ai nhìn vào nó. Càng lúc hắn càng muốn có được nàng.

Nhận thấy đôi tròng mắt của Hàn Thiên dành cho Mẫu Đơn. Nhất Thiên hơi nhíu mày. Mẫu Đơn không ngốc mà không nhận ra ánh mắt ấy. Nàng cười nhẹ.

“Ma Vương gia. Hôm nay đại tiệc đưa vương gia quay về Ma quốc. Bồn cung mang đến cho ngài một điều bất ngờ.” Giọng nàng nhẹ nhàng nhưng dứt khoát. Đưa mắt về phía Y Nhi.

Từ ngoài, khoảng bốn quân lính khiêng vào một vật gì đó được phủ bằng vải đỏ. Rất to. Mẫu Đơn bước xuống, đưa tay kéo nhẹ tấm vải. Mọi người trở mắt nhìn vật thể bên trong. Trong đầu ai cũng hiện lên một dấu chấm hỏi.

Vật thể trước mặt như cái bàn. Bên ngoài được dát bạc óng ánh. Nhưng mặt bàn giống như bị chống lên bằng một thanh gỗ. Bên mép lại có một dãy các thanh chữ nhật nối tiếp nhau, thanh trắng bên dưới, thanh đen bên trên. Rất kỳ lạ. Thậm chí Hàn Thiên và Nhất Thiên cũng chưa từng gặp qua.

Mẫu Đơn âm thầm đưa mắt quan sát biểu hiện của mọi người. Nàng Ngồi xuống chiếc ghế phía trước vật thể đó. Nhẹ nhàng đặt hai bàn tay lên những thanh trắng. Rồi nhanh chóng những ngón tay ấn nhẹ. Từ đâu những điệu nhạc cất lên.

Nàng đang đánh đàn. Nhưng là chiếc Piano nàng tự làm ra. Vốn chỉ định để chơi khi rảnh rỗi, không ngờ bây giờ lại hữu dụng đến thế.

Điệu nhạc nhẹ nhàng sâu lắng của bài “River Flows In You” hòa vào không khí. Đại diện lần thứ hai chìm trong im lặng. So với tiếng sáo vút cao trong trẻo thì tiếng nhạc này lại trầm bổng du dương. Quả thật là âm thanh tuyệt mỹ. Đôi tay trắng nõn thon dài đẹp như được làm từ một nhà điêu khắc đạt tài lướt trên phím đàn. Nhẹ nhàng, uyển chuyển. Cũng giống như khi chơi tì bà, nhưng khi chơi với chiếc đàn này đôi tay nàng như càng tăng thêm vẻ đẹp.

Kết thúc bản nhạc bằng hợp âm nhẹ. Khung cảnh chẳng khác gì lần trước, vẫn một lần nữa trở nên ngây ngốc. Ma Hàn Thiên cố lấy lại bình tĩnh hỏi

“Thiên Quý Phi, chẳng hay đây là loại nhạc cụ gì mà sao âm thanh tuyệt mỹ đến vậy?”

Mẫu Đơn cười, nhẹ nhàng đáp lại

“Đây gọi là Dương cầm, do chính tay ta làm ra.”

Cả Đại diện ồ lên một tiếng rồi bàn tán không ngớt. Thật không ngờ Thiên quý phi có thể chế tạo một loại đàn tuyệt diệu như vậy. Đến Thiên Tể tướng cũng kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nàng Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Xuất Cung

Mẫu Đơn chán nản dựa lưng vào tường kĩ. Từ sau đại tiệc tên của nàng lại lần nữa được nêu lên khắp mọi nơi. Còn được thổi phồng cực độ. Nào Thiên quý phi là tiên nữ giáng thế, nào thánh nữ, nào thánh nhân. Dân chúng tôn sùng là thế, còn đám phi tần hậu cung suốt ngày dán ánh mắt rực lửa vào khiến nàng khó chịu đến chẳng muốn ra ngoài. Mà Điện Tiền Cư chỉ vồn vện cung điện khoảng vài chục héc-ta với mảnh vườn nho nhỏ khoảng trăm hecta. Nàng sớm đã tham quan hết thấy đến thuộc rõ từng ngõ rẽ. Cả ngày không có chuyện gì làm chỉ đi đi lại lại trong cung. Nhất Thiên kia dạo này lại còn đi Thái Sơn cùng cùng Thái Hậu. Nàng thật chán đến không chịu nổi nữa rồi. Chợt trong đầu lóe lên một ý nghĩ, nàng quay sang Y Nhi.

“Y Nhi, chuẩn bị tư trang. Ta muốn xuất cung”

“Nương Nương????!!!” Y Nhi kinh ngạc. Chủ tử muốn xuất cung à. Thật là, nàng cũng hiểu tình trạng của nương nương. Nàng cũng chán nản đầu kém. Nhưng muốn xuất cung là không thể à.

“Không cần lo, ta có cách. Người đi chuẩn bị. Tối nay giờ tý khởi hành” Ngắt ngang suy nghĩ của Y Nhi. Mẫu Đơn giọng nói nhẹ nhàng nhưng đầy uy lực khiến Y Nhi muốn mở miệng khuyên ngăn cũng không dám. đành tuân lệnh mà đi chuẩn bị.

Giờ Tý. Nam Môn Hoàng Cung

Mẫu Đơn và Y Nhi hai thân hắc y nắm sau bụi cây gần cửa. Mẫu Đơn khẽ quan sát xung quanh. Không gian yên tĩnh trống vắng. Ước chừng canh công có khoảng tám 50 lính. Nếu giết bọn chúng thì không ngại gì, có điều nàng là quý phi Thủy quốc, không thể giết hại binh lính. đành hạ gục tạm thời vậy.

Mẫu Đơn rút trong tay một bọc vải nhỏ, đó là bao đựng “Mê Thảo”. Quay sang Y Nhi.

“Bịt mũi lại”

Y Nhi vừa thi hành nàng liền mở dây buộc miệng bao, Nín thở phóng Mê Thảo. Sau màn khói trắng, hết thấy 50 quân lính rơi vào giấc ngủ. Y Nhi tròn mắt. Mẫu Đơn liền kéo tay nàng đi.

Rời cung an toàn.

Mẫu Đơn nhìn Kinh thành về đêm vẫn ồn ào náo nhiệt. Nàng thật muốn tham quan hết nơi này. Nhưng Y Nhi có vẻ đã mệt, nàng đành hoãn cuộc đi chơi, tìm một khách điểm trọ lại vậy.

Khách điểm Hoàng Nhan Các là quán trọ nổi tiếng. Xa hoa điểm lệ và là nơi nghỉ chân của quý tộc. Vừa bước vào đã nhận ra đây là kiến trúc cung đình. Quy mô nơi này có thể còn lớn hơn cả Điện Tiền cư. Được bài trí sang trọng với những vật dụng nạm vàng nạm bạc.

Phòng thượng hạng của Hoàng Nhan các giống như nơi ở của các bậc vương tôn. Còn có mùi xạ hương thoang thoảng dễ chịu.

Mẫu Đơn ngả lưng xuống giường. Thật sự êm ái chẳng khác gì giường trong hoàng cung. Y Nhi cũng dựa trên bộ trường kỉ nghỉ mệt. Đã là giờ Sửu.

Nàng phải ngủ a.

“Y Nhi ngơoi ngủ đi. Ngày mai chúng ta sẽ đại náo kinh thành. Lúc đó đừng gọi ta là nương nương, gọi ta là tiểu thư. Rõ chứ?” Mẫu Đơn phấn khích nói.

Y Nhi nghe đến chữ “Đại Náo” lòng đã không yên. Nhưng chủ tử nói là làm. Phản kháng vô ích. đành tuân lệnh.

“Nương nương, nương nương” Y Nhi lay lay nàng.

Mẫu Đơn mở mắt. Nhanh chóng rời giường chuẩn bị cho một sự náo loạn tại Kinh thành Thủy Quốc.

Kinh Thành Thủy Quốc phồn thịnh nhất trong tứ quốc. Náo nhiệt, sầm uất. Các cửa tiệm lớn buôn bán đông đúc. Các tiểu thư công tử tập trung ở những tửu quán lộng lẫy. NGười người ra vào tấp nập. Những lời chào hàng vang vang.

Mẫu Đơn mang mặt che mặt, nàng không muốn có những con mắt cứ chọc vào nàng. Chợt đánh mắt sang thấy một cửa hàng thủ công điêu khắc với những sản phẩm rất tinh xảo, nàng liền tiến đến. Nàng rất thích những sản phẩm mỹ nghệ này. Đang ngắm ghía ấy mẫu hàng thì nàng chợt nghe có tiếng hét ngoài cửa tiệm. Nhìn ra, một cảnh thật quá chương mắt.

“Con tiện nữ kia, bốn đại gia đã mua ngơoi, ngơoi còn dám ngoan cô kháng cự sao” Một tên nam tử mặc áo lụa xa hoa, có vẻ giàu có đang lôi một thiếu nữ đoán chừng 17 tuổi. Mặc cho cô gái kia khóc lóc van xin hay chống cự, hắn vẫn không buông tha, thậm chí còn cho gia nhân đánh đập, lôi kéo. Điều kì lạ là những người đi đường không ai can ngăn, họ chỉ đứng nhìn cô gái kia thương xót qua ánh mắt.

“Có chuyện gì vậy? Mau thả cô nương đó ra” Tiếng nói nàng vừa dứt, lập tức có nhiều lời bàn tán. Tên công tử kia thì quay sang nàng quát

“Ngơoi là ai, đừng xía vào chuyện của ta!”

“Tiểu thư, xin nàng cứu tiểu nữ, tiểu nữ bán thân làm nô tì, không bán thân làm tì thiếp, Tiểu thư xin hãy cứu .....” Thiếu nữ kia đôi mắt đầm lệ, giọng điệu van xin, chưa nói hết câu đã bị tên kia tát một bạt tai khiến ngã ra đất

“Tiện nhân. Bán thân là bán thân, miễn là ta đưa ngơoi đủ tiền tang mẹ thôi chứ. Ngơoi đâu, lôi ả ta về” Hắn lớn tiếng quát mắng rồi ra lệnh cho 2 tên gia nhân lôi thiếu nữ kia

“Khoan! Ta mua lại nàng ấy. Bao nhiêu” Nàng cũng là nữ nhi. Nữ nhi tất hiểu nữ nhi, nàng không thể để một cô gái yếu đuối gặp nạn không cứu

Tên công tử kia bật cười.

“Haha, chỉ sợ nàng không có đủ tiền. Một ngàn lượng vàng” Hắn ta ngênh mặt. Một ngàn lượng vàng không phải số nhỏ.

“Tiểu thư, chúng ta chỉ còn đủ tiền cho 3 ngày nữa thôi” Y nhi Nghé tai nàng.

Nàng hơi suy nghĩ. Nhìn cô gái kia đang giương đôi mắt cầu xin, nàng thật khó kiềm lòng a, nàng rất thương ngơoi.

“Được, ta mua.” Nói rồi nàng tháo chiếc vòng ngọc ở tay “Chiếc vòng này ngơoi quá lời rồi đó”

Hắn ta ngắm ghía chiếc vòng. Đây là đồ đắt tiền, trạm trổ tinh xảo, hắn chưa có gặp qua, bất quá đem bán cũng hơn ngàn lượng.

“Được, đi thôi” Hắn cất chiếc vòng rồi quay đi.

Nàng tiến về phía thiếu nữ kia đỡ nàng lên, nhẹ nhàng hỏi

“Cô nương tên gì? Bao nhiêu tuổi rồi?”

“Tiểu nữ tên Thanh Liên, năm nay 16 tuổi. Nhà tiểu nữ nghèo, chỉ có hai mẹ con. Mẹ tiểu nữ vừa mất, tiểu nữ bán thân làm tì nữ lấy tiền tang mẹ. Không ngờ tên vô lại kia ép tiểu nữ làm thiếp cho hắn.” Càng nói, nước mắt Thanh Liên càng tuôn.

Mẫu Đơn nhẹ nhàng an ủi nàng.

“Được rồi, giờ muội làm tì nữ cho ta. Muội sẽ được sống tốt. Ta tên Mẫu Đơn.”

Mẫu Đơn giao Thanh Liên cho Y Nhi đưa đi mua quần áo, còn nàng thì về Hoàng Nhan đánh một giấc. Thế là cũng hết một buổi sáng.

Thanh Liên cùng Y Nhi đang thanh toán mấy bộ đồ của Y Nhi. Trước khi đi nàng có dặn phải mua đồ tốt và đẹp cho Thanh Liên.

Thanh Liên đang mặc chiếc áo lụa màu hồng nhạt rất đẹp, nhẹ nhàng và toát lên vẻ đáng yêu

“Tiểu thư thật là tốt bụng” Thanh Liên cười rất tươi cùng Y Nhi, nàng rất biết ơn tiểu thư, kiếp này có làm trâu làm ngựa cho tiểu thư nàng cũng cam lòng.

“Muội nha, tiểu thư là người rất khác thường, đừng có quá bất ngờ nhé” Y Nhi nháy mắt với Thanh Liên. Nàng đã trải qua rồi. Cái tính cách và suy nghĩ bất thường của tiểu thư nàng từng bị dọa cho hết hồn. Mà Thanh Liên này cũng đáng yêu nha. Như con nít vậy đó, nàng thật là thấy cưng quá. Mà nàng ta cũng có hiền đâu, nghịch ghê gớm, tin chắc sau này sẽ tiếp tay cho mấy trò quậy phá của tiểu thư nàng a.

Hồi 9: Ta không cho nàng đi quậy phá nữa

Mẫu Đơn xuất cung đã 3 ngày khiến hoàng cung náo loạn. Quân lính được điều động tìm kiếm như muốn xói tung cả hoàng cung. Ai cũng biết Thiên quý phi là người hoàng thượng và thái hậu sủng ái. Hơn nữa nàng lại rất tốt bụng với hạ nhân nên ai cũng quý nàng. Tin nàng mất tích vẫn chưa được truyền cho hoàng thượng và thái hậu, nếu báo cáo bây giờ chỉ có nước chết.

Trong khi mọi người trong cung đang náo loạn thì kinh thành cũng náo không kém. Trong vòng 3 ngày, tên tuổi của Mẫu Đơn đã vang dội khắp nơi. Chẳng là nàng thường hay đi giúp đỡ người nghèo khó, ra tay nghĩa hiệp cứu dân chúng khiến người người khâm phục. Mà mọi chuyện cũng không có gì to tát nếu như hôm đó nàng không làm rơi khăn che mặt (à, giết người). Kể từ hôm đó trước cửa Hoàng Nhan và trong phạm vi 50 mét gần nàng là một rừng “cây si”. Aiiii, nàng thật mà một mối nha.

Thanh Liên từ ngày về thấy mặt nàng tới giờ vẫn còn chưa quen nha, ngày nào cũng mấy lần “Oa, sao tiểu thư đẹp thế chứ >.<” “Oa, người là tiên nữ sao >.<” Như đứa con nít vậy. Mà kể ra từ khi có Thanh Liên cũng vui vẻ hẳn, ngày nào nàng cũng bị mấy trò trẻ con của Thanh Liên chọc cho bật cười. Y Nhi và Thanh Liên ngày càng thân, cứ chơi với nhau suốt.

Y Nhi và Thanh Liên đang chuẩn bị bữa sáng cho Mẫu Đơn. Chợt nàng lên tiếng.

“Y Nhi, Thanh Liên, hôm nay mình lên chùa đi, ta nghe nói ở đây có ngôi chùa rất linh thiêng”

“Tiểu thư, tỷ không sợ náo loạn chốn phật tự sao” Thanh Liên tính nghịch nhìn nàng. Cũng đúng mà, nhìn thấy nàng sợ rằng phật tử muốn hoàn tục a.

“Tiểu nha đầu này, tất nhiên ta sẽ đeo mặt nạ.” Mẫu Đơn cũng cười, dạo này nàng cười nhiều a.

Cả ba cùng ăn sáng xong liền thu dọn đi lên Thiên Tâm phật tự.

Đi suốt buổi sáng cuối cùng cũng đến trước Thiên Tâm phật tự, đây là phật tự lớn nhất Kinh thành.

Vừa đến trước cổng đã nghe mùi nhang thơm ngào ngạt. Thiên Tâm bao quanh toàn cây mát, khung cảnh thanh tịnh trong lành. Mẫu Đơn thâm tâm thường, ở thế kỉ 21 nàng chưa từng được hưởng cái khí trời này. Chùa Thiên Tâm với kiến trúc cổ kính, yên tĩnh và trang nghiêm. Ngay cổng vào là hai chú kì lân lớn bằng đá được điêu khắc tinh xảo. Dẫn vào bên trong là lối đi bằng gạch lát đỏ nâu thẳng tắp đến đại sảnh. Tất cả đều toát lên vẻ trang trọng mà đơn giản, thanh tịnh.

Cửa đại sảnh đóng kín khiến Mẫu Đơn thấy lạ, hôm nay đâu phải dịp nghỉ a. Mà bên trong dường như có tiếng tụng kinh. Nàng tiến lên phía trước, gõ gõ cánh cửa. Từ bên trong bước ra một chú tiểu, vừa nhìn thấy nàng có hơi sững lại, vội cúi mặt lên tiếng

“Thí chủ dừng bước, hôm nay đại sảnh có khách, thí chủ muốn thấp nhang xin mời qua sảnh phụ”

“Khách? ừm. ....Đa tạ sư thầy chỉ dẫn.” Mẫu Đơn có chút thắc mắc, nhưng là cũng không tiện hỏi, vội bước sang sảnh phụ.

Khác với sự yên tĩnh khi nãy, sảnh phụ tấp nập người ra vào, người cầu nguyện người dâng hương thật náo nhiệt. Thanh Liên cười quay sang Mẫu Đơn

“Chúng ta coi tướng số đi” Thanh Liên nhìn sang chiếc bàn gần đó, có một thầy bói đang ngồi chờ khách đến xem. Cả ba bèn đến bên.

“Ba cô nương muốn xem gì?” Thầy ngược lên, là một ông lão đoán chừng 70 tuổi, mái tóc bạc, chòm râu dài, gương mặt phúc hậu với đôi mắt sáng và chân thật, nhìn không có vẻ là lừa đảo.

“Chúng tôi muốn coi tướng số” Thanh Liên nhanh nhẩu.

“Ừm... các cô viết tên và bát tự ra giấy này” Thầy đưa cho 3 nàng 3 tờ giấy đỏ và bút mực. Sau một hồi cầm 3 tờ giấy đã điền đầy đủ, thầy xem của Y Nhi trước.

“Cô nương số tốt, dù làm dưới người khác nhưng được đối xử tử tế, sau này sẽ có một lang quân tốt, cuộc sống cũng sung túc, không cần lo lắng.”

Mẫu Đơn nghe xong thâm nghĩ cũng đúng đấy chứ, chỉ còn chờ thời gian xem sau này nam nhân nào tốt, nàng nhất định gả Y Nhi. Không thể giữ Y Nhi mãi bên cạnh mà làm lỡ mất tuổi xuân của nàng.

“Thanh Liên cô nương cuộc sống trước đây khó khăn trắc trở, nhưng được quý nhân giúp đỡ, cuộc sống mai sau an nhàn vui vẻ nhưng... sẽ đụng đến đao kiếm không ít” Thanh Liên nhú mày, nàng đụng tới đao kiếm sao? Đùa à, nàng một chút võ cũng không, sao lại có đao kiếm a. Nếu không phải chuyện quá khứ chính xác thì nàng đã suy nghĩ về tính xác thực của lời nói này.

Đến lượt Mẫu Đơn. Cầm tờ giấy đỏ trên tay, thầy nhú mày, cúi đầu như xem kĩ lại lần nữa, giọng hơi ngập ngừng

“Cô nương... vận mệnh của cô thật đặc biệt. Số cô đã chết một lần, nhưng không hiểu sao lại sống dậy và có sự hoán đổi. Cô nương có số đào hoa, lại còn có thể trở thành chủ nhân. Tuy nhiên sóng gió không ít, có thể nguy hiểm tánh mạng. Nhưng cô có cao nhân phù hộ, nếu qua được kiếp nạn lớn nhất,

chắc chắn về sau sẽ vinh quang.”

Nàng là phục thầy bói này nha. Chết đi một lần, hoán đổi, chẳng phải là việc xuyên không của nàng sao, vậy mà cũng biết. Còn về sau thì... khiến nàng hơi lo. Số nàng đào hoa nàng cũng biết, nhưng nói nàng có thể nguy hiểm tánh mạng sao? Là chuyện gì chứ?

Mẫu Đơn đứng dậy, đặt 3 nén bạc lên bàn, hơi cúi chào lão thầy bói rồi cùng Y Nhi và Thanh Liên ra khỏi sảnh phụ.

Mẫu Đơn vẫn còn suy nghĩ đến lời nói của thầy bói, liền bảo Y Nhi và Thanh Liên về trước, nàng muốn đi dạo. Nàng đi vòng quanh Phật tự, đi đến một đình nhỏ, nàng ngồi xuống nghỉ chân. TRời bên ngoài đang nắng đột nhiên kéo mây đen, những hạt mưa đột ngột ụp xuống như xối nước. Qua màn mưa, nàng chợt thấy có nam nhân đang chạy vội về đến gần nàng.

Hắn phóng nhanh vào trong đình, lau lau khuôn mặt bị mưa bắn vào. Mẫu Đơn đứng phía sau nhìn tấm lưng rộng của hắn có chút... quen. Đôi mắt nàng chợt chấn động. K..không phải chứ...????

Nam nhân kia chợt quay lại phía nàng. Bốn mắt giao nhau. Ngoài trời sấm chớp một tiếng Đùng!!!.

“Nàng?! Là nàng sao? Đơn nhi?” Nhất Thiên tròn tròn mắt, trước mặt hắn là nữ nhi hắn nhưng nhớ mấy hôm nay. Nếu không phải mẫu hậu bắt hắn cùng đi lễ Phật, hắn nhất định không để nàng một mình trong cung. Vậy mà giờ nàng đang đứng trước mặt hắn, hắn còn đang tưởng mình nằm mơ.

“Không ta thì là ai, người có vấn đề về mắt sao” Nàng đang là tức giận a. Là ai để nàng ở lại trong cung buồn chán đến thế, giờ vừa rời khỏi có 4 ngày đã gặp mặt hắn, những ngày sau nàng còn được chơi không a?

“Sao nàng lại ở đây?” hắn vẫn còn chưa hoàn toàn bình tĩnh a

“Ta thích ở đây thì ở đây, cần người quản sao?” Nếu là người bình thường nhất định không thể dùng cái ngữ điệu này nói với hoàng thượng, chỉ có nàng mới có thể, giờ thì hắn đã xác định là nàng. Vợ vờn cánh tay kéo lấy nàng về phía mình, hắn ôm lấy nàng thật chặt

“Đơn nhi, ta nhớ nàng, rất nhớ nàng” Mặc cho nàng giãy giụa, hắn vẫn ôm chặt, đến khi nhận thấy nàng đã khó khăn hô hấp mới buông ra.

Mẫu Đơn đánh ánh mắt uất giận lên người hắn. Giờ nàng chỉ mong tận mưa để nàng rời khỏi a. Nàng còn chưa muốn bị bắt về, nàng còn muốn đi chơi (tỷ thành con nít từ khi nào vậy?)

Nàng còn chưa biết cách thoát khỏi đây thì hắn đã ôm nàng nhẹ nhàng từ sau lưng, giọng nói ấm áp kề sát tai nàng khiến nàng nhất thời đỏ bừng mặt (e hèm, nơi này là Phật tự a ==)

“Nữ hiệp gần đây trong thành là nàng đúng không” những ngày gần đây hắn nghe người dân truyền nhau một vị nữ hiệp luôn giúp đỡ người yếu thế và khiến cho những tên ý thể hiệp đáp người khác thân tàn ma dại, hắn thật sự tò mò.

“Ta chỉ cảm thấy chóng mặt thôi” nàng cương giọng, đôi tay vừa định vùng tay hắn ra thì hắn đã ôm chặt eo nàng. Giọng nói trầm ấm của hắn vẫn tiếp tục vang lên mang theo sự sùng bái

“Không được đi, ta không cho nàng đi nữa, ở đây với ta.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nàng Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Làm Phước Cho Bá Tánh (P.1)

Mẫu Đơn ngồi bị cấm túc trong chùa đã 2 ngày, giờ nàng thấy thật sai lầm khi đến cái nơi này và ở lại đi dạo không chịu về ngay. Cũng may có Y Nhi và Thanh Liên bầu bạn, không thì nàng thật chán muốn chết a.

Mẫu Đơn đang nghiền ngẫm quyển sách có thể miễn cưỡng làm nàng đỡ chán, quay sang thấy hắn đang chăm chăm mở tấu chương trên bàn. Quái, việc trong triều chẳng phải có đại thần lo liệu sao? Hắn còn vất vả thế làm gì? Thật sự nàng cũng thấy hơi xót. Hắn cả ngày ngồi tụng kinh niệm Phật cùng Thái hậu, đêm về thì xử lý tấu chương, hắn là cái máy hay sao mà không biết mệt chứ?

Nàng khẽ nhìn hắn, gương mặt hắn lúc này không giống những lần gặp nàng trước đây. Không thư thái, không trẻ con. Gương mặt hắn nghiêm nghị, đôi khi lại khẽ chau mày. Người ta nói nam nhân lúc tập trung làm việc chính là cuốn hút nhất quả không sai, hắn bây giờ đẹp đến mê người người. Không phải về đẹp mê hoặc yêu nghiệt trước đây, giờ hắn trong thật nam tính và cứng chặc. Khuôn mặt cương nghị cúi xuống vừa phải tạo nên dáng vẻ đẹp lạ kì, lộ rõ vàng trắng cao thông thái. Con ngươi màu hổ phách lấp ló sau hàng mi bi ẩn. Chiếc mũi cao hoàn hảo toát lên vẻ chính chắn, nam tính. Mái tóc đen của hắn vương vài sợi trên trán, khẽ bay bay. Tựa như bức tượng hoàn hảo của nghệ nhân tài giỏi nhất thế gian.

Nàng cứ ngắm như thế, bất chợt mỉm cười. Nàng tiến đến phía sau hắn, khẽ nhìn bàn tấu trên bàn. Bàn tay mềm mại khẽ chạm vai hắn àm hắn thoáng giật mình. Hắn ngước lên, vừa nhìn thấy nàng liền cười nhẹ, thoáng nét ôn nhu.

“Đang làm gì vậy?” Nàng hỏi, đôi mắt vẫn tò mò nhìn bàn tấu. Nàng không rành cho lắm chữ viết thời này, nhưng cũng gần giống tiếng Hán nên đọc được một ít, cái gì mà “lũ lụt”, “hỏa hoạn”,... Hình như ở đâu có tai ương thì phải.

“Ta đang xử lý chút chuyện, nàng đi nghỉ trước đi. Thức khuya không tốt” Hắn cười. Mẫu Đơn vẫn muốn biết có chuyện gì xảy ra. Nàng chau mày

“Ta hỏi ngươi xử lý chuyện gì?”

Hắn quay sang bàn tấu chương, mày kiếm khẽ nhíu

“Phía nam Ung châu sắp đến mùa lũ, Hạ châu lại hạn hán triền miên, ta đang không biết làm cách nào.”

Nàng khẽ nhìn bản đồ cạnh hắn. Hạ châu cũng khá gần Ung châu. Ung châu có bề mặt thấp hơn Hạ châu một chút nên dễ bị lũ lụt từ sông Chu giang chảy vào, điều này cũng dễ hiểu.

“Không có đắp đê sao?” Nếu đắp đê thì có thể ngăn được phần nào lũ lụt rồi

“Đã đắp nhưng đê đã vỡ gần một nửa” mấy năm nay đã thay hơn mười lần đê nhưng không có lần nào ngăn được dòng nước dữ dội của Chu giang cả.

“Ta đến Ung Châu và Hạ Châu xem thế nào?” Nàng nói nhẹ nhàng mà như ra lệnh. Hắn ngước lên khó hiểu nhìn nàng. Nàng lại nói

“Muốn xử lý tốt thì nên đi khảo sát tình hình”

Hắn hơi suy nghĩ, cuối cùng cũng đồng ý, sáng hôm sau lập tức lên đường.

Từ kinh thành đến Ung châu mất 3 ngày đường đi suốt ngày đêm. Mẫu Đơn suốt ngày gồi trên kiệu khiến nàng muốn tê cả người rồi. Ước gì được đi ngựa thì tốt hơn nhiều. Nàng khẽ vén màn kiệu. Nhất Thiên đang ngồi ngựa đi cạnh kiệu của nàng. Gương mặt tiêu soái dưới ánh mặt trời nay càng thêm rực rỡ. Nét ôn nhu đã thay bằng sự lạnh lùng cương nghị.

“Nhất Thiên” Nàng khẽ gọi hắn. Lập tức hắn quay lại, gương mặt trở lại ôn nhu với chỉ mình nàng.

“Ta muốn đi ngựa” Nàng nhìn xuống chú ngựa đen tuyền của hắn, đôi mắt đẹp tựa vì sao đêm ánh lên mong muốn khiến hắn không thể từ chối.

“Kì Hạo, mang Bạch mã đến đây” Hắn lạnh lùng ra lệnh cho Kì Hạo. Chốc sau đã thấy đem đến một con ngựa trắng. Nàng nhìn chú ngựa chăm chú. Nó đẹp như con ngựa trong mấy quyển truyện thần thoại, chỉ khác là không có cánh và sừng. Lớp lông trắng như tuyết. Chiếc bờm trắng ánh bạc mượt như mái tóc. Chiếc đuôi trắng khẽ đưa. Đôi mắt bạch mã màu xanh lam ngọc đẹp đẽ như mặt biển. Lại có khí thế của chiến binh, pha thêm sự ôn nhu và cao ngạo. Thật giống khí chất của Mẫu Đơn.

Hắn phóng lên Bạch mã, đưa cánh tay to vững chãi kéo lấy nàng lên yên ngựa. Mẫu Đơn vùng vằng, nàng muốn đi một mình chứ không phải đi cùng hắn, như thế còn khó chịu hơn ngồi kiệu.

“Ta muốn đi một mình” Nàng chau mày, giọng nói pha chút giận

“Không được, bạch mã không có ta sẽ không nghe lời bất kì ai” Hắn vẫn giữ giọng trầm ấm ôn nhu, đôi tay ôm lấy eo nàng

Mẫu Đơn vùng tay hắn ra phóng xuống ngựa. Nàng ra trước mặt Bạch mã, đôi tay xinh đẹp dịu dàng vuốt ve đầu nó. Bạch mã ngoảnh đi. Nàng vẫn kiên nhẫn đặt tay lên đầu nó, khẽ vuốt nhẹ. Giọng nàng thanh thoát như nước, dịu dàng nói khẽ

“Bạch nhi, ngoan, nghe lời ta nào” Nàng vừa nói vừa vuốt vuốt mái bờm của Bạch mã. Con ngựa bỗng trở nên hiền lành, dụi dụi đầu vào bàn tay của nàng, dần dần để cho nàng ôm lấy, đôi mắt cũng trở nên dịu dàng.

Nhất Thiên nhất thời kinh ngạc, Bạch mã trước nay chỉ nghe lời hắn, bất kì ai cũng không thể thuần phục nó, ngay cả ban đầu hắn cũng phải mất mấy tháng mới khiến con ngựa này trở nên ngoan ngoãn. Vậy mà chỉ mới đây thôi, Bạch mã đã trở thành con thỏ con hiền lành trong tay nàng, nữ nhân này có sức hút với cả ngựa sao? Hắn chợt thấy nhột phía sau lưng. Chiếc đuôi dài của Bạch mã đang hết sức vung vào lưng hắn một cách khó chịu. Dù hắn chỉ cảm thấy hơi nhột nhưng đây là cách Bạch mã thường làm với những kẻ làm nó khó chịu. Hắn nhìn Bạch mã, đôi mắt của nó đang nhìn hắn tựa như nói “xuống đi” vậy. Hắn có chút là hựt hắng a, mà có chút khó chịu, đúng là ngựa giống đực >.< (ôi giờ ời cả thùng dấm, mà ghen ai không ghen đi ghen với ngựa =”)

Sau một hồi, Nhất Thiên đành phải để nàng cưỡi Bạch mã đi. Từ khi có con ngựa này, nàng gần như quên luôn hắn, cả dọc đường cứ “Bạch Nhi, Bạch Nhi”, hắn không hiểu tại sao hắn còn không hấp dẫn bằng con ngựa a, về đến kinh thành hắn sẽ nhốt con ngựa này lại (ca thật là =.=)

Đi thêm một ngày đã đến Ung Châu. Gần tới mùa lũ nên mọi người đều lo tấp bận, Nhà nào có tiền thì lo mua lúa gạo, xây cất lại cửa ngõ. Nhà nào nghèo thì rảng chạy vay mượn để lợp được mái hiên. Toàn cảnh thật đông đúc náo nhiệt.

Mẫu Đơn nhìn quanh một lượt. Thật lạ, mùa lũ sắp tới mà hầu như quan tri huyện chưa có chính sách gì phòng chống, cũng không đi phát lương thực hay giúp dân dựng nhà, đều là người dân tự làm cả. Nàng hơi nhíu mày, rồi chợt quay sang Nhất Thiên

“Nhất Thiên, ta nghĩ chúng ta nên cải trang thị sát dân chúng” Nhất Thiên cũng gật đầu, khuôn mặt có chút nghiêm nghị, có vẻ hắn cũng suy nghĩ như nàng.

Cả đoàn người dừng ở một thực quán gần Ung Châu, chỉ có Nhất Thiên, Mầu Đôn và Kì Hạo, Y Nhi tiến vào trong.

Trong trang phục thường dân, bốn người ghé vào một quán trọ nhỏ. Đầu tiên cần phải ăn trước đã, toàn bộ đều đói meo rồi. Gọi một bữa cơm đạm bạc, vừa nghe vừa xem xét tình hình. Mầu Đôn chợt nghe bàn bên kia nói chuyện.

“Mùa lũ lại đến, vậy mà Quan tri huyện vẫn chưa có chính sách gì” một người chán nản lên tiếng.

“Trông chờ gì vào ông ta, năm nào chả là chúng ta tự lo chứ” Người kia đáp lại với sự phẫn nộ và khinh bỉ nhắm thẳng vào quan tri huyện.

Một bàn cạnh bên cũng thêm vào câu chuyện

“Ông ta thì sướng rồi, nhà cao cửa rộng, lo gì nước lũ chứ”

“Phải đó, tên tham quan đó vợ vét của dân, vụ lợi cho mình rồi để dân chịu khổ.”

Mầu Đôn và Nhất Thiên đồng loạt buông đũa, bước sang bàn bên cạnh. Mầu Đôn dùng giọng nói nhẹ nhàng hỏi

“Cho ta hỏi, quan tri huyện là người như thế, tại sao mọi người không vùng lên chống lại vậy?”

Mặc dù đang ngây ngốc trước giọng nói ngọt ngào của nàng (tỷ ấy cho mặt) nhưng mọi người đều tràn đầy phẫn nộ nói

“Hắn là quan to chức lớn, chúng ta chỉ là dân nghèo thấp hèn, ai dám chống lại chứ. Hơn nữa bọn ta không muốn thâm như Mai Hoa cô nương trước đây” Một nữ nhân trung nương chán nản lên tiếng, khi nhắc tới Mai Hoa cô nương gì đó còn có chút bi thương

“Mai Hoa cô nương?” Nàng hỏi lại

“Phải, Mai Hoa cô nương là một nữ nhân xinh đẹp tốt bụng, ý chí kiên cường. Ba năm trước, dù mới 17 tuổi nhưng đã rất hiểu chuyện và rất căm ghét sự bóc lột của quan tri huyện, nên đã đại diện người dân Ung châu đi kiện lên quan lớn. Nào ngờ tên quan đó lại bị quan huyện mua chuộc nên vụ kiện thất bại. Sau đó nàng bị bắt. Tên tri huyện tàn ác đó làm nhục nàng, sau đó còn ấn sắt nung lên người nàng. Con gái của hắn ganh tị với sắc đẹp của nàng nên đã dùng dao hủy dung của nàng, sau đó còn xéo từng lớp da trên người nàng đem cho chó ăn. Mai Hoa cô nương đã chết thâm như thế nhưng luôn kiên cường không chịu mở miệng rên rỉ hay xin tha. Dân Ung châu chúng ta vẫn luôn ghi nhớ nàng.” Nữ nhân trung niên đó kể lại mà rơm nước mắt.

Mầu Đôn thâm trầm nhíu mày, đôi mắt đẹp để đầy trận cuồng phong đen thẳm. Nhất Thiên bên cạnh tay cũng nắm thành quyền, tuy gương mặt vẫn lạnh lùng không cảm xúc nhưng thâm tâm đã lửa giận ngút trời. Tuy hắn tàn nhẫn hơn như thế nhưng chỉ tàn nhẫn với những kẻ đáng bị như thế chứ không ra tay với người dân vô tội. Ngay cả chính sách Thủy quốc đặt ra cũng là lấy tâm đổi đãi, xét lý xét tình. Vậy mà tên tri huyện này như con sâu đục khoét, làm vậy bản chính sách lâu nay, làm hại biết bao thân dân của hắn, hắn nhất định nghiêm trị làm gương.

Phủ Tri Huyện

Điều Tấn an nhàn ngồi thưởng trà, cạnh bên là bà vợ cả và bốn năm thị thiếp quần là áo lụa, trang sức vàng vòng đeo hết lên người, thật là “bất mắt”. Tên quan huyện béo nục nịch với chòm râu cong ngược cực kì đều giả vẫn ung dung rung đùi trước cái cảnh loạn lạc ngoài kia khiến ông trời cũng phẫn nộ mà thét sấm.

“Lão gia, có đám người xưng là thiếu gia Thiên Lâm trang đến, nói là muốn gặp ngài” Tên gia nhân hốt hải chạy vào cúi đầu kính cẩn. Đôi mắt hẹp tí hí của Điều Tấn chợt sáng hoắc lên. Gã đặt vội tách trà, nở nụ cười mãn nguyện. Gật đầu ý bảo cho mời vào. Tên gia nhân liền chạy ra ngoài mời khách.

Đợi khoảng nửa giờ vẫn chưa thấy bóng dáng, Điều Tấn sốt ruột sắp phát điên. Ngay khi lúc hắn gần như mất kiên nhẫn, bên ngoài mới thấy bóng dáng một đoàn người đi vào.

Dẫn đầu là một nam nhân siêu cấp soái trong hắc y cao ngạo, khuôn mặt tiêu soái mà băng lãnh khiến người khác lạnh gáy. Đôi phượng mâu hẹp dài sáng như ánh sao, sâu hút bí ẩn mang theo hàn khí quét một lượt làm đám người trong phủ một phen hóa đá. Khí chất quả thực không tầm thường. Tất nhiên là không tầm thường. Bởi vì không có một ai làm vương Thủy quốc mà tầm thường cả. Đúng, chỉ có thể là Nhất Thiên, vị vua trẻ tuổi cao ngạo đáng kính của Thủy quốc.

Tất nhiên người bên cạnh là Mầu Đôn. Nàng một thân Bạch y đối lập với Nhất Thiên. Nếu hắn đại diện cho sự uy quyền, cao ngạo và kinh diễm thì nàng lại trái ngược hoàn toàn. Nàng là một thiên tiên, trong sáng và thuần khiết. Chiếc khăn che mặt cũng khó có thể che dấu sự mê hoặc thoát ra từ đôi mắt. Nàng tựa dòng nước tinh khiết không vương bụi trần, lại mê mị như hồ ly, vừa quý phái thanh nhã như bạch ngọc. Nàng nhẹ nhàng bước bên Nhất Thiên, tựa một đôi tiên đồng ngọc nữ. Khiến người khác ngưỡng mộ lẫn ganh tị. Nàng làm đầy lên nỗi si đắm của nam nhân, khơi dậy ngọn lửa ganh đua của vô vàn nữ tử. Một sự mê hoặc đến rợn người.

Đón nhận những ánh mắt đa sắc vào mình, Mầu Đôn cười nhẹ. Nàng lướt một lượt, bắt gặp hàng tá ánh nhìn si ngốc trao cho Nhất Thiên. Trong lòng chợt có một cổ khó chịu. Kín đáo đưa tay捏 một cái vào tay Thiên khiến hắn nhíu mày quay sang nhìn nàng. Bắt gặp sự “ghen tuông” trong mắt “nương tử”, Nhất Thiên cười khỏ. Người ghen phải là hắn mới đúng a, biết bao con mắt thèm thuồng đang hương về phía nàng kia. Nhưng ít ra, hắn thấy ấm áp. Thì ra nàng cũng ghen vì hắn a. Cũng kín đáo đẩy về phía nàng nụ cười tinh nghịch đủ để sát thương con tim “non nớt” của nàng. Hắn cúi xuống

nói khẽ vào tai nàng

“Nuông tử, yên tâm, ta chỉ có mình nàng” Một câu nói của hấn khiến nàng đỏ bừng mặt. Biết mình quá lộ liễu, Mầu Đon thu tay mình về, quay đi che mắt hồng hồng qua mạn che trắng. Cùng hấn tiến vào sảnh chính.

“Ồ, Thiên Lâm thiếu gia, ngọn gió nào đưa ngài đến đây vậy, thật là quý hóa” Điều Tấn sau vài giây ngỡ ngàng trước nhan sắc của người trước mặt cũng lên tiếng chào đón. Giọng nói nịnh nọt khiến Mầu Đon buồn nôn.

“Ta phụ lệnh phụ thân đến bàn một số chuyện làm ăn cùng ngài” Nhất Thiên mang giọng băng lãnh bao trùm một cỗ lạnh toát cả sảnh. Nhưng dường như ba chữ “chuyện làm ăn” khiến Điều Tấn quên đi cả sự lạnh giá đó, mắt gã sáng rực. Gã đon đả mời ngồi.

“Ồ, thật là phước đức của ta. Mời ngài ngồi” Rồi mắt hấn chợt đưa sang Mầu Đon “Ta chỉ mới nghe qua Thiên Lâm trang có một vị thiếu gia, vậy thì tiểu thư đây là?”

“Là thê tử sắp cưới của ta” Vốn dĩ chỉ định nói Thê tử, nhưng vì giang hồ không có tin tức truyền ra nên đành thêm chữ “sắp cưới”, coi như cũng xác định đi.

“Thiếu gia ngài thật biết nhìn người, Tiểu thư đây đúng là tuyệt sắc giai nhân” Ngoài miệng thì như thế, nhưng tên họ Điều này đang có cả một âm mưu lớn, gã cười nịnh nọt “Ngài đi xa mệt mỏi, hôm nay tạm thời cứ ở đây nghỉ ngơi, mai hẵng bàn chuyện chưa muộn.”

Nhất Thiên cũng định sẽ ở lại đây tìm hiểu, liền nhanh chóng chấp thuận. Nhưng có điều tên Điều Tấn này sắp phòng cũng lạ. Đem hấn và Mầu Đon tách sang hai bên phòng con gái gã. Tưởng người khác không biết gã có ý đồ sao? Nực cười.

Nhất Thiên đang đọc sách trong phòng thì nghe tiếng gõ cửa

“Công tử, ta đem thức ăn đến cho người” Tiếng nữ nhân ngọt lịm bên ngoài khiến hấn một trận buồn nôn, hấn không phải chỉ là ti nữ. Nhưng người ta đã đem đồ ăn tới, hấn cũng đói bụng rồi

“Vào đi” Lạnh lùng buông một câu, cánh cửa kia liền mở nhẹ. Một nữ tử trong bộ hồng y mỏng manh yêu kiều bước vào. Chắc chắn đây không phải là ti nữ. Nữ tử này gương mặt thanh tú, tuy không đẹp được như Mầu Đon nhưng được coi là mỹ nhân. Trên người còn mang trang sức đẹp để tình xảo. Đoán chừng là người nhà của tên quan Điều Tấn.

“Thiếp là Điều Lệ Thu, ái nữ của Điều phụ. Nghe danh công tử đã lâu, hôm nay được gặp mặt quả đúng như lời đồn.” Điều Lệ Thu đem thanh âm ngọt ngào đường mật, khuyến mãi thêm nụ cười tươi tắn khiến nam nhân đỏ mặt. Bất quá chỉ khiến Nhất Thiên một trận kinh tởm. Hấn đối với nữ nhân trừ Mầu Đon thật là cảm thấy kinh tởm. Nếu không tại hấn đang “ở nhờ” trong phủ, liền đem nữ nhân này vứt ra ngoài. Đang không biết đuổi người thế nào, bên ngoài cửa đã truyền đến âm thanh quen thuộc.

“Điều tiểu thư hảo chiếu cố, ta thay mặt vì phu cảm tạ.” Chắc chắn rằng không ai khác ngoài Mầu Đon. Vẫn là cái thanh âm nhẹ nhàng và lãnh đạm ấy chạm đến tai Lệ Thu làm ả giật bắn, quay người nhìn nữ nhân trước mặt mình. Trong lòng đan xem một cỗ xấu hổ. ả từ bé đến giờ làm đệ nhất mỹ nhân Ung châu, nay lại yếu thế trước một nữ nhân khác. Người trước mặt quá mức xinh đẹp, ả quả thực đầu không lại. Nhưng sự kiêu ngạo được mài dũa từ nhỏ không cho phép ả nhún nhường.

“Mầu Đon tiểu thư không cần đa lễ” Nở nụ cười kiêu kì, ả hênh mặt lên nhìn nàng.

“Mầu Đon ta rất cảm kích, nhưng hiện tại đã quá giờ Tuất, có phải tiểu thư nên rời phòng phụ quân của ta” Nàng hơi nghiêng đầu, khuôn mặt vì ánh sáng trăng đêm trở nên yêu mị. Đôi mắt sắc lẹm cao ngạo nhìn Lệ Thu làm ả nhất thời bần rùn tay chân. Chợt nhận ra hàm ý trong câu nói của nàng, ả tức đến đỏ mặt. Vì Nhất Thiên ở đây, cô kiềm chế lực trong bàn chân dậm trên nền nhà bước ra khỏi phòng. (ý trong câu của Đon tý là “Đồ mất nết, nữ nhân vào phòng nam nhân đêm khuya có ả nết” đây == Thâm)

Lệ Thu đã rời khỏi, Mầu Đon mới chuyển ánh mắt lên Nhất Thiên làm hấn giật mình. Bật cười ôn nhu rồi đến kéo nàng vào lòng.

“Lão bà của ta, nàng thật là cao tay”

Nàng cười nhẹ, đưa tay đánh nhẹ vào lồng ngực rắn chắc của hấn

“Người đúng là yêu nghiệt, đi đâu cũng hấp dẫn nữ nhân như thế”

Hấn chỉ cười, dụi dụi đầu vào nàng như một con mèo ngoan ngoãn. Sao mà hấn yêu nàng đến thế chứ? Mỗi hành động của nàng, đều khiến hấn yêu thương khó dứt.

.

.

.

.

Trong phòng Điều Tẩn

“Cha, công tử rất hào a. Con muốn người” Lệ Thu nũng nịu cha mình. Ắ dù sao cũng là đệ nhất Mỹ nhân Ung châu, dù không bằng cái Mẫu Đơn kia, nhưng ả không tin hấn không động lòng.

“Được, ta cũng mong chuyện này. Ta sẽ nghĩ cách cho con.” Điều Tẩn ngẫm nghĩ một hồi, khoe môi hấn dần cong lên làm hai chòm râu cong ngược đều cẳng rung theo. Hấn gọi con gái lại, thì thầm vào tai ả gì đó. Lệ Thu trong mắt cũng nảy ý cười. Cáo lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nàng Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Mắc Bẫy

Từ sáng, Nhất Thiên đã được Điều Tẩn mời đến Lục đình bàn việc làm ăn. Chỉ còn mỗi Mẫu Đơn ở trong phòng. Sau khi dặn dò Y nhi làm chút đồ ăn, nàng tiện thể ngã lưng ra ghế ngủ một chút. Không biết vì đi đường mệt mỏi hay sao mà nàng ngủ rất say, bao nhiêu phòng bị đều trở nên vô nghĩa.

Từ ngoài cửa phòng có vài bóng hắc y nhân, như sợ nàng giật mình, bọn chúng thối vào một lần thuốc mê. Sau khi chắc chắn nạn nhân đã ngủ say, hai tên hắc y nhân tiến vào khiêng nàng ra khỏi phòng. Nhẹ nhàng và yên tĩnh đến mức không ai chú ý. Mà phủ tri huyện cũng yên tĩnh đến lạ...

Nhất Thiên đang bàn chuyện cùng Điều Tẩn đột nhiên trong lòng thấy bất an. Ngay từ đầu hấn đã thấy lạ khi tên Điều Tẩn đưa hấn đến một nơi cách xa gian nhà chính đến vậy. Trong lòng liền có phỏng bị.

Điều Tẩn mặt tươi cười rót một chén rượu đưa trước mặt hấn.

“Mời công tử uống một chén”

Nhất Thiên từ nhỏ đã được tiếp cận độc dược, bản thân nhận thức có mê dược trong chén. Kín đáo nhếch mép, hấn liền đưa mắt ra phía sau Điều Tẩn

“Chậu hoa kia của đại nhân thật đẹp”

Điều Tẩn nhất thời theo phản xạ quay ra phía sau, Nhất Thiên lợi dụng đem rượu đổ đi. Khi gã quay lại liền vỗ đưa tay chùi mép, đặt ly rượu cạn xuống bàn. Đợi một lúc sau, hấn vỗ đưa tay day trán

“Ta cảm thấy trong người không khỏe, ta về phòng trước, cáo lỗi” Chưa để gã mở miệng nói gì, Nhất Thiên đã đứng lên, có vẻ loạng choạng rồi nhất thời đổ ập xuống bàn. Vờ khép mắt như mê ngủ.

Điều Tẩn nghiêng đầu nhìn hấn, đưa tay hua hua trước mặt. Sau khi xác định con mồi đã ngủ say, liền quay ra phía sau

“Lệ Thu, ra đây đi con.”

Lệ Thu từ bụi cây to phía xa bước ra, vội vã bước đến. Ắ đưa tay đỡ lấy Nhất Thiên. Hấn cũng vì thế mà phối hợp làm cơ thể nặng đi như say giấc làm Lệ Thu vất vả lắm mới đưa được hấn về phòng. Ắ khóa cửa, đặt Nhất Thiên lên giường. Trút bỏ lớp áo ngoài, ả tiến tới gần hấn....

Mẫu Đơn cự người, nhận ra bên mình lạnh toát. Nàng dúi mày mở mắt, xung quanh toàn màu trắng lạnh lẽo. Nhiệt độ ngày càng thấp. Nàng nhận ra mình đang ở trong một hầm băng.

Nhìn quanh hoàn toàn là những tảng băng lớn, nàng đi một vòng, hoàn toàn không có đường ra. Hoàn toàn là một căn phòng kín. Kiểu này nếu không sớm được giải thoát, nàng chắc sẽ chết vì lạnh mất. Mẫu Đơn co người. Lớp áo trên người không đủ để giữ ấm cơ thể. Càng ngày càng lạnh. Ngương mặt xinh đẹp của nàng trở nên bạc nhếch. Làn môi cũng tím đi.

Mẫu Đơn cự người, nhận ra bên mình lạnh toát. Nàng dúi mày mở mắt, xung quanh toàn màu trắng lạnh lẽo. Nhiệt độ ngày càng thấp. Nàng nhận ra mình đang ở trong một hầm băng.

Nhìn quanh hoàn toàn là những tảng băng lớn, nàng đi một vòng, hoàn toàn không có đường ra. Hoàn toàn là một căn phòng kín. Kiểu này nếu không sớm được giải thoát, nàng chắc sẽ chết vì lạnh mất. Mẫu Đơn co người. Lớp áo trên người không đủ để giữ ấm cơ thể. Càng ngày càng lạnh. Ngương mặt xinh đẹp của nàng trở nên bạc nhếch. Làn môi cũng tím đi.

Lệ Thu đặt mình nằm cạnh Nhất Thiên. Chợt tâm trí cảm thấy mơ hồ. Có lẽ vì vẻ đẹp của hấn. Ắ ôm lấy hấn, nhẹ nhàng nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ. Cảm thấy yên tĩnh một hồi, Nhất Thiên bên cạnh mới mở mắt, lạnh lùng đẩy ả sang một bên, chỉnh lại y phục, rồi nhanh chóng rời khỏi.

Hấn về phòng. Cửa mở tang hoang, hấn vội vã vào trong. Căn phòng trống rỗng, không thấy bóng dáng nàng. Mặt hấn xuất hiện một mảng đen. Tay nắm chặt thành quyền. Hay cho họ Điều các người, Nàng mà có chuyện gì, các người liền lấy đầu mà tạ tội.

“Kì Hạo!!!” Hấn gọi lớn, Bên ngoài một bóng hắc y bay vào.

“Người có gì cản dận” Kì Hạo cúi người đợi lệnh. Nhìn sắc mặt của chủ tử, hấn biết rằng có chuyện cực kì không tốt

“Lập tức cho người bắt giam người của Diêu gia, lục soát toàn bộ trong phủ, tìm cho ra Quý phi” Giọng hấn vẫn lạnh lùng không âm sắc nhưng thật khiến người khác bị bức đến ngạt thở, hàn khí giăng đầy.

Kì Hạo không ngu ngốc, nhanh chóng nhận lệnh rồi đi. Chỉ trong nửa canh giờ, người trong phủ đều bị bắt trói tại đại sảnh.

Diêu Tấn bị bắt ra sức chống cự. Hấn quát lớn

“Các người thật to gan, dám bắt bớ đại nhân, muốn ta chém hết các người không?”

“Người khôn hồn thì cầm miệng lại, nếu không chưa đợi người chém thì ta đã tiến người về với diêm vương rồi” Kì Hạo kì thực nhúc óc, đánh giọng gay gắt khiến tên Diêu Tấn im lặng chẳng dám hé răng. Toàn bộ người trong phủ cũng biết điều im lặng.

Quân lính được phái đến lập tức lục soát khắp nơi. Suốt canh giờ vẫn chưa tìm được quý phi. Mặt Nhất Thiên mang đầy hắc tuyến, anh mắt như muốn thiêu đốt cả nơi này. Hấn sốt ruột chạy khắp nơi. Lòng hấn bây giờ chỉ có nàng. Hấn không biết nàng đang bị gì, tại sao lại mất tích. Nàng có bị thương không? Nếu nàng không ổn, hấn lập tức lột da lột thịt cha con họ Diêu, bẻ hết tay chân, rút gân rút móng, móng vuốt cho chó ăn cũng không hà giận. Tim hấn đau nhói. Tưởng tượng ra cảnh nàng thống khổ, tượng tượng gương mặt diễm lệ của nàng nhăn nhó vì đau đớn, lồng ngực hấn muốn vỡ tung.

“NÓI!!! Các người giấu nàng ở đâu!!!!” Bao nhiêu công sức cũng không tìm ra nàng, quân lính có lục tung cả Ung châu cũng chẳng thấy đâu. Hấn giờ không khác gì con quỷ dữ. Ngay cả Kì Hạo thân cận với hấn từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng thấy gương mặt hấn bây giờ. Trước nay hấn đều là lạnh lùng điềm tĩnh. Gần đây vị Thiên quý phi khiến hấn si tình đến thể đã chấn động không thôi. Bây giờ là lần đầu hấn thấy chủ tử tức giận đến vậy. Đôi mắt nhìn vào Diêu Tấn tựa như hận không thể moi tim bóp nát trong tay. Quả thật là thay đổi quá nhiều. Đây gọi là sức mạnh ái tình sao?

Nhất Thiên tựa như con quỷ khát máu. Nhưng Diêu Tấn ngu ngốc không biết phận, gan lì không khai

“Ta không biết người nói gì cả, đừng có vu oan...σ...” Lời nói hấn chưa dứt, chợt có cảm giác lạnh bên cổ. Run rẩy đưa mắt sang. Một nửa lưỡi kiếm sắc nhọn loáng bóng như gương, cộng thêm ánh sáng mặt trời làm nó phát ra vàng quang chói lóa. Nửa kia đỏ như màu máu, bốn chữ Hỏa Long Thần Kiếm đập vào mắt gã làm đôi tròng mắt mở to kinh hoàng. Mắt vài giây, gã mới nhận thức được người trước mặt. Thật ngu ngốc. Tại sao gã không nhận ra. Khí chất này, sự cao ngạo này, chỉ có ở bậc đế vương. Làm sao lại ngu đại mà chọc giận. Chết dưới Hỏa Long kiếm thật rất thê thảm a.

Diêu Tấn khóc không ra nước mắt, áp úng

“Hoàng...hoàng thượng...Thần có tội...muôn lần ngàn lần đáng chết”

“Dài dòng!!! Trả lời ta, Nàng đang ở đâu?” Hấn đánh giọng

“Hầm...hầm băng thư phòng. Xoay...xoay tượng hổ cửa sẽ mở” Diêu Tấn mặt xám xanh. Vừa dứt lời liền được thông thả ở cổ. Nhất Thiên đã biến mất dạng. Gã thờ phào.

Mẫu Đơn đôi mắt nhắm nghiền, cả người nàng tưởng chừng không còn cảm giác. Cả người trắng bệch, co cứng như tảng băng, tựa như chỉ cần cử động nhẹ liền đứt lìa. Hơi thở gấp gấp đứt quãng. Nàng sắp không chịu nổi rồi. Trước mắt không còn nhìn thấy gì nữa. Đầu óc nàng trống rỗng. Nhưng đâu đó trong trái tim vẫn lưu hình bóng một ai đó.

Nàng nhắm nghiền hai mắt, cả người như buông xuôi. Trong tâm tâm yếu ớt còn dậy lên một chút tâm sự cuối

“Nhất Thiên, nếu người còn không đến, người sẽ vĩnh viễn mất ta...”

Mơ hồ, nàng không còn nghĩ được gì nữa. Có lẽ nàng chết rồi. Bởi vì nàng nghe có một tiếng động lớn, rồi cả người nàng ấm dần, ấm dần... và thanh thân, nàng chìm vào im lặng...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nàng Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Trị Tội

“Hoàng thượng, hoàng thượng xin tha tội” Cả Diêu gia quỳ mọp dưới chân Nhất Thiên. Diêu Tấn mặt trắng bệch sợ hãi, không dám ngẩng lên nhìn, vì gã sợ rằng nhìn vào đôi mắt đó, hấn chur ra tay thì gã đã chết vì sợ rồi. Diêu Lệ Thu bị tạt một gáo nước lạnh choàng tỉnh, ả mơ hồ nhìn quanh

“Sao...sao ta lại ở đây? Sao lại trói ta???” Nhận ra sự nguy hiểm, ả hét toáng lên

“Câm miệng nếu không muốn chết” Nhất Thiên băng lãnh lên tiếng khiến ả im bật.

“Hoàng thượng, quý phi đã tỉnh. Hiện tại cứu chữa kịp thời, nếu không sợ rằng nguy hiểm tính mạng.” Lão thái y cúi người cung kính

Nhất Thiên nghe tới câu thứ hai hắc tuyến nổi đầy mặt. Trong mắt nổi lên sự sợ hãi. Hắn sợ nếu lúc đó hắn không đến kịp, hắn sẽ mất nàng. Chỉ cần nghĩ đến đây, tim hắn đã co thắt bóp nghẹn. Hắn chạy vội vào phòng.

Mẫu Đơn đang nằm đó. Gương mặt xinh đẹp tuyệt mỹ vì yếu mà trắng bệnh. Bạc môi không còn ửng đỏ. Nhất Thiên xót xa, khẽ đưa tay chạm nhẹ vào bên má. Khóe mắt nàng chợt động đậy.

“Tỉnh?” Đôi mắt hắn ôn nhu

“Ừm.” Nàng nhìn quanh, nàng chưa chết sao? Nàng nhìn sang hắn “Người cứu ta?”

“Ừm. Là họ Diêu kia hại nàng, nàng tỉnh rồi, cùng ta trị tội chúng” Nhất Thiên sủng nịnh ôm nàng vào lòng. Hơi ẩm từ tay hắn làm nàng muốn ở mãi trong vòng tay ấy. Có lẽ nàng đã xác định sẽ ở cạnh hắn cả đời.

Ngày hôm sau. Cả Ung châu náo nức hân hoan vì tên quan tàn ác bị trừng trị. Mà người làm việc đó không ai khác ngoài Hoàng thượng và quý phi của họ. Nhất Thiên thả hết những người làm trong phủ, cho họ ít tiền lập nghiệp. Tịch biên toàn bộ gia sản của Diêu Tấn ban phát cho người dân. Mẫu Đơn thì điều động mọi người cùng đắp đê phòng lũ, thực hiện kế hoạch rẽ nước sang Hạ châu đang hạn hán. Mọi người ai nấy đều bắt ngờ trước kế hoạch này.

“Hoàng thượng anh minh, hoàng thượng anh minh” Nhân dân vừa nghe nói qua kế hoạch liền nhất tề quỳ xuống hô vang.

Nhất Thiên hơi cười, đưa tay ôm ngang eo Mẫu Đơn đồng đặc

“Người nghĩ ra kế hoạch này là Quý phi, ta và các người nên đa tạ nàng”

Người dân bấy giờ lòng đã xôn xao. Không ngờ một nữ nhân hậu cung có thể nghĩ ra điều này. Một số người nhận ra đây chính là nữ nhân ở quán trọ ngày trước. Có thể nói từ phong thái đến trí tuệ đều xứng đáng người lãnh đạo. Trong lòng người đều ngưỡng mộ không thôi.

Một người khá lớn tuổi, có vẻ là trưởng làng hô lớn

“Hoàng hậu anh minh”

Lập tức sau đó, tất cả đều nhất loạt quỳ xuống hô theo

“Hoàng hậu anh minh, Hoàng hậu anh minh”

Mẫu Đơn hơi cười, nàng nhẹ giọng ôn tồn

“Mọi người đứng lên đi. Ta cũng chỉ góp chút sức mọn. Đây là nhờ sự trợ giúp của hoàng thượng và công sức của mọi người”

Nhất Thiên cười hài lòng. Một nữ nhân tài giỏi như vậy mà chịu đứng sau nam nhân, nguyện sau lưng giúp đỡ mà không cần báo đáp, thế nhưng vẫn khiến mọi người ngưỡng mộ đến thế. Nàng xứng đáng là một mẫu nghi thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nàng Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chương 13

Hai ngày sau, lũ lụt và hạn hán ở hai châu cũng xử lý yên ổn, thuận cả đôi đường. Danh tiếng của Hoàng thượng và quý phi đương triều lan nhanh khắp nơi. Nhất là Mẫu Đơn nổi như cồn. Nhân dân khắp nước bàn luận về nàng rất nhiều. Có người nói nàng sẽ là hoàng hậu tương lai, có người nói nàng là thần tiên tái thế. Mẫu Đơn nghe Y nhi kể lại thậm cười trong lòng. Nàng cũng có thể nói là tiên nữ mà trời ban xuống, hay nói đúng hơn là Diêm vương phái lên a =.=.

“Nương nương, ngày mai chúng ta về hoàng cung?” Y nhi cung kính

“Ừm. Mà mị cũng đừng dùng vẻ cung kính đó với ta, cứ như tỷ mị thôi” Mẫu Đơn cười nhẹ. Từ khi đến thời đại này, nàng đã học cách sống đúng với bản chất của mình. Một Song Ngư trong sáng đáng yêu (ta nhận ra độ tự sướng của tỷ cũng tăng, ... Giống ta =))))

Y Nhi cũng cười, chủ tử từ khi tỉnh dậy đến giờ đều rất khác, đối với nàng là rất tốt a.

Sáng hôm sau, xe ngựa đã chuẩn bị sẵn sàng để chuẩn bị về hoàng cung. Mẫu Đơn và Nhất Thiên như cũ cười bạch mã và hắc mã tiêu soái trên đường. Đi qua những thị trấn nhỏ, Nhất Thiên sắc mặt ngày càng đen. Lý do thì khá là “nhẹ nhàng”. Chỉ là những nam nhân trên đường luôn nhìn theo lão bà của hắn đắm đuối (nghe có mùi dấm chua nhaaa), mà nàng thì cứ nhiên vô tư làm những hành động thu hút như thế. (chị ý chỉ đưa tay chải lại tóc bị gió bay thôi mà =.=)

Mẫu Đơn đang ung dung cỡi bạch mã ngấm phố phường, trước mặt có cách tay gio trước mặt nàng. Nhất Thiên đưa nàng chiếc mạn che lụa, gương mặt biểu cảm khó chịu rõ ràng. Sau một hồi tiêu hóa những gì đang xảy ra, nàng mới vỡ lẽ, lão công của nàng đang ăn dấm chua a, thật là nàng muốn cười mà, chỉ là đang trên đường a, nàng mà cười như thế người ta sẽ tưởng nàng điên. Đành ngậm miệng nhìn cười đến nội thương, nhận lấy mạn che từ hân mang vào.

Nhất Thiên hài lòng nhìn nàng, ái ân của hắn chỉ mình hắn được ngắm mà thôi (bó đạo =.) Rồi đưa mắt xuống đường, khoe môi hắn khẽ cong lên. Các nữ nhân từ tiểu oa nhi đến các lão nương cao tuổi, từ nữ tử tầm thường đến tiểu thư khuê các đều đang nhìn hắn say mê. Hắn biết hắn rất soái a. Lòng thật muốn cười to nhưng mặt vẫn lạnh băng. Thăm nghĩ nàng có tướng công hoàn hảo thế này chắc chắn tự hào, mà chắc cũng sẽ ăn dấm chua nhiều a (vậy sao?) Hắn hơi hướng sang, đôi mắt phượng chợt xiu xuống. Nàng vẫn đang ung dung hướng phía trước mà đi, hoàn toàn không có để ý hắn a.

“Đón nhĩ à, những nữ nhân kia đều đang say mê ngắm nhìn ta” Hắc thúc ngựa sát lại gần nàng.

“Thì sao?” Mẫu Đơn hơi nghiêng đầu, gương đôi mắt nai nhìn hẳn

Nhất Thiên châu mảy

“Nàng không khó chịu sao?”

Nàng dần hiểu, hẳn cũng thật trẻ con quá đi

“Tại sao phải ghen, họ nhìn kệ họ, khi nào người nhìn họ sẽ khác”

Nhất Thiên nghe xong gật gù, thì ra ái thể của hắn biết nghĩ thế a. Không ghen mù quáng như nữ nhân khác. Hắn càng yêu nàng nhiều hơn. Đối với nàng, càng ngày, hắn chỉ có yêu nhiều hơn, không hề có giảm. Nương tử của hắn là nhất. (còn đâu hình tượng lạnh lùng ban đầu hả trờiiiiiii *than thầm*)

Ròng rã năm ngày trời cũng về đến hoàng cung. Mẫu Đơn về thẳng Tiên Cư điện, làm một giấc đến tận giờ ngọ hôm sau.

-
-
-
-
-

Nhưng đó chỉ là dự định của nàng ==

Vừa về tắm xong, Mẫu Đơn đã bị đám phi tần kéo đến làm phiền. Các nàng ai cũng y phục rực rỡ, hoa trang đầy người, đi giữa đêm vẫn chói lóa. Lam phi một thân hồng y rực rỡ nhìn nàng châm chọc, tuy miệng vẫn êm ngọt bắn vào tai nàng những lời ẩn ý

“Thiên quý phi tỷ tỷ thật có phúc. Trốn khỏi cung đi du ngoạn nhân gian, lại được hoàng thượng ở sau chống lưng, lại còn có danh tiếng như thế. Thật là mũi dùi không cao tay bằng” Ý trong lời nói đã rõ. Nói nàng vi phạm cung quy, lại dùng mưu kế mê hoặc hoàng thượng thoát tội.

Mẫu Đơn nhìn nàng ta khinh khinh. Miệng lưỡi nói thể mà mặt vẫn mang bao phần siểm nịnh, thật là tài năng. Nhưng Mẫu Đơn là người dễ bắt nạt sao. Một hai chung thủy nét mặt thờ ơ cao ngạo ngồi thưởng trà đêm. Cho đến khi chén trà nhỏ gần cạn, nàng mới ung dung lên tiếng

“Lam phi quá khen. Nhưng gọi ta là tỷ tỷ thật không phải. Tỷ vào cung được bao năm rồi, hoàng thượng vẫn chưa hề sủng ái. Có phải quên mất bản thân đã ngoài đôi mươi?” Nói đến đây, nàng bất chợt đưa tay che miệng, mặt tỏ vẻ ngưng ngừng, đôi mắt long lanh nhìn Lam phi “A, muội lỡ lời, chạm vào nỗi đau của tỷ, thứ lỗi muội quá thẳng thắn”

Lam phi tròn tròn mắt, mặt đỏ như trái cà chua chín. Nàng ta là cứng họng không thể nói gì. Mẫu Đơn một mực gương mặt ngầy thơ, mà ý trong lời nói lại như đâm găm vào tim người khác. Những phi tần khác cũng cả kinh, nàng ta có phải điên quá đạt rồi? Có phải là hỏi lỗi không vậy?

Huyệt y nữ tử Triệu quý phi Triệu Nhan Nhược căm ghét nhìn Mầu Đơn. Á ta là con của thái sư ngang hàng với Thiên tử tướng, cũng có thể nói là một tuyệt sắc mỹ nhân a. Á ta trước cũng là phi tử được sủng ái nhất. Nhưng từ khi Mầu Đơn đến liền thất sủng, trong lòng oán hận vô cùng.

À ta đến trước mắt Mẫu Đơn quất lớn

“Tiên nhân, người diễm đủ chưa. Hồ ly nhà người mê hoặc hoàng thượng, vì palm5 cung quy. Hoàng thượng bị người bỏ bùa mê nên không phát, vậy ta

phạt người” Vừa nói, tay ả lập tức vung lên giáng mạnh xuống. Nhất thời Mầu Đon không kịp trở tay, lãnh trọn bạt tai của ả.

Gương mặt khuyển quốc ửng đỏ, in rõ dấu tay. Mầu Đon quay ngất xoay đôi mắt lạnh băng sắc lẹm về phía ả khiến toàn thân ả lạnh toát. Các phi tần khác cũng rét run, thậm chí nên im lặng là tốt nhất, nhìn Mầu Đon giống như một ma nữ, như muốn vỗ tới Triệu Nhan Nhượng.

“Người dám tát nương nương?” Mất Y nghi trợn lên. Vội đỡ lấy Mầu Đon.

“Tát ả thì tát ả, phải chọn ngày sao?” Triệu Nhan Nhượng trong lòng đã rét run, ánh mắt kia như bóp ngạt ả. Nhưng vẫn cố ngang ngược.

Mầu Đon đứng thẳng dậy, khí thế ngút trời. Trước giờ chưa có ai dám tát nàng, vậy mà họ Triệu này dám tát nàng mạnh như thế. Mầu Đon nàng sống có nguyên tắc. là “Người không phạm mình mình không phạm người. Người phạm mình thì không để kẻ đó sống yên”. Mà Triệu Nhan Nhượng kia chính thức khiêu chiến nàng. Nàng sẽ cho ả biết thế nào là động đến đệ nhất sát thủ

Nàng từng bước cao ngạo tiến đến gần Triệu Nhan Nhượng, còn ả ta cứ lùi lùi dần. Cả hai người tiến người lùi từng bước từng bước khiến không khí xung quanh căng như dây đàn. Cho đến khi phía sau Triệu Nhan Nhượng là bức tường chắn, trên mặt ả đều trắng bệnh ra rồi. ả cúi đầu không dám nhìn vào mắt Mầu Đon. Đôi mắt kia quá sắc lạnh, quá xinh đẹp. Như đôi mắt điều hòa chiếu thẳng và ả, làm ả ngỡ như không khí xung quanh bị bóp nghẹt.

Mầu Đon đến trước mặt Triệu Nhan Nhượng. Đôi bàn tay phần non thon dài đẹp để nắm lấy cằm ả nâng lên. Lời nói nhẹ nhàng như gió thoảng, như dòng nước xuôi, đến tai Triệu Nhan Nhượng là sấm sét đùng đùng.

“Người muốn như thế nào đây? Ay da, ta từng nói, bất kì kẻ nào, bất kì vật gì tổn hại ta, ta đều băm nát nó...” Nàng thả cằm Triệu Nhan Nhượng ra, tay lại đi xuống bàn tay phải của ả “Tay của tỷ thật đẹp. Tiếc là nó lại khiến mặt ta đau. Không biết tỷ có vui lòng cho muội “mượn” nó để trừng trị?”

Đôi mắt Triệu Nhan Nhượng trợn trắng. Người trước mặt là con người hay quỷ dữ? Đầu óc ả trống rỗng, đối diện với sát khí thế này, gương mặt kiều diễm kiều ngạo cũng trở nên méo mó. Cảm thấy có một cỗ đau đớn truyền đến từ bàn tay. Đôi mày liễu nhíu chặt, nỗi đau còn thế mà tăng dần

Triệu Nhan Nhượng nhìn xuống tay mình. Đôi tay xinh đẹp của Mầu Đon đang siết lấy nó một cách “nhẹ nhàng”. Bên ngoài nhìn vào còn tưởng nàng đang nâng niu bàn tay đó. Nhưng xương cốt cả Triệu Nhan Nhượng đã gần như vỡ vụn cả rồi. ả ta khóc thét

“Thiên Minh Mầu Đon người buông ta ra. Buông ra. Nếu không ta sẽ báo hoàng thượng trị tội người”

“Được, nếu người cảm thấy trị tội ta được thì đi đi” Nàng cười khẩy nhìn ả. Đôi tay thêm một lực bóp chặt. Xương cốt bên trong nghe “Rắc rắc”, nàng nhẹ nhàng buông ra. Tao nhả rút chiếc khăn lụa lau lau, tiện tay vứt luôn chiếc khăn xuống đất. Đây là ý nói Triệu Nhan Nhượng kia bàn tay dơ bẩn ả. Mà ả ta bàn tay trái đã hoàn toàn vô lực, xác định sẽ phế liệt cả đôi.

“Chuyện gì xảy ra?” Nhất Thiên cũng chỉ vừa về đến tắm cung tắm rửa thay áo liền đến nơi của Mầu Đon. Không ngờ thấy được cảnh tượng kì vĩ thế này. Bất quá hẳn muốn xem lão bà của hẳn sẽ làm gì đám nữ nhân không biết sợ chết này thế nào, đành đứng ngoài coi kịch. Quả thật không khiến hẳn thất vọng

“Hoàng thượng, Thiên quý phi bắt nạt thần thiếp. Ô ô ô, hoàng thượng phải làm chủ cho thần thiếp” Triệu Nhan Nhượng nhìn thấy Nhất Thiên mừng rỡ. Sà vào lòng hẳn khóc òa lên, cả người ươn ẹo dính lấy hẳn. Đây mắt Mầu Đon ánh lên tia khinh bỉ.

Nhất Thiên không màng đến nữ nhân trong tay mình, một chương đẩy ngã ả xuống sàn. Mắt chỉ hướng về phía Mầu Đon mà bước tới. Đôi mắt ôn nhu nhìn nàng. Hẳn chợt nhíu mày.

“Ái phi, mặt nàng bị thương rồi” Hẳn đưa tay ôm lấy ngang eo nàng, bàn tay nhẹ nhàng chạm lên chỗ vết thương ửng đỏ, yêu thương ngập tràn trong mắt khiến đám phi tần kia mặt một mảng đen.

“Các người không coi cung quy là gì sao? Dám ra tay với thể tử của trẫm?” Mất phượng lạnh lẽo lướt quanh. Hân khí ngút trời khiến đám phi tần kia sợ đến mặt trắng bệch. Tất cả nhất loạt quỳ xuống.

“Hoàng thượng tha tội. Chúng thần thiếp chỉ bị Triệu quý phi lôi kéo bắt ép. Nào dám mạo phạm Thiên quý phi. Mong hoàng thượng thứ tội” Mầu Đon nhếch môi. Đám nữ nhân này cũng thật đồng tâm quá, một lời nó đem đổ hết tội lỗi lên đầu Triệu Nhan Nhượng đang quá thâm hiểm. Quá nham hiểm, quá nham hiểm.

“Người đâu, đem Triệu Nhan Nhượng chặt đứt hai tay. Tất cả phi tần bắt nạt Thiên quý phi hôm nay đều phạt 30 đại bả, cấm túc, cắt hết tiền chu cấp trong ba tháng. Tất cả cắt hết cho trẫm” lệnh vừa ban ra, lập tức tất cả đều chạy đi. Dù hình phạt rất nặng, nhưng họ không muốn đối diện với sự lạnh lẽo của hẳn ả. Hơn nữa còn than khóc, không chừng cái đầu cũng khó giữ.

“Người đâu, đem Triệu Nhan Nhượng chặt đứt hai tay. Tất cả phi tần bắt nạt Thiên quý phi hôm nay đều phạt 30 đại bả, cấm túc, cắt hết tiền chu cấp trong ba tháng. Tất cả cắt hết cho trẫm” lệnh vừa ban ra, lập tức tất cả đều chạy đi. Dù hình phạt rất nặng, nhưng họ không muốn đối diện với sự lạnh lẽo của hẳn ả. Hơn nữa còn than khóc, không chừng cái đầu cũng khó giữ.

Đội đám người kia đi hết, nàng mới ngược lên nhìn hẳn, nghiêng đầu hỏi

“Người không trách ta đã đánh nàng?”

Nhất Thiên cười ôn nhu, thuận tay vuốt mái tóc đem của nàng

“Làm sao ta lại trách nàng? Nàng chỉ là tự bảo vệ. Hơn nữa đám nữ nhân kia, phiền phức”

Hắn như thế, nàng chỉ biết cười. Có nam nhân yêu thương thật tốt.

----- Ngọc Lan điện- Tẩm cung của Mai quý phi -----

“Choang!!!!” Tiếng đồ đạc đổ vỡ vang vọng khắp nơi. Đám ti nữ mặt trắng bệch sợ hãi nhìn chủ tử của họ đang điên cuồng thấy tất cả những chậu ngọc chậu đá xuống sàn.

Mai Ánh Nguyệt tựa như mất hết thần trí. Khuôn mặt xinh đẹp tựa đóa hoa vì nước mắt trở nên tiêu tụy đến đau thương. Bạc môi hồng hồng cắn chặt đến bật máu. Nàng quơ tay gạt chiếc chậu thủy tin duy nhất còn lại xuống đất nghe một tiếng “Choang” khô khốc. Cả người đổ ập xuống mặt sàn lạnh lẽo. Bàn tay mướt non đẹp đẽ vì những mảnh thủy tin khứa vào da thịt rỉ máu. Đôi thu mâu che giấu sau hàng mi đang long lanh vì nước mắt. Nàng nhớ lại cái khoảng khắc ấy, lệ ngọc bỗng tuôn rơi

“Hoàng thượng người đã trở về” Mai Ánh Nguyệt điểm lệ xuất hiện trong tẩm cung của Nhất Thiên. Hắn nhìn nàng khẽ cười, từ trước đến khi Mẫu Đơn đến, nụ cười ôn nhu này chỉ dành cho Thái hậu và nàng.

“Ừm, đã trở, sao muội chưa đi nghỉ” Hắn nhìn nàng trêu mếu. Nhưng có biết đâu ánh nhìn đó khiến Ánh Nguyệt đau đến nhường nào

Nàng yêu hắn bao lâu nay. Từ khi còn làm hộ vệ cho thái hậu, từ khi nàng còn là một tiểu oa nhi, trái tim nàng đã trao về hắn. Nhưng hắn cư nhiên chỉ xem nàng là tiểu muội muội. Nụ cười ôn nhu, ánh nhìn ấm áp, lời nói quan tâm, mãi mãi chỉ dừng lại ở cương vị huynh muội. Nàng nhập cung lâu như thế, hắn cũng chưa lần nào thị tẩm. Dù ngày tân hôn hắn ở lại tẩm cung, cũng là nàng nằm giường hắn nằm ghế. Dù thế nào chăng nữa, giữa nàng và hắn, mãi mãi chỉ có thể dừng lại ở quan hệ huynh muội mà thôi.

Nàng có thể chấp nhận. Nếu là trước đây, tim hắn không thuộc về nữ nhân nào. Ít ra thì nàng cũng miễn cưỡng là nữ nhân duy nhất hắn yêu thương. Nhưng từ khi có Mẫu Đơn, nữ nhân ấy, xinh đẹp, tài năng, cao ngạo. Nàng không đầu lại. Nàng thua tất cả. Ngay cả trái tim của hắn, nàng ta cũng lấy đi mất rồi. Nàng chìm trong đau khổ. Nàng không muốn. Dù có thế nào, nàng cũng muốn được hắn yêu thương. Nàng hạ mình đi cầu xin nàng ấy, nàng hạ mình đi cầu xin như một kẻ ăn mày. Chỉ cần không có Mẫu Đơn, thì dù hắn không yêu nàng, nàng cũng chấp nhận đứng bên hắn như một người em gái.

“Hoàng thượng... người mãi mãi chỉ xem thiếp là muội muội thôi sao” Nàng day day tay áo, đôi mắt đau thương nhìn hắn.

Hắn dừng tách trà nóng trên tay, trầm lặng nhìn nàng một hồi. Hắn làm sao không biết tình cảm của nàng. Nhưng hắn chỉ coi nàng là tiểu muội muội. Hắn rất không mong muốn nàng đau khổ. Nhưng thà rằng hắn từ chối tình cảm của nàng để nàng đau khổ một lần. Còn hơn miễn cưỡng chấp nhận mà khiến nàng mãi mãi không có hạnh phúc.

“Ta...xin lỗi. Trong tim ta chỉ có Mẫu Đơn. Chúng ta chỉ có thể là huynh muội. Nếu muội muốn, ta có thể cho nàng xuất cung, đi tìm hạnh phúc của mình.” Hắn bước tới trước mặt nàng, nắm lấy đôi vai đang run lên. Cố gắng đối diện với dòng nước mắt của nàng. Cười ôn nhu như một lời xin lỗi, rồi quay lưng bước đi.

Ánh Nguyệt bắt lực đổ xuống sàn nhà lạnh lẽo....

Từng nặng kí ức hiện lên rõ rệt. Như từng nhát dao đâm vào trái tim mỏng manh của nàng. Đau thương ngập tràn trong đáy mắt. Đôi thu mâu đẹp đẽ chột ánh lên những tia hận ý. Nàng hận Mẫu Đơn, hận nàng ta cướp đi hắn, hận nàng ta đã hứa sẽ không dây dưa với hắn mà lại thất hứa, hận nàng ta khiến nàng đau khổ thế này. Nàng thề! Nàng sẽ chiếm lại hắn, bằng bất cứ giá nào!!!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nàng Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 14

Mẫu Đơn rất bình tĩnh, nhưng chuyện gì cũng phải có giới hạn của nó chứ. Nàng phải công nhận rằng từ khi đến nơi này thì khả năng kiềm chế cơn giận của nàng dần trôi về quá khứ rồi. Cái Mai Ánh Nguyệt kia mới dạo nào nài nỉ nàng buông tay Nhất Thiên, bây giờ lại mặt dày mà đi đến mắng chửi nàng. Đúng là nàng có nói sẽ cố gắng. Nhưng mà lúc trước là do nàng chưa có tình cảm với hắn, cũng chưa xác định được tình cảm của hắn dành cho nàng. Còn bây giờ tim nàng đã gắn trao hết cho hắn rồi, tình cảm của hắn theo nàng thấy là rất thật lòng rồi. Bảo nàng làm sao buông tay. Nàng công nhận là nàng rất nói ngang, nhưng cái chính là cô ta không có năng lực (tý ấy ức chế quá rồi =.=). Nếu muốn giành lại hắn, ít ra cũng nên là cạnh tranh công bằng

++++++

E hèm. Cho t/g xin 5 phút phỏng vấn

TG: Sao nàng lại mất bình tĩnh vậy?

MĐ: Ta ghét hạng người như ả

TG: Vậy là nàng không buông tay?

MĐ: Đúng

TG: Tại sao?

MĐ: Nói rồi đó *chỉ chỉ*

TG: Ồ *gật gật* Vậy nàng yêu hấn ả

MĐ: *im lặng*

TG: *nghe ngơ đầu chờ đợi*

MĐ: Gần như thế

TG: *quay sang ông kính cười tươi* Vâng. Nữ chính đã xác định yêu nam chính sâu đậm và sẽ quyết chiến đến cùng với tình địch để giữ lấy phu quân. Năm phút phỏng vấn xin hết *tắt máy*

MĐ: *đen mặt*

+++++

Xin được tường thuật lại sự việc cách đây 1 canh giờ

Mẫu Đơn an nhàn ngồi uống trà thưởng hoa. Khung cảnh giữa vườn đào nên thơ lãng mạn. Bồng đầu có một tiếng “hót” thánh thót du dương mang theo một trăm tấn đá đập tan nát cái không gian đẹp đẽ. Mẫu Đơn nhíu mày nhìn ra. Một đại nha hoàn đang làm náo trước cửa cung, mặc cho quân lính, cung nữ cùng Y nhi lôi kéo thế nào cũng không chịu đi. Nàng bước ra, ả ta nhìn thấy nàng lập tức nhìn nàng như muốn ăn tươi nuốt sống, nếu không phải Mẫu Đơn không phải người bình thường thì nàng đã bị chết vì đau tim rồi. Vẫn vẻ mặt cao ngạo quý phái thường ngày, nàng cất giọng nhẹ nhàng

“Tìm ta?”

“Đúng, ta tìm ngươi. Ngươi là con hồ ly, dám cướp đi hoàng thượng. Ngươi phải chết. Hoàng thượng người chỉ thuộc về nương nương thôi.” ả ta hung hăng gào lên, tượng chừng muốn cho cả Tiên Cư điện nghe thấy. Y Nhi không kiềm chế được tát thẳng vào mặt ả.

“Ngươi chỉ là nô tì nhỏ nhoi. Không có quyền nói nương nương như vậy!!!”

“Haha, đúng là chủ nào tớ nấy. Tiên cư điện các người ý đông hiệp yếu, ta đi nói cho mọi người biết!!!” ả ta mặt đỏ lên, vùng vẫy chạy đi.

Chưa đầy nửa canh giờ sau, Mẫu Đơn đang thưởng hoa ở ngự hoa viên. Thấy xa xa bóng dáng Mai Ánh Nguyệt e lệ bước đến. Phía sau còn có ả nha hoàn kia. Mất Mẫu Đơn cư nhiên giật liên hồi. Hai người tiến đến trước nàng

“Mẫu Đơn mui mui...” Ánh Nguyệt cười hiền từ. Mẫu Đơn thấy khuôn mặt nàng ta có chút xanh xao

“Ánh Nguyệt tỷ tỷ” Nàng cũng cười lại

“Ta nghe nói ả hoàn của ta đắc tội với mui mui” Mặt nàng ta chợt chuyển sang kiêu hống

“Nương nương!!! Nô tì không có nói sai. Là chính mắt nô tì thấy. Từ khi ả vào cung. Hoàng thượng không đến Ngọc Lan điện nữa, cũng lạnh nhạt với người. Nô tì còn thấy Hoàng thượng thương tổn người vì ả. Nương nương. Người thật quá đáng thương. Người yêu hoàng thượng như vậy, ả cư nhiên cướp hoàng thượng đi. Để người hằng đêm đều cô đơn khóc ướt gối, để người tiêu tụy thế này. ả phải chết!!!” ả nha hoàn đó gất gao, lời lẽ vô cùng bị thương. Đến câu cuối cùng tượng như gất gong, tràn đầy hận ý.

“Thanh nhi!!!” Ánh Nguyệt nhìn ả ta gất lên. Rồi lại quay sang nàng. Giọng nói có phần phóng lớn “Mui mui bỏ qua. Thanh nhi quá thẳng thắn. Có lẽ vì ta khiến nàng ấy quá lo lắng. Chỉ là... Trước đây là ta đã quỳ xuống xin mui buông tay chàng. Chính mui đã đồng ý. Ta biết vì lúc đó mui chưa có tình cảm với chàng, nhưng bây giờ thì khác rồi. Hai người tình chàng ý thiếp, là thân tiên luyện lữ, ta không thể chia đôi hai người.” Nói tới đây, mặt nàng ta đã mang một mảnh ướt đầm. Dung mạo xinh đẹp như hoa như ngọc càng thêm đáng vẻ bị thương khiến người khác không khỏi có ý bảo vệ.

“Ta sẽ rút lui. Coi như mình ta ôm mối tình này. Chúc hai người hạnh phúc.” Nói rồi liền vụt chạy đi. ả nha hoàn Thanh nhi kia cũng chạy theo, trước khi đi còn ném lại cho nàng cái nhìn như muốn thiêu đốt tất cả.

Mẫu Đơn từ đầu không kịp nói lời nào. Đến khi cả hai người đi rồi mới trợn mắt. Nàng ta đang làm cái quái gì vậy? Có cần lớn tiếng thế không? Nàng nhìn quanh. Trùng hợp làm sao ngự hoa viên hôm nay thật đông đúc. Ai cũng đều nhìn nàng như cái kiêu nàng là ác quỷ. Bây giờ nàng mới ngán ra.

“Phải nói cuộc đời ta ghét nhất những người thế này. Nàng ta diễn thật giỏi. Bây giờ thì ta đã trở thành người xấu trong mắt mọi người rồi. Còn nàng ta cư

nhien thành thiên tiên. Cái gì từ bỏ? Cái gì hạnh phúc? Còn cái gì là tự mình ôm mối tình? Nàng ta sợ không ai biết nàng ta nhân từ? Còn ta cướp đi hạnh phúc của nàng ta? Hay sợ rằng người khác không biết nàng ta đang đau khổ, đang tổn thương? Ta đang kiểm chế không phi (phi nhỏ đấy) ra đây! Chỉ là nàng ta diễn cũng quá hay đi. Khiến bản thân ta lọt trông. Thật là không chịu được mà. Mai Ánh Nguyệt, muốn đấu thì cũng đấu cho công bằng!!!” Đó là suy nghĩ của Mẫu Đơn.

Mẫu Đơn giờ hiển nhiên trở thành kẻ thứ ba trong mắt mọi người. Đám hạ nhân đi qua đi lại nói này nói nọ, nghe Y nhi kể lại mà nàng thấy ứ. Cuộc đời nàng, bị nghi xấu là một trong những điều khiến nàng không giữ được bình tĩnh. Cái tên Nhất Thiên đó lại đang ở điện Ngọc Lan vì mới sáng nay thái y báo Ánh Nguyệt bị bệnh. Cái gì bệnh? Là thật hay giả vậy? Hắn đi từ lúc bữa tiều đến giờ đã là canh Tuất, thường thì giờ hắn đã ở cùng nàng ăn cơm mới phải (tỷ ghen à *mặt hớn hơ*/ MD: *lườm*/ *im*).

Ờ thì... ờ thì ta khó chịu, tất nhiên. Là do nàng ta dùng trò bịp ời, ta mới khó chịu. Ta khó chịu vì bị chơi xỏ thôi mà. Ai nói ta ghen? Ai nói ta ăn dấm chua? Ta không có, không có.

Cái ý nghĩ vừa xuất hiện trong đầu đã lập tức xuất hiện thêm một vạn lý do chối cãi. Mẫu Đơn tự vỗ vỗ mặt. Quay sang thấy Y Nhi đang cười khúc khích nhìn chủ nhân của mình đang đấu tranh tư tưởng. Nàng đỏ mặt

“Đi, ta đi ngủ.” Nàng vừa nói xong thì bên ngoài đã có âm thanh truyền tới. Giọng nói ôn nhu quen thuộc

“Không định chờ ta sao?” Nhất Thiên mỉm cười.

Mẫu Đơn quét mắt lên người hắn. Long bào chưa thay, mặt mũi mệt mỏi. Hắn chăm sóc Ánh Nguyệt cả ngày sao? Nàng có chút đau lòng. Nàng bước đến bên hắn dịu giọng

“Người mệt sao không về cung?”

“Thì đây là cung của ta và nàng mà” Hắn vẫn giữ nguyên nụ cười ôn nhu, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng. Hôm nay Nguyệt nhi bị bệnh. Hắn cũng không nỡ để nàng một mình. Vốn chỉ định vào xem một chút, nào ngờ nàng ấy có vẻ bệnh nặng, nhất quyết muốn hắn ở bên. Cũng may khi nãy thái y đưa thuốc, uống xong liền đi ngủ, hắn mới có thể rời đi. Cả một ngày ở bên người nữ nhân khác không phải Mẫu Đơn. Đầu hắn không lúc nào thôi nghĩ về nàng. Nàng đang làm gì? Có chờ hắn không? Nàng có giận hắn không? Hắn chỉ sợ nàng giận hắn, lúc đó hắn sẽ rất buồn a.

Mẫu Đơn nhìn hắn. Nam nhân này sao lại yêu nàng? Nàng cũng biết hắn vốn là lạnh lùng tàn nhẫn. Không ít lần nàng thấy hắn tựa như ác quỷ khi trị tội bọn ác gian. Và hầu như hắn rất ít khi cười với nữ nhân khác. Chỉ cười với thái hậu, với nàng, và cả Mai Ánh Nguyệt kia nữa. Nàng không hiểu. Cái này có được gọi là tình yêu sét đánh không? Nàng gặp hắn chưa đầy bốn tháng. Vậy mà nàng có thể cảm nhận được, hắn yêu nàng thế nào. Y nhi kể lại thái độ của hắn khi nào bị bắt. Nàng rất cảm động.

Nàng không biết tình cảm của mình có được coi là tình yêu không. Nàng chỉ biết rằng mỗi khi gặp hắn, tim nàng đập rất mạnh, và nàng phải cố kìm nén cái cảm xúc đó, cố tỏ ra không có gì. Nàng khó chịu khi hắn thu hút nhiều nữ nhân, nhưng vẫn phải tỏ ra thờ ơ lãnh đạm. Nàng bức tức khi hắn ở bên Mai Quý phi cả ngày. Vất vả nàng đau nhói mỗi khi nghĩ đến việc phải mất đi hắn. Có được coi là yêu không?

Mẫu Đơn dần chìm vào giấc ngủ, trong vòng tay ấm áp của Nhất Thiên.

Bên ngoài, trời đêm rất trong. Là đẹp trời, hay là trời luôn trong trước cơn bão?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nàng Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Chương 15

“Hoàng thượng, Bên Ma Quốc thông báo đoàn sứ giả của họ sắp tiến vào nước ta đem theo lễ vật đến tặng. Khoảng năm ngày nữa sẽ đến kinh thành” Kì Hạo cúi người cung kính

Nhất Thiên vừa nghe đến Ma Quốc là lập tức dời mắt khỏi sổ sách. Lại liên tưởng tới cái tên nhị vương gia Ma Hân Thiên đó. Hắn thề là hắn không có bất kì thù ghét nào với tên đó cũng như Ma quốc. Nhưng mà hắn không ưa được tên đó. Nghĩ tới cái độ mặt dày dám xin ban hôn cùng Mẫu Đơn hắn đã bức mình rồi. Lần này khi không dâng tặng lễ vật là có ý gì? Chỉ sợ tình xưa chưa dứt, muốn giành lấy Mẫu Đơn của hắn a.

Kì Hạo nhìn gương mặt ăn dấm chua của hoàng thượng mà nhịn cười đến nội thương. Tình yêu có thể làm con người ta như thế này sao? Kì diệu.

“Chuẩn bị tiệc. Ta sẽ hảo tiếp đãi bọn họ” Ánh mắt cương quyết. Hắn ban thành chỉ. Kì Hạo chỉ muốn nhận lệnh thật nhanh để phóng ra ngoài rồi cưỡi một trận cho đã thôi.

Mẫu Đơn hôm nay đích thân lôi tấm thân vàng ngọc đi giá đến điện Ngọc Lan thăm “hảo tỉ muội” đang than bệnh nằm liệt giường hai ngày qua. Hôm nay à Thanh nhi kia thật rất có “duyên”, lựa lúc hắn và nàng đang dùng bữa sáng mà chạy vào suốt mướt chủ tử ả đau bệnh nặng hơn, muốn gặp hoàng thượng. Chả là may mắn hắn lại bảo nàng đi thăm bệnh giùm vì việc triều chính mấy hôm nay chất chồng nhiều quá. Nên giờ nàng mới có cái phước phần

này đây chứ.

Ngọc Lan Điện cũng không tồi. Đúng cái tên luôn. Nếu như Tiên cư điện của nàng là vườn mẫu đơn đa sắc đẹp như tiên cảnh thì Ngọc Lan điện này từ đầu đến cuối trải đầy hoa lan trắng. Rất trang nhã, lại còn có mùi hương mê người. À. Mùi hương. Là Mê hồn hương. Nếu nạn nhân đều đặn hít hương này mỗi ngày thì sẽ mê luyến kẻ hạ hương. Cao tay. Nếu không phải nàng rành về y dược hẳn độc dược thì đã không nhận ra. Hèn gì nàng ta muốn Nhất Thiên đến đây như vậy. Bao nhiêu cái trang nhã thanh cao ban đầu theo cái mùi hương này tan biến cả rồi. Mẫu Đơn cười khẩy, cao quý bước vào trong.

Tiểu thái giám trưởng cửa điện thấy bóng dáng Mẫu Đơn cao ngạo đi tới không khỏi giật mình. Lại nhìn tới nhan sắc thì gần như muốn té. Nàng là người hay thiên tiên. Hắn ta cứ ngỡ ngần cho tới khi Y nhi hua tay trước mặt, hắn mới giật mình, cúi người cung kính

“Tham kiến Thiên quý phi”

“Bình thân. Ta đến thăm Mai quý phi theo lệnh hoàng thượng” Giọng nàng lạnh băng. Không cần đợi tên tiểu thái giám thông báo, nàng đi một mạch vào bên trong

“Thiên Quý phi? Sao ngơoi tới đây” Ngọc Thanh vừa nhìn thấy nàng miệng liền há hốc. Đúng ra phải là hoàng thượng chứ.

“Hỗn xược, ai cho ngơoi xưng hô thế với nương nương” Y nhi gắt lên nghiêng nghị khiến ả ta suýt làm rơi bình nước trên tay. Nhớ lại hôm đó bị phạt mười đại bång đến giờ toàn thân vẫn đau nhức, ả vội cúi người

“Quý phi tha tội”

“Bỏ đi. Ta đi gặp Mai quý phi” Nàng nói xong vẫn đi thẳng. Ngọc Thanh dù muốn cũng không kịp trở tay ngăn cản. Lại thêm Y nhi giữ ả bên ngoài. Khiến Mẫu Đơn như vậy dễ dàng đi vào tẩm cung

“Bỏ đi. Ta đi gặp Mai quý phi” Nàng nói xong vẫn đi thẳng. Ngọc Thanh dù muốn cũng không kịp trở tay ngăn cản. Lại thêm Y nhi giữ ả bên ngoài. Khiến Mẫu Đơn như vậy dễ dàng đi vào tẩm cung.

Mai Ánh Nguyệt nằm trên giường. Gương mặt xinh đẹp xanh xao yếu ớt càng khiến người khác không nhận nổi có ý muốn bảo vệ chở che. Nàng ta không có bệnh giả, chính là bệnh thật. Vì nàng ta yêu Nhất Thiên cũng là thật. Nhưng cũng nhờ bệnh kịp lúc chiếm lấy tình thương của hắn. Mẫu Đơn thâm vỗ tay khen hay.

Tiếng bước chân ngày càng lớn hơn. Từng bước đến gần nàng. Đôi mắt Ánh Nguyệt chợt vui mừng. Hoàng thượng đến rồi, người lại ở bên nàng rồi. Chiếc màn vén mở, Ánh Nguyệt mừng rỡ đưa thu mâu yếu ớt nhìn sang. Chợt đôi mắt kia thoáng lên sự hụt hẫng. Vì sao chàng không đến? Mà đến đây lại là người nàng không muốn gặp nhất. Nàng không muốn nhìn thấy khí thế kia, khí thế của một bậc quốc vương chi mẫu mà nàng không thể có được. Nàng không muốn thấy nụ cười kia, nụ cười thanh nhã đã chiếm lấy trái tim nam nhân nàng yêu.

“Sao lại là người?” Ánh Nguyệt yếu ớt lên tiếng. Giọng nói khàn đục mang thanh âm buồn đau khiến Mẫu Đơn cũng mủi lòng. Chợt nàng thấy tội nghiệp cho Ánh Nguyệt. Một nữ nhân khuynh sắc thế này, bị giam cầm nơi hậu cung đầy nguy hiểm âm mưu thế này đã là tội lỗi. Lại không được sủng ái yêu thương. Ít ra nàng cũng hiểu, nàng ta yêu Nhất Thiên cũng là chân thật từ con tim. Những mưu mô kia, có chăng cũng do tình yêu mà ra.

“Tỷ cứ nằm nghỉ đi, mụ thay hoàng thượng đến thăm tỷ” Mẫu Đơn dịu giọng xuống, chân thành vì lòng tốt đến thăm nom

“Ta không cần...” Ánh Nguyệt cố nén dòng nước mắt. Quay mặt vào trong tường. Chàng không tới cũng được, nhưng tại sao lại bảo nàng ta tới đây. Chàng muốn ta đau khổ thế nào nữa?

“Tỷ à, làm vậy chỉ khổ bản thân tỷ. Tỷ xinh đẹp, tài năng. Tỷ có thể tìm thấy người khác đem lại hạnh phúc cho tỷ...” Mẫu Đơn nhẹ nhàng nắm đôi tay gầy guộc của Ánh Nguyệt thì lập tức bị nàng giật ra. Đôi mắt xinh đẹp của nàng ầng ậc ước, nàng gắt lên trong đau đớn

“Người im đi. Người thì biết gì? Người có biết ta yêu chàng bao lâu rồi không? Là 10 năm đó. Ta luôn giữ tình cảm của mình. Lúc chưa có người, chúng ta vui vẻ biết bao. Dù cho chàng coi ta là muội muội, thì ít ra ta cũng là nữ nhân chàng yêu thương nhất. Nhưng người đã thay đổi tất cả. Nụ cười của chàng đã không dành riêng ta, trái tim chàng đã thay đổi. Ta đau lắm. Người được chàng yêu thương, người có tất cả, người sẽ không bao giờ biết cảm giác của ta đâu”

Mẫu Đơn chỉ biết câm lặng nhìn nàng. Đúng vậy. Nàng không hiểu cảm giác của nàng ấy. Chợt nàng cảm thấy mình giống như kẻ phá hoại hạnh phúc của người khác.

“Muội biết. Tỷ ghét muội vì mụ đã cướp đi chàng. Nhưng tỷ à. Muội cũng yêu chàng mà. Muội biết nói ra điều này tỷ sẽ đau lòng. Nhưng muội cũng vẫn phải nói. Chàng yêu muội. Chàng cũng thương tỷ. Tỷ cứ phải như thế này, chàng có vui vẻ không? Nếu tỷ thật sự yêu, có phải nên khiến người mình yêu hạnh phúc. Nếu là muội, muội cũng sẽ chọn buông tay. Huống hồ tỷ còn trẻ, còn biết bao tương lai trước mắt. Tỷ sẽ tìm được người yêu tỷ, và tỷ cũng sẽ dần quên đi chàng thôi. Điều này càng tốt cho cả ba người mà.” Nàng cúi mặt. Nói lời này thật là khó khăn. Nhưng cũng là giải pháp tốt nhất rồi. Cũng tốt cho nàng ấy, tốt với hắn và nàng nữa.

Ánh Nguyệt trầm mặc. Nàng mím môi khoát tay

“Người đi đi, ta cần nghỉ ngơi”

Mẫu Đơn hơi nhìn nàng rồi cũng nhẹ nhàng đi ra ngoài. Và vẫn tiếp tục giữ khuôn mặt uy nghiêm cao quý đó bước đi. Dù rằng trong lòng nàng đang rất bối rối.

_ Thượng thư phòng _

“Nàng nói sao?” Nhất Thiên nhiều mày nhìn Ánh Nguyệt quỳ bên dưới. Gương mặt xinh đẹp đang tỏ ra rất kiên quyết. Một màn này khiến hắn bất ngờ

“Xin hoàng thượng ân chuẩn cho thần thiếp xuất cung, tiếp tục là cận vệ bên cạnh thái hậu. Trước đây thần thiếp nhập cung cũng là do thái hậu chỉ ý muốn thiếp coi quản hậu cung phụ giúp người. Nay hậu cung đã có chủ nhân. Thần thiếp không còn trách nhiệm nữa. Mong hoàng thượng ân chuẩn” Giọng nàng rất nghiêm túc không hề đùa. Nhưng mắt vẫn kiên quyết không nhìn hắn. Nàng sợ nếu nàng vẫn nhìn đôi mắt ấy, nàng sẽ đau lòng, sẽ luyến tiếc.

Ánh Nguyệt chọn cách này, cũng như Mẫu Đơn nói, là cách tốt nhất cho cả ba. Nàng ra đi, để thời gian xóa đi hình bóng hắn. Xóa đi mối tình đầu tiên đầy nước mắt của nàng. Để không trở thành kẻ tội đồ ngăn cách giữa đôi thần tiên luyến lữ. Mà nói đúng hơn nàng có muốn ngăn cũng không ngăn được. Nàng ra đi vì hắn, cũng là vì bản thân mình. Đúng. Nàng xinh đẹp, nàng tài năng. Không thiếu gì người yêu nàng, nàng sẽ hạnh phúc.

Mai Ánh Nguyệt cúi đầu nhận sự ban chuẩn của Hoàng thượng, cung kính lui ra ngoài. Vậy là bây giờ nàng đã trở lại với thân phận là một Mai Ánh Nguyệt lạnh lùng và tài giỏi. Một sát thủ hạng nhất bên cạnh đương triều thái hậu. Nàng về đôi môi thành nụ cười nhẹ nhàng thanh thản. Ngày hôm nay nàng chấm dứt tình cảm với hắn. Và ngày hôm nay, nàng tìm được một nửa chân thật của đời mình

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nàng Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tiểu Quận Chúa Nghịch Ngợm

Mẫu Đơn dựa vào người Nhất Thiên, đôi mắt có chút buồn nhìn xa ra đóa hoa sen trắng giữa hồ. Hắn nhìn nàng, đôi tay vẫn chung thủy ôm gọn nàng trong lòng che đi những cơn gió đầu đông.

“Mai tỷ rất tội nghiệp. Trước giờ người chưa từng rung động vì nàng sao?” Nàng nhẹ nhàng lên tiếng. Đối với thông tin Mai Ánh Nguyệt được danh chính ngôn thuận rồi cung lập tức chấn động. Không nghĩ nữ nhân đó mới ngày nào còn đối chọi với nàng, ngày hôm nay đã đi mất rồi. Những suy nghĩ không tốt về nàng ta sớm cũng đã được nàng tiến đi tận phương trời nào. Trong lòng nàng giờ chỉ còn một mối tình tỷ muội, một sự thăm ngưỡng mộ. Ngưỡng mộ tình yêu và sự hi sinh của nàng ấy.

“Ta chỉ coi nàng ấy như muội muội của mình. Giống như đối với Phụng nhi thôi” Hắn ôm chặt nàng hơn. Lập tức đổi chủ đề “Mà nàng chưa gặp Phụng nhi phải không. Tiểu nha đầu này cứ lang thang khắp nơi, nó về lập tức biết tay ta”

Mẫu Đơn cười nhẹ nhàng, biết hắn không muốn nói vấn đề này thêm, cũng phối hợp bàn chuyện Phụng nhi cùng hắn.

“Đúng a. Ta rất muốn gặp tiểu quận chúa mà mọi người hay bàn tán” Mẫu Đơn kì thích là rất hứng thú với tiểu yêu tinh này a. Dự là nàng và muội ấy sẽ rất hợp tính

-----sơ lược cô nàng quậy phá này-----

Triệu Thiên Phụng. Ái nữ của quốc cửu gia. Muội muội yêu quý nhất của hoàng thượng đương triều, còn là cháu gái mà Thái hậu cung chiều nhất. Không cần nói cũng biết cô nàng thừa hưởng những đặc ân to lớn nào. Nhưng điều khiến tiểu quận chúa này nổi danh không phải nhờ những danh phận cao quý đó, mà là tính cách của nàng. Một tiểu nha đầu 15 tuổi đã xinh xắn đáng yêu như đóa hoa đào xinh đẹp. Cư nhiên cầm kì thi họa, nữ công gia chánh mà cái tiểu thư quý tộc luôn thông thạo thì nàng lại không hề động vào. Thứ nàng biết chính là thiên thời địa lợi, quy tắc giang hồ, võ công kiếm pháp,... Tất nhiên nữ nhân Thủy Quốc biết những thứ này không phải là quá lạ, bất quá Triệu Thiên Phụng lại quá đam mê đi. Mà hơn hết nàng lại dùng những kiến thức đó vào mấy trò quậy phá không ai chịu nổi. Nhưng nàng vẫn luôn được mọi người yêu quý. Một quận chúa thân phận cao quý, lại không hề khát khe kiêu ngạo. Nàng giúp đỡ những người nghèo cơ cực, nàng tự tay chăm sóc những người già neo đơn. Nàng đối xử với mọi người đều kính trên nhường dưới. Với phong cách đáng yêu kém linh, không ai có thể ghét nàng.

“Muội biết có người nói xấu muội nhé” Giọng nói lạnh lạnh du dương như tiếng sơn ca vang vọng từ phía sau. Từ trên cây một thân ảnh thanh y phóng xuống nhanh như cắt. Người kia chỉnh lại tư thế. Là một tiểu nha đầu cực kì xinh xắn nha. Sau này lớn chắn chắn khuynh quốc khuynh thành

“Haha, tiểu nha đầu đáng yêu nha” Mẫu Đơn có một tật, chính là không thể cưỡng lại những thứ đáng yêu nha. Mà nhìn tiểu nữ nhân này hai má phần nộn phúng phính như cục bông, nàng thật muốn nựng. Lập tức rời tay Nhất Thiên trong sự ngỡ ngàng của hắn, nàng chạy tới trước Thiên Phụng, hai bàn tay xinh đẹp ra sức nắn nắn hai cái má kia, miệng cười toe như đứa trẻ. Thật là không còn đáng yêu và lạnh đậm hàng ngày nha

“Tỷ tỷ, xưng muội ra, xê má muội mất thôi” Thiên Phụng la oai oái. Cái tỷ tỷ này cũng thật là thú vị đi. Lần đầu tiên nàng thấy một phi tần hồn nhiên như thế. Cũng thật là quý mến. Nhưng mà nàng béo mạnh thể thì má nàng đi tong mất TT^TT

“Hihi, tiểu muội muội hảo đáng yêu” nàng lại cười toe. Đúng là tiểu nha đầu rất đáng yêu. Sau này nhất định phải giữ nàng trong cung để chơi cùng. Chứ tên kia đi suốt, nàng chán chết

“Tỷ tỷ là Mẫu Đơn phải không. Không đúng như ca ca nói gì cả” Triệu Thiên Phụng bày ra gương mặt tiểu bạch thỏ soi khắp người nàng, chép miệng như lão bà bà “Tỷ có lãnh đạm đâu, như con nít”

“Nè nè tiểu nha đầu. Ai bảo ta lãnh đạm. Lãnh đạm với ai chứ một cục bông. . . à nhầm, một tiểu bạch thỏ đáng yêu như ngươi thì không a” Nàng cười tươi, tiện tay lại véo vào má Thiên Phụng một cái nữa làm con bé ôm mặt xoa xoa, trưng cái ánh nhìn uất tức, còn nàng thì cứ cười toe toét.

“E hèm” Vâng, nhân vật ăn bơ chùa miễn phí đã lên tiếng đánh dấu sự hiện diện “ Hai tỷ muội nói chuyện vui về quá. Ta có cần tránh đi không?”

“Có lẽ” Tạt âm. Vì là hai người cùng nói. Mặt Nhất Thiên thoàng chốc bí xị như đứa trẻ bị giành mất kẹo. Trời ạ!!! Một người là thê tử hán yêu thương nhất, một người là tiểu muội muội hán nuông chiều. Nay cả hai lại bên nhau đẩy hán đi thế này. Triệu Thiên Phụng!!! Giờ muội lập tức đi ngay cho taaaa!!!!

“Hai người!!! Hừ, quá đáng” Hán dặm chân bịch bịch giận dỗi quay đi. May là tại Tây Uyển của riêng hán nên không có ai, không thì hình tượng lãnh đạm bay theo mây khói.

Mẫu Đơn cùng Thiên Phụng quay nhìn nhau cười, như ngầm hiểu ý, cả hai chạy theo kéo cái tên đang dỗi như con nít kia lại. Cùng nhau giảng hòa. Rồi cả ba kéo nhau đi khắp Tây Uyển trò chuyện vui vẻ. Tuy nhiên vẫn là hai nữ nhân cùng nhau nói chuyện, nam nhân không tiện xem vào, hán ngồi một hồi cũng về thư phòng phê duyệt tấu chương (nói chính xác bị bơ nhiều quá nên què đi ngoại tình cùng mấy bàn tấu chương đó mà)

-----Cung Khiết Linh của Quận Chúa-----

“Oa, đẹp quá. Là tỷ tỷ làm ra sao?” Thiên Phụng hai mắt sáng rực nâng niu trên tay chiếc bút tinh xảo mà lần đầu tiên nàng nhìn thấy. Không phải loại bút lông thường ngày. Là một chiếc bút gỗ có nắp rất xinh xắn. Trên vỏ còn khắc hình long phụng tinh xảo. Mà lạ hơn là nó không phải bút lông nàng thường dùng. Ngồi bút bằng vàng có hình như đầu lá. Không cần thấm mực cũng viết được. Mà nét bút thanh thoát uyển chuyển như rồng bay phượng múa. Thật sự là đẹp đến lạ lùng.

“Ta tặng muội đó” Mẫu Đơn cười. Nàng là không dùng quen bút lông, trong những giờ phút rảnh rỗi làm nên một chiếc bút mực đơn giản. Không ngờ tới tiểu nha đầu thích đến vậy.

“Oa, thật sao? Đa tạ tỷ nga~” Thiên Phụng cười tươi, hai đồng tử đen láy long lanh tạo thành hai hình bán nguyệt. Mẫu Đơn không kiềm được lại muốn ngất a~. Cuộc sống trong cung của nàng có cô nhóc này sẽ bớt nhàm chán đi nhiều.

===== Thư Phòng =====

“Hoàng thượng. Đoàn sứ giả Ma quốc đã đến kinh thành, đang trọ tại Khuynh Thành Các.” Kì Hạo cúi người, hơi đánh mắt nhìn gương mặt nghiêm nghị của Nhất Thiên. Trời ạ! Hoàng thượng nghe đến tên Ma quốc lại nghĩ đến tên vương gia đó, mà nghĩ tới thì là không tốt a.

“Cho người theo dõi Ma Hàn Thiên” Lạnh lùng cất tiếng. Hán nhất định tìm ra lý do tên ôn dịch đó vác thân đến đây (người ta có làm gì ca đầu sao ca ghét người ta thế/ NT: *lườm*/ *câm nín*)

===== Khuynh Thành Các =====

Ma Hàn Thiên một thân hắc y cao ngạo ngồi trên ghế thượng tầng cao, gương mặt tiêu soái yêu nghiệt trầm tư hiem thấy. Mắt bạc đưa về phía khán đài bên dưới, nơi mà một vũ sư xinh đẹp đang uốn thân mình kêu gọi khiến người ngoài nghĩ hán đang say đắm nữ nhân kia. Nhưng trong con ngươi lạnh lẽo kia lại sâu thẳm, mơ hồ, thực chất không để ai khác trong tầm mắt. Vì trong tâm trí hán giờ đang có một người. Người mà đem cho hán cảm giác khó tả. Mẫu Đơn, đúng như cái tên của nàng. Nàng là đóa mẫu đơn xinh đẹp, nở rộ, yêu kiều và rực rỡ nhất. Mà còn mang trên mình màu trắng tinh khiết nhất. Ánh mắt đó, ánh mắt cao ngạo, ánh mắt rất đỗi nhẹ nhàng nhưng vẫn khiến người khác kính phục. Hán còn nhớ rõ giọng nói của nàng. Giọng nói trang trọng thanh thoát như tiếng vang của thiên nhiên. Khắc sâu trong tim hán. Nàng khác biệt. Đôi mắt nàng nhìn hán không đam mê như nữ nhân khác, làm hán thấy thú vị. Nàng ung dung tự tại, không sợ trời không sợ đất, khiến hán nể phục. Và nàng còn khiến hán say mê nàng. Hán đã quyết định chiếm lấy nàng. Không đường đường chính chính được, hán có thể dùng hình thức khác. Nàng là người của Nhất Thiên, hán mặc kệ. Gian nan, hán chấp tất cả. Nàng không yêu hán, hán khiến nàng phải yêu. Chỉ cần có nàng, hán làm tất cả.

Bật khỏi ghế, Hàn Thiên lãnh đạm trở về phòng.

Con đường đêm vắng lặng, tiếng gió khe khẽ, hàng trúc cũng động đậy. Bước chân vẫn đều đều. Hàn Thiên đưa mắt kín đáo nhìn trong bụi rậm, môi khẽ nhếch lên khinh miệt.

Vút

Phập

“A!!!!”

Tiêu vừa phóng ra, tiếng xé gió xẹt xẹt, trong tích tắc đã trúng mục tiêu. Hàn Thiên vẫn ung dung từng bước nhẹ nhàng tiến đến gần kẻ theo dõi. Thanh âm lạnh lùng vang lên

“Là hoàng thượng đương triều phái người đến?”

Tên hắc y nhân một mực cầm nín, dù độc từ phi tiêu lan dần trong đôi chân đau đến gần như chết đi. Hàn Thiên cười kinh miệt. Một vệt sáng nhỏ lóe lên giữa không trung, tên hắc y nhân nằm im bất động, trên cổ có một vết chém sâu. Còn bản thân kẻ gây án vẫn tiêu sái cao ngạo rồi đi, trả lại cho màn đêm sự tĩnh mịch.

“Thái hậu, trời đã khuya, người nên đi nghỉ ạ” Tổng quản Hải Thanh cúi người. Thái hậu vẫn đang ngồi trên phượng sần trầm tư, bỏ ngoài tai lời bà. Hiện tại trong đầu người đang có một cái suy nghĩ.

Chính là Thiên Quý phi kia. Sáng nay hoàng thượng đến hỏi ý có thể đưa nàng nên làm hoàng hậu hay không, lòng người đã có chút lo lắng. Ngày trước vì nàng ta mà Ánh Nguyệt đến xin rời cung, bà đã thấy không thể xem thường. Chuyện tin đồn trong dân chúng gọi nàng là tiên nữ cũng đã nghe qua. Người con gái này không bình thường chút nào cả. Nàng thông minh quá trí tưởng tượng của người. Còn có võ công khó xác định. Tuy rằng tài trí có thể giúp đỡ hoàng thượng, nhưng tốt nhất không nên có quyền lực trong tay, nếu không cộng thêm tình yêu của hoàng thượng, lo sợ rằng không hay, sẽ vì thế mà tiêu tốn mọi thế lực. Dù thái hậu là không ghét bỏ gì Mẫu Đơn, thậm chí đối với cô con dâu này có cảm tình, nhưng tính trước vẫn hơn. Tóm lại vẫn là không thể để nàng làm hoàng hậu, càng không để nàng được hoàng thượng yêu chiều quá nhiều.

Ánh mắt thái hậu chợt lóe lên, người quay sang Tổng quản.

“Ban chiếu chỉ của ta. Phong ái nữ của quan thống đốc Giang châu làm Diêu quý phi. Ngay ngày mai lập tức vào cung triệu kiến.”

Phủ Thống Đốc Giang Châu

“Sao Thái hậu lại chọn Hạ Tuyết được nhỉ?” Diêu thống đốc thắc mắc nhìn vị công công đang ngồi uống trà sau khi ban chiếu xong. Chính ông không ngờ rằng tiểu nữ của ông có thể được thái hậu đề ý.

“Ông không biết sao? Phu nhân của ông ngày xưa là đồng hương thân hữu của thái hậu đấy. Lần này thái hậu đột nhiên nhớ đến, nhưng phu nhân đã mất rồi, người muốn làm chút gì đó cho tiểu thư nhà này” Vị công công nói một mạch khiến lão Diêu cứ tròn mắt ra. Phu nhân của ông có quan thái hậu sao? Sau ông chưa nghe nói qua nhỉ.

“À mà Diêu tiểu thư nhà ông đúng là quốc sắc thiên hương đó. Chỉ thua mỗi Thiên quý phi thôi. Ày, xin lỗi, tôi không có ý gì đâu.” Công công thoải mái uống trà, nhớ tới bộ dáng xinh đẹp của Diêu Hạ Tuyết, không khỏi buột miệng so sánh với Thiên Nguyệt Mẫu Đơn. Đúng là một chín một mười. Tuy là không đẹp bằng, nhưng cũng chỉ thua một chút thôi. Lòng hân hoan nghĩ tới chuyện hai mỹ nữ này cùng nhau chinh phục hoàng thượng sẽ ra sao đây.

Tâm cung Thái hậu

“Diêu Hạ Tuyết tham kiến Thái hậu” Nữ nhân quỳ bên dưới cất giọng nghe êm dịu, ngoài kia con chim vành khuyên cũng thăm mê đắm. Mà bên trong điện vì vẻ đẹp kia cũng sáng lên hào nhoáng.

Diêu Hạ Tuyết mặc phần y là lướt tinh xảo toát lên khí chất thanh tao trang nhã, còn có chút nhu mì yếu đuối. Tóc búi nửa đầu nhẹ nhàng cài hoa trâm hồng ngọc duyên dáng để hai lọn xõa xuống bờ vai nhỏ nhắn. Dung nhan kia tựa như thiên tiên hạ phàm. Đôi mắt xinh đẹp đượm buồn ẩn hiện sau hàng mi cong dài đen láy như có nước. Sống mũi cao thẳng thanh tú. Đôi môi nhỏ nhắn màu hồng đào quyến rũ. Có thể coi đây là Khuyết thành đệ nhị mỹ nhân. Mà cũng có thể coi là đồng hạng nhất đi. Bởi vì so với Mẫu Đơn cao quý uy quyền như nữ hoàng thì Hạ Tuyết lại dịu dàng mềm yếu khiến người ta có cảm giác muốn bảo vệ chở che.

Thái hậu gật đầu thắm cười mãn nguyện. Nữ nhân này tuy khá là yếu đuối. Nếu có khôn lanh một chút cũng chỉ có thể trong lĩnh vực mê hoặc nam nhân. Còn về triều chính căn bản là không có đủ bản lĩnh. Rất tốt.

“Bình thân. Hào. Ta muốn con phải chiếm được trái tim hoàng thượng. Tốt nhất là bớt đi tình cảm cho Thiên quý phi kia. Nhưng con cũng nên biết điều này. Muốn chiếm được hoàng thượng, không thể dùng cách quyến rũ bằng nhan sắc thông thường. Con cần khiến người thấy thú vị, thấy con có tài năng, thấy con đặc biệt. Con hiểu chứ?” Người cận kề dặn dò

“Hạ Tuyết hiểu rõ. Thần thiếp hứa không phụ lòng thái hậu” Hạ Tuyết cúi người cung kính.

“Được rồi. Con về nghỉ đi. Cố gắng sắp xếp một buổi gặp gỡ càng tình cờ càng tốt.” Thái hậu gật đầu

“Thần thiếp xin lui” Nàng hành lễ rồi quay đi. Trong đôi mắt xinh đẹp kia bắt chợt lóe sáng rồi trở lại ánh nhìn dịu dàng trầm buồn ban đầu. Nhẹ nhàng rời khỏi.

----- Tiên Cư điện -----

“Nương nương, thái hậu cho truyền người đến thăm cung” tổng quản Trương cúi người.

Mẫu Đơn ngưng tách trà trên tay. Đột nhiên hôm nay Thái hậu có nhã hứng đi mời nàng đi cùng? Vậy bữa tối cùng hoàng thượng có lẽ phải hoãn lại rồi. Suy nghĩ một lát, nàng cũng đứng lên theo đến Tâm cung thái hậu.

----- Ngự thư phòng -----

Nhất Thiên đặt bàn tấu cuối cùng xuống, đưa hai tay day day trán. Theo như thói quen đứng lên chuẩn bị đến chỗ Mẫu Đơn. Cạnh bên Chu công công lên tiếng

“Hoàng thượng, Thiên quý phi đã được Thái hậu mời đi thưởng trà. Thái hậu ra lệnh không muốn bị làm phiền”

Nhất Thiên nhú mày nhìn Chu công công. Mẫu hậu hẳn hôm nay thật có nhã hứng thế sao? Thôi cũng được. Dù sao mẹ chồng nàng dâu nói chuyện, trọng phu tốt nhất cũng không nên xen vào. Hơn nữa mẹ hẳn cũng không ghét bỏ gì Mẫu Đơn, mà nương tử hẳn cũng không dễ bắt nạt. Tiện thể hẳn không có gì làm, đi ngủ chờ hiền thê vậy (thế loại gì đây???)

“Hoàng thượng, Hiện thời Thượng uyển Bạch mẫu đơn đang nở hoa. Người có phải nên dùng tặng quý phi” Chu công công thấy chủ tử chán nản, liền vài kẻ sách nghe có vẻ hay ho. Nhưng trong lòng cũng là đang rối lên “Hoàng thượng thần xin lỗi. Là ý của Thái hậu”

“Bạch mẫu đơn nở rồi à? Được, đến Thượng uyển” Hẳn thích thú nghĩ đến cảnh hiền thê xúc động nâng đóa mẫu đơn trắng muốt trên tay. Người và hoa như một. Là một bức tranh hoàn hảo đến thế nào. Mẫu Đơn sẽ rất vui.

----- Thượng Uyển -----

Mặt trời dần lặn sau dãy núi cao phía xa. Ngàn cây trong vườn cũng chuẩn bị ngủ mà mất đi vẻ đẹp buổi ban ngày. Duy chỉ có tại chiếc chậu ngọc kia, một đóa hoa vẫn vươn mình khoe sắc. Đó là đóa Bạch mẫu đơn xinh đẹp. Bạch Mẫu Đơn là loại hoa rất quý hiếm. Nó thể hiện sự xinh đẹp, kiêu sa, quý phái và còn kèm theo cả sự tinh khiết ngây thơ. Sở dĩ Nhất Thiên cảm thấy hoa này rất giống Mẫu Đơn của hẳn nên nhất quyết tìm về trồng. Thật sự là rất giống. Bạch mẫu đơn tỏa sáng rạng ngời cao ngạo vào buổi sáng, dịu dàng huyền bí vào ban đêm. Cũng giống như người cùng tên với nó. Thiên Nguyệt Mẫu Đơn (Thiên-Nguyệt. mặt trời mặt trăng ㄅ ㄛ ㄣ ㄣ ㄣ Tên chị ý đẹp tuyệt)

Nhất Thiên cùng Chu công công đến bên chậu hoa. Nhất Thiên ngắm ngía một hồi. Quả không uổng công hẳn chăm sóc bao lâu nay. Bản thân là đưa tay ra định bưng chậu đưa về, đôi tay chưa kịp chạm đến, bên ngoài đã nghe một tiếng đàn thật đặc biệt vang lên thu hút hẳn. Điệu nhạc phát ra từ đàn tranh, tiếng đàn du dương réo rắt. Thanh âm nghe thật trong trẻo. Giai điệu như có một nỗi buồn khó tả, vừa nghe đã thấy tim nhói lên, lại muốn tìm hiểu, an ủi chủ nhân tiếng đàn. Thật sự là rất thu hút.

Chân hẳn từ từ bước đi, cố tìm ra nguồn gốc âm thanh ấy. Rồi hẳn đến bên hồ nước lúc nào không hay. Mà bên hồ, một thân ảnh hiện lên trước mắt khiến hẳn chôn chân tại chỗ.

Một nữ nhân từ y nhạt màu (áo màu tím nhạt) ngồi bên bờ hồ. Mái tóc dài nhẹ nhàng cô định trên cây trầm dạ ngọc tinh xảo, để chừa nửa phần tóc buông xõa bên vai, che lấp đi khuôn mặt phía sau khiến hẳn muốn chạy tới nhìn cho rõ. Ánh trăng đêm nay thật huyền ảo. Nữ tử kia đôi tay xinh đẹp trắng nõn chạm trên từng dây đàn tạo nên âm thanh tuyệt mỹ. Nàng ngồi nơi đây khiến hoa không dám hé, trăng không dám sáng hơn.

Nhất Thiên chân như không nghe theo chủ ý mà bước đến gần hơn từ phía sau nàng, bắt chợt cất tiếng

“Nàng là ai?” Tiếng nói vừa cất lên thì tiếng đàn kia cũng vụt tắt. Nữ tử có vẻ giật mình liền quay sang ngược nhìn. Không gian tĩnh như ngưng đọng

Nàng. Quá xinh đẹp. Vẻ đẹp khiến hẳn muốn nâng niu bảo vệ. Vẻ đẹp mỏng manh yếu đuối và đau thương. Nàng cứ giương đôi mắt long lanh như nước kia mà nhìn hẳn. Dù hẳn không hảo sắc, nhưng tim hẳn cũng muốn vỡ tung. Bởi vì... nàng rất giống người ấy. Người mà khi hẳn còn nhỏ đã ở bên hẳn, chăm sóc hẳn. Người giúp hẳn thoát khỏi những điều luật kinh khủng trong hoàng cung. Bản thân hẳn cũng không biết hẳn đối với người đó là thế nào, nhưng hẳn rất tin tưởng, rất kính trọng và yêu thương. Nhưng người đó... đã vĩnh viễn rời xa hẳn rồi. Mà bây giờ nữ tử trước mắt quá giống. Cũng gương mặt như thế này, cũng ánh mắt buồn man mác. Hẳn và nàng là có duyên sao?

“Người là ai?” Nàng cất tiếng rất nhẹ nhàng. Đôi mắt kia nhìn hẳn ngơ ngếch.

“Ta hỏi người trước. Không có lệnh, ai cho người vào vườn Thượng uyển?” Hẳn giữ khuôn mặt lạnh lùng thường thấy

“Đây là Thượng Uyển sao? Ta không biết, chỉ tiện thể đi ngang thôi.” Nàng trả lời, nhưng mắt đã thôi nhìn hẳn, cúi đầu chỉnh lại những dây đàn.

“Người mới vào cung sao?” Hẳn lại hỏi

“Ừm. Hoàng cung thật là gò bó. Biết bao điều luật, ta thật muốn thoát khỏi a” Giọng nàng có chút bi oán

“Vậy người muốn gặp hoàng thượng không?” Hẳn hơi cười, nhìn nàng cất tiếng hỏi

“Tốt nhất là không. Được sủng ái càng khó rời cung” Nàng ngẩng đầu nhìn trời, đôi mắt tựa như muốn phóng qua bức tường cao lớn kia, nhưng lại vô vọng

Trong lòng hẳn chứng nhip. Nàng có suy nghĩ giống Mẫu Đơn thế. Hẳn lại nhớ đến Mẫu Đơn, hình như hẳn thật đang có lỗi với nàng. Nhưng một người giống với cô nhân đến thế, bảo hẳn lơ đi, hẳn làm không được...

“Hoàng Thượng, người đi nhánh thế, lão nô không thể theo kịp” Chu công công gọi lớn. Chạy nhanh đến chỗ hẳn, thở hổn hển. Mà bên cạnh, nữ tử đang ngược nhìn hẳn kinh ngạc

“Hoàng thượng???”

“Vô lễ, thấy hoàng thượng sao không quỳ” Chu công công đánh mắt thấy nữ tử kia. Nhanh chóng cất tiếng

Nữ tử giật mình, vội vàng quỳ xuống, giọng gấp gáp

“Hoàng Thượng tha tội, thần thiếp không biết” Nàng cúi đầu, bộ dáng chột trở nên nhỏ nhắn. Giọng nói tức chim sơn ca đang tràn ngập vẻ lo lắng.

Hắn cười, cúi người quỳ một chân bên cạnh nàng. Hai tay đưa ra đỡ lấy nàng đứng dậy.

“Không biết không có tội. Nàng là phi tần vừa tiến cung?”

Nàng vẫn cúi đầu, lén lén nhìn hắn. Đầu khẽ gật gật như con mèo nhỏ. Khiến hắn muốn ôm lấy. Hắn nhẹ nhàng hỏi

“Nàng tên gì?”

“Thần thiếp tên Diêu Hạ Tuyết” Nàng nhỏ giọng

“Hạ Tuyết? Tên thật lạ.” Hắn hỏi cười. Nữ tử này. Ban đầu thì hùng hổ đòi ra cung, sau khi biết thân phận của hắn thì lí nhí như con mèo con mắc lỗi. .

Hắn chột rùng mình một cái. Hắn bị làm sao vậy? Rõ ràng Mẫu Đơn mới là 2 người hắn yêu nhất. Hắn không thể vì Hạ Tuyết giống người đó là xao lòng. .

Trong vòng tay của hắn. Hạ Tuyết chỉ hơi cười. . . nụ cười rất nhỏ và nhanh chóng vụt tắt.

Diêu Hạ Tuyết: Con gái tuần phủ Giang Châu. Thông tin từ lúc mới sinh đến năm 13 tuổi đều bí ẩn, hầu như chưa từng ra ngoài trong khoảng thời gian đó. Tính cách bí ẩn. Mọi thứ đều bí ẩn.

Điện Thanh Tâm – tâm cung của Diêu Hạ Tuyết

Diêu Hạ Tuyết cầm chiếc vòng bạc trên tay xoay xoay, đôi mắt hướng về một nơi xa xăm nào đó. Nàng đang nghe Ngọc Lam cung tỉ kể về hoàng thượng cùng Mẫu Đơn. Cũng như những người khác, không tranh cãi suy nghĩ muốn gặp nữ nhân kia. Rốt cuộc thì nàng ta có gì đặc biệt đến vậy?

Ngoài trời trắng sáng. Một đêm đẹp như thế này, nam nhân sẽ đi tìm nữ nhân. Mà điện tiên cư không có chủ, người sẽ tìm đến điện Thanh Tâm này. Diêu Hạ Tuyết cong vành môi hồng đào xinh đẹp. Đeo chiếc vòng trên tay, nàng ra trước sân.

Gió nhẹ. Tà áo tím được dệt bằng tơ tằm thượng hạng nhẹ nhàng được thổi phát phơ. Mà trên cây anh đào hoa đang trổ cũng vì ngọn gió làm cánh hoa rơi. Những cánh đào là xuống quanh Hạ Tuyết. Khiến nàng thêm vạn phần xinh đẹp. Chân nàng chột nhấc lên. Một điệu múa hình thành. Không biết là bất giác hay đã tập trước mà những động tác tức như tiên nữ hạ phàm. Bàn tay xinh đẹp lên xuống, tựa như dòng nước nhẹ nhàng. Dù là động tác gì, cũng là vô cùng đẹp đẽ. Chiếc vòng bạc tinh xảo trong tay nàng càng thêm rõ nét, cũng theo chủ nhân của nó mà tỏa sáng rực rỡ giữa trời đêm.

Nhất Thiên bước chậm rãi vào Thanh Tâm điện. Mẫu Đơn vẫn cùng Thái hậu chuyện trò, hắn thấy cô đơn quá nên đành tìm Hạ Tuyết bầu bạn.

Đứng sau chiếc cột nhìn cảnh tượng trước mắt. Nàng là hạ nhân hay là tiên nữ. Quá tuyệt mỹ, quá xinh đẹp. Mà điệu múa kia sao quen đến thế. Là phượng hoàng tung cánh? Nếu như là “người đó”, điệu múa kia cũng sẽ như thế này. Nhưng vốn dĩ là cả hai cùng múa. Nàng dựa trong lòng chàng, chàng nâng bước cho nàng. Kí ức kia ủa về. Nhất Thiên vô thức bước đến bên Hạ Tuyết, vô thức đỡ lấy người nàng. Cả hai như hòa quyện. Điệu múa kia, càng tuyệt diệu hơn bao giờ hết. Tay áo nàng phát phơ. Con gió thoảng là lộ ra cánh tay xinh đẹp. Mà trên cánh tay ấy, hiện hữu một vật thể xinh đẹp không kém. Chiếc vòng bạc trạm trổ tinh xảo long phụng uyển ương đẹp như mộng. Nhất Thiên mắt như căng ra. Chiếc vòng này. .

Hắn bắt lấy tay nàng, nhìn trân trân chiếc vòng ấy. Giọng nói gấp gáp

“Tại sao? Tại sao ngươi có chiếc vòng này? Ai đưa nó cho ngươi?”

Hạ Tuyết im lặng, đôi mắt tuyệt đẹp nhìn hắn. Một cổ tĩnh lặng. Nàng cứ nhìn hắn như thế. Cho tới khi hắn gần như mất hết kiên nhẫn mới nhẹ nhàng cất giọng.

“Chàng quên rồi sao? Chẳng phải là chàng đã tặng ta sao? Long Phụng Uyển Ương. Chẳng phải chàng bảo chỉ cần có nó, dù là đi đâu, dù ta có biến thành hình dạng gì, chàng cũng nhận ra sao?”

Đôi mắt nàng long lanh một tầng nước, từng câu nói như đâm vào ngực hắn. Không phải người đó đã chết rồi sao?...

“Chàng thắc mắc vì sao có tin tức ta đã chết đúng không? Đúng là ta đã suýt chết đấy.” Nàng cười nhẹ “Cũng may là ta được sống dạt vào bờ. Phụ thân đã nhân từ đưa về. Đã giúp ta sống đến hôm nay. Để ta có thể gặp lại chàng.”

Hắn như mơ hồ. Là duyên phận sao? Đúng là nàng rồi. . . Nhưng hắn vẫn chưa thể nào tin sự thật trước mắt

“Nàng. . . Vương Thiên Thanh?” Hắn nhìn sâu trong mắt nàng như muốn một sự khẳng định.

Hạ Tuyết cười, nhẹ gật đầu. Ngay lập tức vòng tay hân ông lấy nàng. Đem bao nhiêu tình cảm bấy lâu trong cái ôm siết chặt.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nàng Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

==-- Tiên Cư Điện ==--

Mẫu Đơn ngã người ra ghế. Ôi trời. Thái hậu thật có nhã hứng khi gọi nàng đến chỉ đến đánh cờ vậy thâu đêm. Thật sự mệt chết nàng a.

“Nương nương” Hạ công công cúi đầu “Đêm qua Hoàng thượng có ghé, nhưng nô tài nói người không có trong điện. Người đã rời đi rồi ạ” Rồi lùi đi

Mẫu Đơn day trán. Ay. Cái ngày trung thu của nàng cùng hân bị thất bại rồi. Không biết hân có sao không nhỉ. Có lẽ nàng nên làm một cái gì đó đền bù cho hân.

Cái suy nghĩ vụt lên trong đầu, Mẫu Đơn lập tức đi thực hiện.

--== Điện Thanh Tâm ==--

“Hoàng thượng...” Hạ Tuyết ngồi bên cạnh Nhất Thiên. Nàng khẽ đưa tay lay lay hân. Ánh nắng buổi sớm cộng thêm sự tác động bên ngoài khiến hân nhũm mày dần tỉnh lại. Đưa mắt nhìn sang, thân ảnh trước mắt cũng làm hân cười ảm áp, số người con gái làm hân cười như thế chắc chỉ có hai mà thôi.

Hạ Tuyết đỡ hân ngồi dậy, nhưng cũng nhanh như cắt bị hân kéo trong lòng. Hân như con mèo dụi dụi phía sau lưng nàng.

“Nàng rất ác độc. Hại ta bao lâu nay khổ sở như thế” Giọng hân trách móc

Hạ Tuyết cười, nàng xoay người lại, tay đặt trên ngực hân. Gương mặt vẫn ngây thơ kiêu mị đến mê người, mà giọng nói cũng trách móc không kém.

“Chẳng phải chàng rất yêu Thiên quý phi sao?”

Phải rồi. Mẫu Đơn... Hân đang làm gì thế này. Chẳng phải hân yêu nàng sao? Hân ngộ nhận sao? Không. Tim hân chợt nhói lên. Hân đang có lỗi với nàng. Hân rất yêu nàng. Hân biết điều đó. Nhưng còn Thiên Thanh thì sao? Nàng đến trước Mẫu Đơn. Và đến bây giờ, trước nàng tim hân còn rung động nhiều lắm. Đêm qua đã mãnh liệt như thế, tim hân càng nghiêng về phía nàng. Rốt cuộc thì hân yêu ai? Đau đầu quá. Nhưng tại sao hân phải suy nghĩ? Hân là vua một nước. Hậu cung 3000 giai lệ, hân đâu chỉ thuộc về một người.

Cái ý nghĩ lóe lên trong đầu hân. Mang theo tất cả niềm kiêu hãnh của một vị hoàng đế đặt trong chiến tình cảm của chính mình. Hân tự ép bản thân thôi không suy nghĩ nữa, có lẽ đối xử công bằng với cả hai là điều tốt nhất hiện giờ. Hân khẽ nhắm mắt lại như một lời quyết định, đôi tay càng siết chặt vòng eo của Hạ Tuyết vào lòng mình.

Điều Hạ Tuyết âm thầm lướt trên trạng thái khuôn mặt hân. Nàng khẽ vẽ ra một nụ cười nơi khóe môi. Có lẽ những gì hân nghĩ, đều nằm trong dự tính của nàng cả rồi.

Ráng chiều rực rỡ. Những tia nắng cuối cùng cũng tắt dần, nhường lại không gian một màu đen huyền ảo cùng với ánh trăng đang khuyết dần.

Mẫu Đơn ngồi bên bàn gỗ. Thức ăn trên bàn cũng đã nguội. Nhìn lại cũng chỉ mấy món đơn sơ. Dễ hiểu rằng không phải do ngự phòng mang tới. Vậy thì tất nhiên là do nàng đích thân làm. Vài món ăn rất giản dị mà nàng học được ở hiện đại. Khi nãy ở dưới bếp cũng đã cực khổ đến mồ hôi ướt đầm, gương mặt trắng hồng cũng bị tro làm đen rồi. Dù là không ngon nhưng cũng là do muốn bù đắp trung thu hôm qua cho Nhất Thiên. Cơ mà cũng qua một canh giờ rồi, hân vẫn chưa thấy đâu.

“Nương nương, Hoàng thượng chắc là bận việc không tới được, người nên ăn trước đi ạ” Y nhi nhìn nàng xót xa, thật ra cũng cả ngày nàng không ăn uống rồi, đêm qua thức trắng như thế, liệu có chịu nổi không? Việc Hoàng thượng nạp thêm phi tần tất nhiên là biết, có điều cũng không muốn Mẫu Đơn đau lòng.

Nàng nhìn lại những món mình bỏ bao công sức làm. Thử gấp lấy một miếng cho vào miệng. Nàng nhũm mày. Đồ ăn nguội đến tanh lên rồi. Có lẽ hân bận việc gì rồi. Nàng cũng mệt mỏi quá, có lẽ nàng nên đi ngủ.

“Muội đem đồ hết đi. Ta đi nghỉ ngơi” Nàng xoay người trở về giường. Y Nhi chỉ biết lắc đầu, khẽ đem đồ ăn ra khỏi phòng.

“Ngon không?” Hạ Tuyết nghiêng đầu cười. Nàng tự tin vào tài nấu nướng của mình. Những món trên bàn không thua gì ngự trù chính của hoàng cung làm ra cả. Vừa đẹp mắt lại vừa ngon.

Nhất Thiên húp một ngụm nước súp, hân cười.

“Rất ngon. Đúng thật là rất ngon”

“Nhìn chàng giống như chưa bao giờ được ăn những món này vậy” Nàng cười tinh nghịch

Nhất Thiên quay sang, nhanh chóng kéo nàng vào lòng, lời nói ôn nhu

“Món này ta ăn nhiều rồi, nhưng ngon như nàng nấu thì bây giờ mới biết”

“Thiên quý phi không nấu cho chàng sao” Hạ Tuyết ngược lên nhìn, đôi mắt xinh đẹp như một con nai ngây thơ hỏi hân

Nhắc tới Mẫu Đơn, hân lại thấy nhớ nàng. Bất chợt những suy nghĩ thốt thành lời mà quên đi sự có mặt của Hạ Tuyết

“Nàng ấy à. Chắc chỉ có ta nấu cho thôi. Lúc nào cũng mang bộ mặt lạnh lùng sắc xảo như thế, nhưng lại rất vụng về. Mà nàng ấy cũng lạ. Sao có người nhiều tính cách đến thế nhỉ? Lúc thì lạnh lùng, lúc thì mềm mỏng, có khi yêu mị, khi lại ngây thơ như tiểu bạch thỏ. Thật sự khiến người khác muốn tìm hiểu, muốn yêu thương...”

“Có nghĩa là chàng yêu nàng ta?” Hạ Tuyết ngắt lời hân. Giọng nói trở nên vô hồn. Ngay cả mặt cũng cúi xuống. Bộ dáng yếu đuối đầy giận hờn buồn tủi càng khiến nàng trở nên yêu mị. Nhất Thiên bối rối không thôi

“Ta...”

“Chàng không yêu ta sao? Chẳng lẽ lời hứa năm xưa chàng quên rồi?” Hạ Tuyết bất chợt ngược mắt lên. Đôi mắt to tròn đọng nước trở nên yếu đuối. Càng khiến hân thêm rối lên. Hân ôm gọn nàng trong lòng, siết chặt.

“Không, ta không quên. Ta... ta yêu nàng mà” Lời nói hân đã nói ra. Hân cảm thấy có dòng nước trên áo. Có lẽ là nước mắt. Hân càng siết chặt nàng. Hân không muốn nàng khóc đâu. Hân muốn bù đắp những năm tháng đã qua cho nàng.

Hân cứ ôm nàng như thế. Mà không hay biết rằng có một nụ cười được vẽ ra trong im lặng. Và một giọt nước mắt thật sự rơi đầu đó quanh đây.

Trở lại với một canh giờ trước. Mẫu Đơn đã tỉnh, nói chính xác hơn là nàng chưa bao giờ ngủ, vì trong lòng nàng đột nhiên có một sự lo lắng không yên. Trời đã đầu canh Tuất (8 giờ tối). Nhất Thiên vẫn chưa đến.

“Nương nương, công chúa muốn gặp người” Y Nhi tiến vào thông báo. Không phải chứ. Thiên Phụng biến mất mấy ngày nay bây giờ lại hỏi cung rồi sao. Cũng tốt, đêm nay cùng con bé bàn chuyện phiếm, dù sao nàng cũng không ngủ được.

Nhưng nhìn cái dáng bé bé hốt hải chạy vào, nàng lại có dự cảm không hay

“Thiên Phụng, sao chạy gấp thế?”

“Tỷ tỷ, tỷ còn chưa biết gì sao?” Thiên Phụng tròn mắt nhìn Mẫu Đơn vẫn ung dung thưởng trà tối, mặt không giấu nổi bất ngờ

“Chuyện gì?” Nàng nhíu mày không hiểu, có chuyện gì sao?

“Tỷ tỷ, chuyện nạp phi tần mới, chẳng lẽ tỷ còn chưa biết” Thiên Phụng còn kinh ngạc hơn. Phi tần trong cung luôn nhanh nhạy về việc thêm bớt người. Dù Mẫu Đơn có đặc biệt đi chăng nữa, không lẽ lại hoàn toàn không để ý?

Mẫu Đơn hơi nhíu mày, nhưng nhanh chóng dẫn ra, từ từ thưởng trà, nhún vai

“Hậu cung 3000 mỹ nữ có lẽ, thêm một người thì sao?” Đúng vậy, thì sao? Nàng không để ý chuyện này. Dù sao nàng cũng không gặp phiền phức gì.

Thiên Phụng day trán. Tỷ tỷ nàng đúng là quá an phận rồi

“Tỷ không biết gì sao. Đêm nay Hoàng huynh ngự tại cung của nàng ta đó” Nàng gần như hét lên

CHOANG

Ly trà trên tay rơi tự do xuống đất. Vỡ tan.

“Tỷ, tỷ không sao chứ?” Thiên Phụng vội đỡ lấy nàng

Trong đôi mắt xinh đẹp đã không còn vẻ điềm tĩnh thường ngày. Mà nó hoảng loạn, vô lực. Nàng không tin. Chẳng phải hân nói yêu nàng sao? Chẳng phải hân nói chỉ yêu mỗi nàng, sẽ không cùng nữ nhân khác cho dù chỉ là vui đùa? Nàng phải chứng minh rõ chuyện này.

Và giờ nàng đang đứng đây. Chứng kiến một màn chàng chàng thiếp thiếp thật mặn nồng. Nữ nhân kia từng quen biết hân sao? Là tình đầu của hân sao? Nếu hân đã yêu nàng ta như vậy, sao còn nói với nàng những lời hứa hẹn đáng tin đến thế. Tim nàng đau. Có ai biết rằng nàng đã yêu hân rồi. Yêu cái cách hân đến bên nàng rất nhẹ nhàng và tôn trọng. Yêu cái cách hân ôm lấy nàng, cái ôm rất ấm áp, thứ mà đối với một sát thủ như nàng là xa xỉ. Đạt hết tình yêu và niềm tin vào hân. Để rồi bây giờ. Chỉ một khoảnh khắc, tất cả đã vỡ vụn. Đã vụn tan từng mảnh. Bây giờ nàng phải làm gì? Bỏ đi, hay mạnh

mẽ đối mặt.

Có lẽ tính cách của nàng không cho phép nàng chịu ủy khuất, một lời nói rõ tốt hơn.

Và

“Nhất Thiên...” Trong tư thế cao ngạo nhất, vẫn như một nữ hoàng, vẫn uy nghi lộng lẫy, vẫn xinh đẹp đến mê người, nàng bước đến phía sau hắn. Giọng nói vẫn nhẹ nhàng như ngày nào, nhưng thật là vô cảm. Chỉ hai từ, làm hắn giật mình quay lại, đôi mắt hắn mở to, đôi tay không tự chủ buông Hạ Tuyết ra.

“Mẫu Đơn nàng...” Hắn đứng dậy, vội bắt lấy tay nàng. “Sao nàng ở đây?”

Mẫu Đơn nhìn xuống tay nàng nắm gọn trong tay hắn, một cảm giác nhói đến tận xương tủy. Vội vàng rút lại, rất nhanh làm tay hắn chơ vơ giữa không trung. Bàn tay đó ôm nữ nhân khác, nàng không muốn nó động vào nàng. Nhẹ nhàng mà băng lãnh lên tiếng

“Chàng đến được, chẳng lẽ ta lại không?”

“Ta...” Nhất Thiên định mở miệng, nhưng nàng đã chặn lại

“Nàng ta... là ai?” Nàng đánh mắt sang Hạ Tuyết. Nàng ta vẫn đứng yên đó, đáng vẻ như một con tiểu bạch thỏ nhìn nàng. Nàng khinh. Người ta không nhìn ra, nhưng nàng nhìn ra, đôi mắt kia đang có hàng ngàn toan kế.

“Ta là Diêu Hạ Tuyết...” Hạ Tuyết cười mở miệng, nhưng nhanh chóng lại bị hắn ngắt lại

“Nàng là Vương Thiên Thanh” Hắn nhìn nàng chăm chăm. Ánh mắt khiến nàng thoáng chốc run sợ. Rất sắc, rất quyết đoán, nàng không quen.

“Và nàng là người ta yêu.”

Chỉ một câu nói. Cả thân người Mẫu Đơn gần như mềm nhũn. Nhưng nàng vẫn đứng vững như thế. Bàn tay giấu trong áo đã siết chặt đến chảy máu. Đôi mắt xinh đẹp lại lần nữa hoang mang.

Nhất Thiên nhìn nàng. Gương mặt vẫn điềm tĩnh như thế, vẫn yêu kiều như thế. Nhưng ánh mắt của nàng lại đang nhìn thẳng hắn. Đôi mắt xinh đẹp đang dậy sóng. Nhìn hắn như oán trách, giận dữ. Ánh mắt đầy xéo tâm can hắn. Nàng lúc này, khiến hắn không kiềm được muốn ôm vào lòng. Nhưng có một bàn tay khác níu lấy hắn, khiến hắn bưng tỉnh. Còn có Thiên Thanh ở đây.

“Chàng...” Nàng hít thật sâu, rồi cup mi mắt. Xoay người toan bước đi. Nàng không muốn tiếp tục ở lại nữa. Nhưng hắn đã rất nhanh giữ chặt tay nàng. Tuy không xay người lại, nhưng giọng nói không còn âm áp của hắn vẫn lọt thẳng vào tai nàng, truyền xuống trái tim và dây xéo nó.

“Đừng có kiêu giận dữ đó. Ta là vua một nước. Ta có quyền...”

CHÁT

Như một trận bão táp xẹt ngang mặt hắn. Rát. Buốt. Thời gian như ngưng đọng. Hạ Tuyết tròn mắt nhìn. Hắn đưa tay lên mặt, một dòng ẩm nóng đỏ tươi từ khoe môi đang rỉ ra. Mà trên gương mặt xinh đẹp tựa thiên tiên kia cũng đang lan dài một dòng nước mắt trong suốt. Nàng cảm phần nhìn hắn. Vòng cánh tay đang bị hắn giữ chặt. Nàng gần như hét lên

“Chàng đã thay đổi rồi!!!” Và nàng chạy đi. Để mặc hắn đứng đó. Tiếp thu từng lời từng chữ của nàng

Hắn cười nếch mép, nụ cười tự khinh bỉ chính mình. Phải, có lẽ hắn thay đổi thật rồi.

Ba ngày sau

Nhất Thiên suốt ba ngày vẫn là không có đến Tiên Cư điện. Hậu cung lòi đồn khắp nơi. Thiên quý phi mới hôm qua còn ân sủng ngất trời, hôm nay liền thất sủng. Mà hoàng thượng lại ngự mãi ở điện Thanh Tâm của Hạ quý phi mới tiến cung. Thiên quý phi càng lạ lùng hơn. Im lặng quá mức tưởng tượng. Nàng ăn uống ngủ nghỉ đều như thường ngày, một biểu hiện buồn bã cũng không có, vẫn luôn giữ vẻ mặt băng lãnh cao ngạo xưa nay, một phần nét đẹp cũng chưa bao giờ giảm đi, duy chỉ có không rời Tiên cư điện nửa bước. Mà hàng ngàn tin đồn vẫn tiếp tục dấy lên, khắp hoàng cung đang tiên đoán về ngôi vị hoàng hậu sẽ thuộc về ai. Hoàng thượng người yêu ai/

Tiên Cư Điện

“Nương nương... người ăn gì không, Y nhi đi chuẩn bị” Y nhi đều luôn lo lắng cho Mẫu Đơn. Dù nàng không thay đổi gì, nhưng như thế lại còn đáng sợ hơn. Cả ngày chỉ ăn, tắm, ngủ, thỉnh thoảng lại ngồi nhìn đất nhìn trời, lời nói cũng tiết kiệm tối đa. Cứ như người câm người điếc, lời đồn đại đều bỏ ngoài tai, tin tức về hoàng thượng mà nàng thông báo cũng chẳng biết có nghe không nữa.

Mẫu Đơn khẽ lắc đầu. Nàng ngoài mấy bữa chính đều không muốn ăn. Đơn giản nàng không ngon miệng. Nàng bình thân thể này, vì nàng không phải nữ nhân yếu đuối, càng không muốn hắn thương hại nàng.

Y nhi chỉ biết lắc đầu. Nàng lui ra ngoài chuẩn bị ít áo ấm cho Mẫu Đơn, dạo gần trời lại trở lạnh bất thường.

Y nhì rời đi, chỉ còn mình Mẫu Đơn trong phòng. Rất cô đơn, tịch mịch. Nàng nhớ

Giờ này, một vòng tay sẽ đang ôm nàng. Rất ấm

Giờ này, sẽ có ai đó cọ cọ đầu vào người nàng nũng nịu. Rất vui

Giờ này, một giọng nói rất ấm thì thầm bên tai nàng, kể nàng nghe những câu chuyện cổ. Để nàng chìm vào giấc ngủ thật nhẹ nhàng, bình yên.

Ba ngày. Mẫu Đơn biết cái cảm giác cô đơn rõ hơn bao giờ hết. Người ta nói thói quen thật đáng sợ. Nàng đã quen một vòng tay ấm, một đôi mắt cười, một thân ảnh quen thuộc. Bây giờ vắng đi. Thật là trống trải. Mẫu Đơn thấy lạnh lạnh đôi bờ vai. Dù nàng đang mang một chiếc áo lông dày. Nàng lẩm bẩm. Ngủ có lẽ là cách tốt nhất để nàng thôi nghĩ về hắn. Và nàng dần chìm vào giấc ngủ. Rất dễ dàng, nhưng không âm đẹp.

Cánh cửa mở nhẹ. Một thân ảnh trong lam y sẫm màu bước vào. Nam nhân tiến lại gần nàng. Ngắm nhìn nàng đang gục đầu bên cửa sổ. Cửa vẫn mở, gió bên ngoài ủa vào. Hắn khẽ đưa tay nhẹ chạm vào má nàng. Lạnh. Đó là điều hắn cảm nhận được. Rất lạnh lẽo. Hắn ngồi xuống cạnh nàng. Lặng thầm quan sát. Nàng vẫn như vậy. Vẫn xinh đẹp đến mê người đến thế. Nhưng nàng có gầy đi. Làn da vốn trắng hồng nay lại hơi xanh xao đến đau lòng. Làn môi ửng hồng xinh đẹp giờ lại thiếu đi vài phần huyết sắc khiến nàng trông thật ốm yếu. Hàng mi dài đen che lấp khóe mắt, nhưng vẫn còn vương vấn những hạt lấp lánh. Rất nhỏ. Như bột kim cương. Nhìn nàng thế này, ai cũng phải đau lòng. Đừng nói đến hắn. Nàng đau khổ vì điều gì. Nàng buồn vì ai. Vì hắn ta ư? Vì con người bội bạc ấy ư? Mẫu Đơn ơi Mẫu Đơn. Hắn không xứng đáng đâu. Hà có gì nàng tự hánh hạ mình như thế. Nữ nhân ngốc nghếch. Nàng đau tại sao không nói ra, sao lại không khóc. Cần gì kiềm nén nước mắt. Cần gì giả vờ mình không sao. Đáng giận, đáng hận.

Hận nam nhân bội bạc làm nàng đau khổ

Hận nam nhân phụ tình khiến nàng chịu thiệt thòi

Hắn hận. Hắn thù. Hắn mà không cướp nàng đi, hắn không phải Ma Hàn Thiên

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nàng Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Sáng. Điện Tuyền Khánh

“Nhị vương gia Ma Hàn Thiên tấn kiến” Tiếng công công vang lên. Từ cửa một nam nhân trong hoàng bào trắng phiêu dật. Dù là lần thứ hai diện kiến cũng khiến mọi người không khỏi cảm thán. Mà hai lần diện kiến là không khí đại diện hình như có gì đó thay đổi một chút. Khó chịu một chút, căng thẳng một chút, rất lạnh một chút. Một chút gì đó khiến con người ta khó thở. Mà nguyên nhân cũng từ hai đại nữ nam đây chứ đâu.

Lần này khác một chút (lại một chút =.)

Ánh mắt Nhất Thiên tựa hồ băng lãnh nhìn Ma Hàn Thiên. Đột nhiên thấy hắn ta là lòng hắn lại có chút không yên. Đột nhiên nghĩ tới việc Hàn Thiên yêu cầu hắn ban Mẫu Đơn lần nữa. Nghĩ tới điều này làm hắn không khỏi khó chịu.

Còn bên đây ánh mắt Ma Hàn Thiên lại là thoáng qua tưởng chừng vô lo vô nghĩ. Duy chỉ có Nhất Thiên biết. Trong ánh mắt đó mười phần thì hết chín phần là giận dữ. Hắn ta giận cái gì chứ?

“Nhị vương gia Thiên Ma quốc tham kiến Thủy quốc Hoàng thượng” Hắn chấp hai tay chào nhẹ, chính là đứng thẳng mà chào, hoàn toàn không cúi người a. Ban giao hai nước. Cũng vì bốn chữ mà hai nam nhân cả buổi thượng triều hôm nay đều miệng ngọt ngào bụng dao kiếm. Chính là dùng mắt mà giết người. Tôn hạo đến tìm mạch không ít đại thần. Rốt cuộc cũng là không ai biết chuyện gì giữa hai người này, cứ hễ gặp nhau là lại không ngừng đấu mắt. (Tự nhiên ta lại thấy muốn viết đam mê *lần lần* /HT+NT+MD: Dám!/*xách dép chạy*)

Bãi triều. Không biết Nhị vương gia quái đản này lại thật có hứng thú muốn đi xem vườn thượng uyển của hoàng cung. Đương nhiên, Nhất Thiên khó lòng từ chối. Và bây giờ hai con người này đang đi “dạo” trong vườn. Chẳng biết vì sao hôm nay hoa cỏ trong vườn đều như e sợ. Mà không khí dù nắng chói chang vẫn thấy có tí lạnh gáy.

“Hoàng thượng, còn nhớ yêu cầu lần trước của ta?” Đề cập tới chuyện này. Nhất Thiên như dự tính giật mình. Nhanh chóng lấy lại vẻ điềm tĩnh, hắn nhếch mép

“Tất nhiên ta còn nhớ. Vương gia có gì cần sao?”

“À, không. Chỉ là nghe nói Thiên quý phi thất sủng. Ta nhớ không lầm chỉ mới vài hôm trước còn nghe nói ngài sủng hạnh nàng ngắt trời, chính là nhất kiến chung tình. Nay sao sự việc lại khác vậy?” Hàn Thiên chính là không muốn dài dòng, hắn đi thẳng vấn đề như thế khiến Nhất Thiên có chút khó xử.

“Vương gia có vẻ quan tâm đến nữ nhân của ta” Nhất Thiên không hổ danh kì nhân bao lâu nay, rất nhanh lấy lại điềm tĩnh. Mà bốn từ cuối “nữ nhân của ta” lại vô cùng rõ ràng.

Hàn Thiên nhếch môi. Nam nhân này còn biết nàng là nữ nhân của hắn sao? Biết thế thì nên có trách nhiệm một chút. Không thể mang hạnh phúc cho nàng thì cũng đừng cản trở hạnh phúc của nàng.

“Thứ lỗi cho ta. Ta biết nói ra thì thật ngại. Nhưng Thiên quý phi chính là ta vừa gặp đã yêu. Ngày trước hoàng thượng không đồng ý ban tặng nàng. Nhưng giờ ngài cũng có niềm vui khác. Có phải cũng nên để nàng có được hạnh phúc?” Nhẫn, nhẫn nhẫn. Vì nàng, hắn sẽ hạ mình lần này mà đi cầu tình tên Nhất Thiên chết tiệt này. (=.=)

Nhất Thiên im lặng. Hắn không có lí do nào để từ chối Hàn Thiên, nhưng hắn không muốn nàng đi. Thật tâm hắn. Chỉ cần nghĩ đến việc nàng rời khỏi hắn, không biết hắn đã sợ đến mức nào, còn hơn cả lần đầu hắn ra chiến trường nữa. Đem lại hạnh phúc cho nàng, hắn khó lòng. Để nàng đi, càng không thể. Có ai biết mỗi ngày, chỉ cần có thời gian, hắn liền đến tắm cung của nàng. Ngắm nàng từ xa. Nhìn nàng biểu hiện băng lãnh vô tình như thế. Tim hắn đau đến nhường nào. Nhiều lúc muốn lao đến ôm lấy nàng, nhưng lại không có chút can đảm để đối diện nàng. Hắn sợ nàng lảng tránh, hắn sợ đôi mắt oán giận nàng nhìn hắn. Nhưng là hắn cũng không bao giờ muốn nàng rời đi.

“Ngài khó xử sao?” Ma Hàn Thiên quan sát không hề bỏ sót bất cứ thay đổi nào trên gương mặt. Hắn cất giọng khinh khinh. Rồi lại đưa ra thỏa hiệp “Nếu đã thế. Thứ lỗi ta nói. Có phải nên để nàng quyết định?”

Nhất Thiên đứng sừng. Lời đề nghị đó hắn không cách nào từ chối. Trong lòng hắn. Dù rất lo sợ, nhưng vẫn có chút niềm tin nào đó. Nàng có phải sẽ không rời khỏi hắn.

Thỏa hiệp đã xong. Giữa hai người. Có một đóa mẫu đơn đang vươn mình. Giống như thu hết mọi thứ vào đó...

Điện Trùng Dương

“Thái hậu. Ma vương gia đã vào hoàng cung.” Đại cung nữ Hải Vân cúi đầu cung kính

“Ta đã biết” Thái hậu nhấp chút hồng trà. Đôi mắt phượng nhìn xa xăm như đang nghĩ gì đó. Chợt từ bên ngoài có thái giám chạy vào

“Thái hậu, Diêu quý phi xin yến kiến”

“Cho vào”

Diêu Hạ Tuyết từ tốn bước vào. Nàng cúi người hành lễ

“Được rồi, có chuyện gì?” Thái hậu quan sát nữ nhân trước mặt. Thầm thần phục. Nữ nhân kia tuy không có nhiều mưu kế trong chính sự, nhưng rất biết cách chiếm giữ nam nhân về riêng mình. Đột nhiên khiến bà nhớ tới thời thanh xuân của mình. Hạ Tuyết có phần giống bà. Rất biết cách lấy lòng quân vương. Còn Mẫu Đơn... lại giống một người khác. Một nữ nhân rất xinh đẹp, rất thông minh sắc xảo. Cũng từng rất được tiền để yêu thương. Nhưng đáng tiếc nữ nhân quá thông minh cũng là một nhược điểm. Một tài nữ như thế lại quá nhanh rời khỏi nhân gian.

“Thái hậu, Thái hậu...” Hải Vân bên cạnh thấy chủ tử thất thần liền khẽ gọi khiến bà giật mình

“À. Được rồi. Hạ Tuyết người có chuyện gì cần nói?” Bà lấy lại bình tĩnh nhìn Hạ Tuyết

“Thái hậu, có vẻ Ma vương gia rất thích Thiên Quý phi...” Hạ Tuyết vừa nói vừa lén dò ánh mắt của Thái hậu. Nếu bà cũng nghĩ như nàng, cái gai đó coi như sắp loại đi rồi

Nhưng biểu hiện của bà khiến nàng thất vọng. Bà đặt tách trà xuống rồi nhủ mảy. Giọng nói nghiêm khắc

“Con đang có ý định gì thế? Chẳng phải ta đã nói rồi sao? Ta chỉ muốn hoàng thượng đừng quá mê luyến quá một nữ nhân, nhất là nữ nhân thông minh như vậy. Chứ ta chưa bao giờ có ý định chia cắt chúng. Việc con chi phối hoàng thượng bao ngày qua ta còn chưa nói đến, đừng tiếp tục đi quá xa” Rồi bà trầm giọng, đưa ánh mắt sắc nhìn Hạ Tuyết “Mẫu Đơn không phải kẻ nhu nhược, hoàng thượng cũng không ngu ngốc. Muốn chiếm được trái tim nam nhân, cần phải khôn ngoan, nhắm thẳng trái tim hắn. Chứ không phải cứ chăm chăm loại bỏ kẻ thù.”

Nói rồi bà quay người đi, để lại nàng trong những dòng suy nghĩ. Rồi nàng nhếch mép một cách nhạt nhẽo. Đối với người đã có được trái tim nam nhân từ trước thì là vậy. Nhưng trái tim hắn chỉ có Mẫu Đơn, nếu không loại bỏ nàng ta, đến khi nào hắn mới thật lòng thật dạ với nàng? Hạ Tuyết nghĩ về những việc xảy ra bao ngày nay, trong lòng có một nỗi tức giận uất nghẹn. Hắn ngày nào cũng ở bên nàng, cười cười nói nói. Nhưng nàng đâu phải kẻ mù mà không nhận ra trong đáy mắt hắn vô vị đến thế nào. Nàng đâu thiếu năng mà không hiểu hắn yêu Mẫu Đơn đến thế nào. Ngay từ khi hắn nói hắn vẫn muốn giữ Mẫu Đơn ở lại thì nàng đã biết nàng sớm đã thua rồi, thua mất trái tim của hắn rồi. Hằng đêm nằm trong vòng tay hắn mà nghe hắn gọi tên nữ nhân khác trong giấc mơ, có ai biết nàng phải kiềm chế thế nào để không khóc thành tiếng. Mỗi ngày bên cạnh hắn vui đùa mà đôi lúc lại thấy hắn tho thẩn nhớ về ai. Tim nàng đau như cắt. Nếu không phải trước đây nàng gặp tai nạn mà rời xa hắn, có phải chuyện sẽ không như bây giờ? Nếu Mẫu Đơn không xuất hiện, có phải bây giờ nàng chính là người hắn yêu nhất? Bỗng nàng thấy hận nữ nhân kia đến chùng nào. Hắn không thể một nhát gươm chết nàng ta, để trên thế gian này chỉ còn mình nàng nhất thế. Minh nàng được hắn yêu thương. Nàng không tin nàng không thể loại bỏ nàng ta. Nàng có thể. Vì tình yêu của nàng, nàng có thể làm tất cả.

Dạ vũ cung yến tiếp đãi Ma Vương gia Thiên ma quốc.

Cung yến vẫn nhộn nhịp và sang trọng như mọi lần. Nhất Thiên đang đưa ánh mắt nhân nhậ nhìn đám vũ công bên dưới. Đạo gần đây hẳn chẳng có tâm trạng đầu mà thường thức những thứ thế này.

Bên ghế bên phải Hạ Tuyết đang ngồi đó. Nàng một thân lam y thanh thoát toát lên vẻ trong sáng và thanh khiết mà nhu mì đến người ta muốn ôm lấy mà bảo vệ. Quan lại bên dưới được thêm dịp bàn tán. Nhiều người nói rằng Hoàng thượng đã chán vẻ quật cường của Thiên quý phi rồi. Chỉ có những nữ nhân yếu mị thế này mới khiến nam nhân cảm thấy mình vượt trội hơn, mới mê hoặc được nam nhân. Và hàng ngàn câu chuyện khác được thêu dệt lên.

Hạ Tuyết chốc lát lại nhìn sang Nhất Thiên, rồi lại cup mắt quay đi. Sao nàng không hiểu hẳn chứ. Nàng biết rõ là đằng khác. Hẳn chính là nhớ Mẫu Đơn. Dưới ngẫm bàn, tay nàng đang siết chặt. Móng tay cắm vào thịt sâu hoắm nhưng nàng gần như không cảm giác được nữa rồi. Chỉ có sự uất hận và tủi thân đang đục khoét trái tim nàng mà thôi.

Một thái giám bước đến nói nhỏ vào tai Nhất Thiên. Hẳn khẽ nhủ mảy rồi giãn ra. Nhưng mà không ai biết hẳn đang nghiền chặt răng thầm chửi rủa con người đang rất thoải mái bên dưới. Ma Hân Thiên người còn muốn giờ trở gì?

À. Chuyện là Hân Thiên vương gia rất có tâm trạng nên bảo tên công công kia báo lại với hẳn rằng hẳn ta đã cho người mời Thiên quý phi đến dự yến tiệc rồi. Thất lễ vì không hỏi hẳn trước. Đây. Hoàng cung của hẳn là cứ như hoàng cung Thiên Ma quốc không bằng. Nếu không phải vì nể hẳn ta là vương gia, hẳn đã lôi ra mà xử trảm rồi.

Nhất Thiên gần như muốn ăn tươi nuốt sống con người bên dưới. Chợt bên ngoài có tiếng thông báo

“Thiên Quý Phi đến”

Tiếng nói vừa dứt, ai cũng đưa mắt ra cửa, thật sự là ai cũng muốn gặp nàng a. Nhất Thiên, Hân Thiên và Hạ Tuyết cũng nhìn ra.

Từ bên ngoài, một thân ảnh bước vào. Cả đại điện như chìm trong im lặng. Mẫu Đơn chậm rãi tiến vào trong. Nàng hôm nay không mặc lam y giản dị, không phải bạch y thanh khiết. Nàng trong bộ hoàng bào đỏ rực như màu lửa được may rất tỉ mỉ và tinh xảo. Trên thân áo còn có đóa mẫu đơn thêu bằng chỉ vàng óng ánh rực rỡ. Cổ áo hở ôm viền bờ vai trắng nõn nà quyến rũ. Mái tóc đen nhánh đã không còn xõa tung mà búi lệnh một bên, cố định bằng trâm vàng phi thúy thật lộng lẫy. Nàng hôm nay hoàn toàn rũ bỏ tất cả nét trong sáng đơn giản thường ngày. Chính xác là đã trở thành một nữ hoàng xinh đẹp sắc xảo. Đôi mắt tuyệt đẹp hôm nay càng thêm phần sắc lạnh quét ngang một vòng đại điện. Đôi môi anh đào thường ngày hôm nay thêm chút son đỏ không làm nàng già đi mà càng thêm phần quyến rũ. Nàng từ tốn tiến lên chiếc ghế để sẵn bên trái Nhất Thiên. Từng bước đi không hề e dè. Cao ngạo, uy nghiêm, lộng lẫy cũng chưa đủ nói hết. Nàng đi ngang qua Hân Thiên, gật đầu chào như một phép lịch sự rồi bước lên ghế của mình. Lúc lướt qua có hơi dừng lại đưa mắt nhìn Hạ Tuyết ngồi bên kia. Đôi mắt sắc lạnh của nàng khiến nàng ta có chút sợ hãi mà khẽ run lên. Nhưng là một ánh nhìn đến Nhất Thiên cũng không hề liếc qua. Nàng ngồi xuống, an nhàn như chưa hề có chuyện gì xảy ra, tiếp tục thưởng thức yến vũ bên dưới.

Hân Thiên nhìn nàng khẽ cười. Đúng là nàng rất đặc biệt. Năm tháng qua hẳn đều theo dõi từng nhất cử nhất động của nàng. Nàng vẫn xinh đẹp như vậy, vẫn khiến tin hẳn đập nhanh như vậy. Nàng rất quật cường, rất tự lập. Cũng rất đổi nhân hậu và ngay thơ. Tất cả đều khiến hẳn đối với nàng càng ngày càng thêm sâu nặng tình cảm. Dù là chưa từng nói quá năm câu, nhưng hẳn xác định đây chính là người hẳn yêu. Hẳn sẽ không để nàng chịu khổ. Ngày đó nhìn thấy giọt nước mắt của nàng rơi xuống. Hẳn muốn ôm nàng vào lòng mà dỗ dành, lau đi giọt nước mắt ấy. Hẳn hận mình không thể chém chết nam nhân khôn nạn kia, hận không thể cướp nàng đi. Hẳn ta dám làm nàng khóc, hẳn chính là muốn cướp lấy nàng về bên hẳn, sẽ không để nàng chịu thiệt thòi như vậy. Nhất định sẽ có ngày đó.

Bên trên. Nhất Thiên cũng đang nhìn Mẫu Đơn. Nàng đang nhân nhậ uống trà. Thật sự coi hẳn là không khí. Tin hẳn rất đau. Sao hẳn không nhìn ra chứ. Dù nàng có tỏ ra bình thần, có tỏ ra mạnh mẽ thế nào, hẳn cũng biết nàng đang cố gắng đè nén chính mình. Gương mặt nàng có phần ồm ồm đi và xanh xao hơn. Dù cho lớp phấn nàng cố tình che giấu đi thì hẳn vẫn thấy được thần thái của nàng yếu đi rồi. Tim hẳn như hàng ngàn vết dao đâm vào vậy. Hẳn muốn ôm lấy nàng ngay bây giờ. Nhưng không thể. Hẳn không dám đối diện với ánh mắt của nàng.

Đang rối tung trong những dòng suy nghĩ. Chợt bên dưới có náo động. Nền trong phòng vụt tắt bất ngờ. Loáng thoáng có khói bay vào bên trong. Đột nhiên nghe một tiếng

“Á”

Đèn lại bật sáng. Khói cũng dần tan. Nhưng ghế bên trái Nhất Thiên, Mẫu Đơn đã biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nàng Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19

Ngự Thư Phòng

Rầm!!!

“Ngươi nói sao? Tại sao vẫn chưa tìm thấy nàng chứ?” Nhất Thiên gương mặt giận dữ nhìn trừng trừng Kì Hạo. Đã hai ngày nay vẫn chưa có tin tức gì

của Mẫu Đơn khiến hắn gần như điên lên. Hắn thật sự không hề thích cảm giác này.

“Hoàng Thượng thứ tội thần bất tài. Nhưng thần đã tìm hết kinh thành, thậm chí cả phủ Vương gia cũng đã đến xem. Nhưng Quý phi thật sự không có”
Kì Hạo cúi đầu. Lần thứ hai hắn thấy gương mặt giận dữ này của Hoàng thượng, mà trùng hợp đều vì cùng một nữ nhân. Mà hắn cũng thật kinh ngạc.
Lần đó Hàn Thiên kia nói muốn có Thiên Quý Phi, hắn nghĩ chắc chỉ do nàng quá xinh đẹp. Không ngờ khi nàng đã là nữ nhân của Hoàng thượng, hắn vẫn không chấp nhất mà vẫn muốn có được. Vì nàng gần như sẵn sàng rũ bỏ ban giao hai nước. Hắn ta yêu nàng sao? Mà cũng phải, nàng như vậy ai mà không yêu, ai mà không muốn có. Nếu hắn chưa có nữ nhân như ý thì chỉ sợ hắn cũng phải lòng nàng mất. (Chuyện của anh này ta nói sau ^^)Đúng là hồng nhan họa thủy mà.

Cung Thanh Tâm

Hạ Tuyết dạo vườn cùng nữ hầu Thanh Thanh. Chợt nàng dừng lại bên một đóa Mẫu Đơn sắp tàn. Nhẹ nhàng cất giọng hỏi

“Thanh Thanh, người nghĩ sao về chuyện Thiên Quý Phi mất tích”

“Nương nương, đây chẳng phải là chuyện tốt sao? Người không cần làm gì cũng có thể loại bỏ một đối thủ.” Ắ Thanh Thanh đương nhiên là một nô tì mau miệng, hòa theo sự vui mừng của chủ tử. Nghĩ rằng Hạ Tuyết sẽ vui, ai ngờ nàng lại nhíu mày

“Ta lại thấy có gì đó kì lạ”

“Kì lạ?” Ắ nghiêng đầu thắc mắc “Nô tì không hiểu”

Hạ Tuyết im lặng một hồi. Rồi cười nhếch môi. Nàng nhìn chằm chằm đóa mẫu đơn đang gục tàn lụi. Rồi lại nhìn chiếc nọ ngay bên cạnh. Nó đang hé nở, rất khỏe mạnh.

“Ta cũng không rõ, chỉ là ta cảm nhận được rằng... Nàng ta sẽ quay lại... Và nguy hiểm hơn.”

1 tháng

2 tháng

1 năm sau

Thủy Quốc vẫn thế. Vẫn phồn thịnh, vẫn náo nhiệt như vậy. Chỉ có giới võ lâm đang dậy sóng. Chỉ vì một người được gọi bằng cái tên Thủy Bích, nữ nhân sở hữu Thủy Bích kiếm đang thống lĩnh giang hồ.

Một năm, Hoàng đế Thủy quốc vốn đã lạnh lùng nay càng băng giá. Một năm, Vương gia Ma Hàn Thiên của Thiên Ma quốc lật đổ triều đình, gậy dựng lại giang sơn. Một năm. Có quá nhiều chuyện xảy ra. Có câu Hồng nhan họa thủy, quả thực không hề sai. Năm xưa vì nữ nhân đó biến mất mà triều đình hai đế quốc lớn nhất Đại lục chuyển biến bất ngờ. Trong vòng một tháng trời mà gần như cả lãnh thổ Thủy quốc bị xói tung lên để tìm bằng được tung tích quý phi. Hai tháng sau hậu cung Thủy quốc được giao cho Diêu Hạ Tuyết, phong danh Thiên Thanh Hoàng Hậu. Suốt một năm, người dân Thủy Quốc không ai dám phạm luật pháp dù chỉ là lỗi nhỏ. Đơn giản vì Hoàng thượng luôn luôn không ổn, mất đầu như chơi. Mà không chỉ Thủy Quốc, Thiên Ma quốc cũng gả bay chó sủa vì Nhị Vương gia nổi dậy. Đương nhiên là chỉ sau hai tuần đã thay đổi long ngai. Tất cả những chuyển biến này là vì ai? Chỉ là một nữ nhân mang tên Thiên Nguyệt Mẫu Đơn.

Và hôm nay, khi mà mọi chuyện tưởng như đã gần lắng xuống, thì từ đâu lại xuất hiện một nữ nhân tên gọi Thủy Bích, trong tay sở hữu báu vật truyền thuyết tung hoành tứ phương. Cả võ lâm cùng triều đình cũng là võ cùng náo loạn, nơi ào cũng nghe nói đến nàng. Nàng được tả như tiên nữ giáng trần, khuyên thành khuyên quốc. Mà đặc biệt luôn mặc bạch y thêu mẫu đơn đỏ thâm tinh tế cùng gương mặt tuyệt mỹ giấu sau mạn sa. Nàng hành động xuất quỷ nhập thần, đi mây về gió khó mà đoán được. Nàng là nữ nhân lãnh huyết giết người không ghê tay, đặc biệt chỉ giết kẻ xấu, nhất là nam nhân bội bạc, sẽ chết rất thảm thương, chết không toàn thây. Mà hiện tượng của nàng, luôn luôn có một đóa bạch mẫu đơn tinh khiết nằm trên vũng máu tanh, vẫn thơm ngát, vẫn xinh đẹp tuyệt mỹ. Chính vì thế mà nữ nhân này còn có thêm một cái tên khác là Huyết Bạch Mẫu Đơn.

Người ta nói lời đồn thường thất thiệt, nhất là lời đồn truyền miệng, từ một hóa mười, mười hóa trăm. Nhưng lần này thì sao? Xem thử nhé.

Trên tầng thượng của Tinh Huyết lâu. Cả lâu trống vắng, chỉ độc nhất một chiếc bàn gần nhất hành lang, nơi hoàn hảo nhất để ngắm toàn cảnh kinh thành. Có một thân ảnh đang ngồi đó. Chiếc áo lụa trắng tinh được thêu lên một đóa mẫu đơn đỏ mầu xinh đẹp. Nắng hắt vào đường chỉ bạc khiến cả thân người được bao bọc bởi ánh hào quang mờ ảo. Mái tóc đen nhánh mượt mà như lụa dài rũ xuống gần đến đuôi váy, mặc cho gió thổi phấp phới tóc mai. Gương mặt đang nhìn bên ngoài từ từ quay lại, nắng rọi ngang tạo hiệu ứng hoàn hảo, lộ ra từng đường nét tinh tế nhất. Đôi môi anh đào đỏ mọng nổi bật trên nền da trắng trong không tí vết. Chiếc mũi cao thẳng thanh tú nhẹ nhàng. Sẽ là một gương mặt vô cùng ngây thơ tinh khiết, nếu như không có đôi mắt quá sức lạnh lùng. Đôi mắt ấy xinh đẹp tựa như viên kim cương quý giá tạo ra từ tinh hoa trời đất, hoàn hảo đến từng chi tiết. Nhưng sao ánh nhìn quá sắc lạnh hững hờ. Hàng mi đen rậm rũ ngang càng khiến đôi mắt kia thật huyền bí. Như có một màng sương che phủ đôi con ngươi xinh đẹp, ngăn cản những suy nghĩ bộc lộ ra ngoài. Một nữ nhân tựa thiên tiên giáng thế, quá sức hại nước hại dân.

Bên cạnh nàng, thanh kiếm bạc ánh sắc xanh ngọc cũng đẹp để không kém chủ nhân. Lưỡi kiếm mỏng manh nhưng vô cùng sắc nhọn, một nhát có thể chặt đứt đầu người. Trên tay còn có khắc rồng nước tinh tế uốn quanh, nơi miệng lại ngậm viên đá quý xanh biếc như màu biển, lung lung trong ánh nắng mặt trời. Dòng chữ THỦY BÍCH khắc trên cán xinh đẹp đến thế nào, rất nổi bật. Vâng, đó là Thủy Bích kiếm.

Vậy nữ nhân kia là ai. Nàng tất nhiên là kẻ đang náo loạn kinh thành, Huyết Bạch Mẫu Đơn.

Chương 20

Một năm, Hoàng đế Thủy quốc vốn đã lạnh lùng nay càng băng giá. Một năm, Vương gia Ma Hàn Thiên của Thiên Ma quốc lật đổ triều đình, gầy dựng lại giang sơn. Một năm. Có quá nhiều chuyện xảy ra. Có câu Hồng nhan họa thủy, quả thực không hề sai. Năm xưa vì nữ nhân đó biến mất mà triều đình hai đế quốc lớn nhất Đại lục chuyển biến bất ngờ. Trong vòng một tháng trời mà gần như cả lãnh thổ Thủy quốc bị xói tung lên để tìm bằng được tung tích quý phi. Hai tháng sau hậu cung Thủy quốc được giao cho Diêu Hạ Tuyết, phong danh Thiên Thanh Hoàng Hậu. Suốt một năm, người dân Thủy Quốc không ai dám phạm luật pháp dù chỉ là lỗi nhỏ. Đơn giản vì Hoàng thượng luôn luôn không ổn, mất đầu như chơi. Mà không chỉ Thủy Quốc, Thiên Ma quốc cũng gả bay chó sủa vì Nhị Vương gia nổi dậy. Đương nhiên là chỉ sau hai tuần đã thay đổi long ngai. Tất cả những chuyển biến này là vì ai? Chỉ là một nữ nhân mang tên Thiên Nguyệt Mẫu Đơn.

Và hôm nay, khi mà mọi chuyện tưởng như đã gần lắng xuống, thì từ đâu lại xuất hiện một nữ nhân tên gọi Thủy Bích, trong tay sở hữu báu vật truyền thuyết tung hoành tứ phương. Cả võ lâm cùng triều đình cũng là vô cùng náo loạn, nơi ào cũng nghe nói đến nàng. Nàng được tả như tiên nữ giáng trần, khuyên thành khuyên quốc. Mà đặc biệt luôn mặc bạch y thêu mẫu đơn đỏ thâm tình tề cùng gương mặt tựa như tuyết mịn giấu sau mạn sa. Nàng hành động xuất quỷ nhập thần, đi mây về gió khó mà đoán được. Nàng là nữ nhân lãnh huyết giết người không ghê tay, đặc biệt đối tượng của nàng luôn là nam nhân, nhất là nam nhân bội bạc, sẽ chết rất thảm thương, chết không toàn thây. Mà hiện trường của nàng, luôn luôn có một đóa bạch mẫu đơn tình khiết nằm trên vũng máu tanh, vẫn thơm ngát, vẫn xinh đẹp tuyệt mỹ. Chính vì thế mà nữ nhân này còn có thêm một cái tên khác là Huyết Bạch Mẫu Đơn.

Người ta nói lời đồn thường thất thiệt, nhất là lời đồn truyền miệng, từ một hóa mười, mười hóa trăm. Nhưng lần này thì sao? Xem thử nhé.

Trên tầng thượng của Tinh Huyết lâu. Cả lâu trống vắng, chỉ độc nhất một chiếc bàn gần nhất hành lang, nơi hoàn hảo nhất để ngắm toàn cảnh kinh thành. Có một thân ảnh đang ngồi đó. Chiếc áo lụa trắng tinh được thêu lên một đóa mẫu đơn đỏ máu xinh đẹp. Nặng hắt vào đường chỉ bạc khiến cả thân người được bao bọc bởi ánh hào quang mờ ảo. Mái tóc đen nhánh mượt mà như lụa dài rủ xuống gần đuôi váy, mặc cho gió thổi phấp phới tóc mai. Gương mặt đang nhìn bên ngoài từ từ quay lại, nắng rọi ngang tạo hiệu nên ứng hoàn hảo, lộ ra từng đường nét tinh tế nhất. Đôi môi anh đào đỏ mọng nổi bật trên nền da trắng trong không tí vết. Chiếc mũi cao thẳng thanh tú nhẹ nhàng. Sẽ là một gương mặt vô cùng gây thơ tình khiết, nếu như không có đôi mắt quá sức lạnh lùng. Đôi mắt ấy xinh đẹp tựa như viên kim cương quý giá tạo ra từ tinh hoa trời đất, hoàn hảo đến từng chi tiết. Nhưng sao ánh nhìn quá sắc lạnh hững hờ. Hàng mi đen rậm rủ ngang càng khiến đôi mắt kia thật huyền bí. Như có một màng sương che phủ đôi con ngươi xinh đẹp, ngăn cản những suy nghĩ bộc lộ ra ngoài. Một nữ nhân tựa thiên tiên giáng thế, quá sức hại nước hại dân.

Bên cạnh nàng, thanh kiếm bạc ánh sắc xanh ngọc cũng đẹp để không kém chủ nhân. Lưỡi kiếm mỏng manh nhưng vô cùng sắc nhọn, một nhát có thể chặt đứt đầu người. Trên tay còn có khắc rồng nước tinh tế uốn quanh, nơi miệng lại ngâm viên đá quý xanh biếc như màu biển, lung lung trong ánh nắng mặt trời. Dòng chữ THỦY BÍCH khắc trên cán xinh đẹp đến thế nào, rất nổi bật. Vâng, đó là Thủy Bích kiếm.

Vậy nữ nhân kia là ai. Nàng tất nhiên là kẻ đang náo loạn kinh thành, Huyết Bạch Mẫu Đơn. Nàng nhâm nhi tách trà nóng. Đôi mắt hướng nhìn mông lung. Hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài. Cho đến khi có một giọng nói vang lên sau lưng.

“Mẫu Đơn, con lại nghĩ gì nữa vậy?” Người phụ nữ tiếng lên ngồi ngang nàng, cũng tiện tay tự rót cho mình một tách trà.

“Không ạ, con chỉ đang suy nghĩ linh tinh tí thôi.” Nàng quay đầu cười nhìn nữ nhân kia. Người trước mặt vô cùng xinh đẹp, thời gian dường như không hề vui đi nét đẹp của bà. Đặc biệt là bà rất giống nàng, chỉ có hơn một phần đầm thắm dịu dàng. Mẫu Đơn rất dỗi dưng nhìn bà “Mẹ, mẹ tìm con có chuyện gì?”

“Có chuyện ta mới tìm con được sao?” Bà cười, đưa tay xoa nhẹ trên mái tóc con gái. Bà không ngờ có thể gặp lại con gái ở nơi này.

Người ta nói chuyện đời thường nhiều bất ngờ. Tuyết Liên bà bắt gặp xuyên qua giờ lại bắt gặp tìm thấy con gái. Nhắc lại thì chuyện cũng thật dài. Năm ấy bà còn rất trẻ. Mang nặng đẻ đau sinh hạ một nữ tử, lại bất hạnh chưa được cạnh con bao lâu đã lìa đời. Nhưng cũng thật may mắn mà xuyên qua. Sống ở cổ đại, bà cư nhiên trở thành đệ tử của Hắc Dạ Ảnh Cơ- đệ nhất sát thủ võ lâm. Và lại cư nhiên trở thành truyền nhân của người. Tuy nhiên nỗi đau về đứa con gái vẫn chưa nguôi bao giờ. Điều mà bà có thể nhớ được ở con gái bà là vết bớt hình hoa ở sau gáy. Nhưng dù trái tim giằng xé, dù luôn khao khát được ôm con trong vòng tay, bà cũng phải ngậm đắng nuốt cay chấp nhận sự thật rằng không thể nào bà gặp lại con mình nữa. Cho đến một ngày. Khi bà đang ở quán trà Ung châu. Bà đã gặp một nữ tử khuyên quốc khuyên thành. Nữ tử thông minh tài trí, phong thể ngất trời. Gương mặt ấy từ đó luôn hiện hữu trong đầu bà. Gương mặt giống y như bà lúc trẻ. Gương mặt khiến bà có cả giác thân thuộc, ấm áp. Bà đã theo dõi từng bước chân của nàng. Và rồi cuối cùng bà cũng phát hiện ra. Không ai khác là con gái của bà.

Từng ngày từng ngày. Lặng thầm theo dõi con bé từ xa. Nhìn nó mỗi ngày một trưởng thành, mỗi ngày càng thể hiện bản thân. Bà rất tự hào. Bà không bao giờ ngờ rằng con bà cũng có thể xuyên qua. Lại còn rất may mắn gặp được nam nhân yêu thương như vậy. Nhìn con bé hạnh phúc. Chỉ cần thế là đủ. Bà sẽ vẫn chỉ âm thầm theo phía sau con gái. Đó là nếu như nam nhân kia không phụ bạc nó. Đưa con gái bé bỏng đáng thương của bà. Lần đầu tiên rung động, lần đầu tiên yêu thương người khác. Cuối cùng lại nhận đắng cay như vậy, bà không cho phép. Bà đã cướp nó đi. Thiên Minh Mẫu Đơn (tên thật) con gái của bà. Bà không cho phép ai tổn thương nó. Nhất định. (Rời ha. Biết nàng là ai rồi ha)

“Mẹ, mẹ...” Mẫu Đơn lay lay mẹ mình

“À. Không có gì đâu.” Bà giật mình, cười nhẹ. Rồi bà nhìn nàng. Trầm mặc “Con... vẫn chưa quên sao?”

“...”

Mẫu Đơn thôi nét cười trên khuôn mặt. Nàng cúi đầu. Khóe mắt cay dần. Nhưng nàng không khóc. Hay đúng hơn là nước mắt đã cạn khô. Một năm. Nàng đã cố làm những gì để quên đi hấn. Cái ngày đầu nàng đi. Nhìn nơi đầu cũng có cáo thị của nàng. Có chút ấm áp trong lòng. Nhưng ngay khi nàng vừa có ý định trở về. Thì cũng là ngày ban lệnh dùng truy tìm, là ngày mà hấn đưa “người hấn yêu” lên làm hoàng hậu. Chứng tỏ hấn đã quên nàng mất rồi. Nàng đã đau như thế nào. Nàng sao có thể quên. Ngày đó nàng đã phải mất bao nhiêu là nước mắt đau thương. Ngày mà trái tim nàng bị thắt chặt, buốt đến khó mà thở nổi. Và cả những ngày tháng, nàng phải tự chăm sóc cái thai mà không có chồng bên cạnh. ... Đúng vậy, nàng đã có thai. Cái ngày nàng đi, trong người nàng đã mang cốt nhục của hấn. Nàng vẫn nhớ rất rõ. Không biết bao nhiêu lần nàng định phá bỏ nó. Nếu mẹ không can ngăn, có lẽ nàng đã làm thế. Cũng như tự kết liễu đời mình. Dù đau đớn lắm. Nhưng cuối cùng nàng cũng đã sinh nó ra. Đứa bé hấu hình xinh đẹp đến mê người. Nhưng mà gương mặt nó rất giống hấn. Khiến nàng vừa yêu lại vừa hận. Sinh đứa trẻ đã năm tháng nhưng nàng chẳng dám ở gần nó nhiều. Nàng sợ rằng bản thân không thể tự chủ mà tổn hại đến nó. Dù sao, đứa trẻ là vô tội. Dù sao, nó cũng là con nàng, nàng có thể không yêu thương sao. Nhưng tất cả những điều mà nàng phải trải qua đến hôm nay. Cũng đều do hấn gây ra. Nàng hận. Nàng muốn hấn phải chịu quả báo. Không phải muốn hấn chết. Mà là sống không bằng chết.

Mẫu Đơn cứ trầm lặng như vậy.

Ngoài trời nắng rất chan hòa.

Phải chăng... là nắng ấm trước bão giông?

Hoàng cung Thủy Quốc

“Thiên. Chàng dùng chút điểm tâm đi” Hạ Tuyết đặt khay thức ăn trên bàn gỗ. Nhất Thiên vẫn đang xử lý tấu chương, dường như không nghe thấy nàng. Nhất thời có chút hụt hẫng, nhưng rồi cũng lặng im, nàng cũng quen rồi.

Hạ Tuyết tự hỏi nàng nên hận chính bản thân ngu ngốc hay hận nữ nhân kia đã cướp đi hạnh phúc của nàng. Tại sao vậy? Tại sao nàng ta đã đi rồi, nhưng chàng vẫn chưa bao giờ thật sự quên. Tại sao? Dù nàng luôn ở bên cạnh cố gắng che lấp hình bóng kia, nhưng tất cả nhận lại chỉ là tình cảm quá ngượng ngao. Có phải quay về là sai lầm?

“Thanh nhi, nàng đến rồi sao?” Nhất Thiên buồn tấu chương mới giật mình nhận ra nàng đang ngồi đó.

Bị giật mình, Hạ Tuyết quay sang nhìn hấn. Theo thói quen hành lễ

“Thần thiếp tham kiến...” Nhìn nàng cúi người, hấn vội đỡ dậy

“Thanh nhi ta nói bao nhiêu lần rồi. Nàng không cần hành lễ đâu. Nàng đang có thai mà” Rồi dịu dàng đỡ nàng ngồi xuống. Khẽ nhìn xuống phần bụng đang nhô lên của Hạ Tuyết. Nhất thời cảm thấy vừa hạnh phúc vừa có lỗi.

“Ừm, thiếp nhất thời quên mất.” Hạ Tuyết cười nhẹ. Cảm thấy ấm áp nhiều. Ít ra hấn vẫn rất quan tâm nàng. Cả đứa trẻ trong bụng nàng nữa.

Nhất Thiên nhìn nụ cười của nàng. Cảm giác áy náy lại len lỏi trong lòng. Hấn đã sai lầm, hấn vốn đã hết yêu nàng từ lâu. Cái còn trong hấn có lẽ chỉ là sự tôn trọng và sự trân quý kỉ niệm mà thôi. Nhưng nàng thì khác, nàng còn yêu hấn. Hấn có lỗi với nàng. Hấn không nở. Chỉ biết cố gắng bù đắp cho nàng. Có lẽ nàng cũng hiểu cho hấn. Một năm nay luôn an phận. Luôn ở bên hấn, chấp nhận những gì mà nàng có. Có lẽ nàng ở bên hấn, cũng vui đi chút gì đó nhớ nhung thân ảnh kia trong hấn. Hấn biết ơn nàng, rất nhiều.

Hạ Tuyết dựa trong lòng hấn. Nàng khẽ nhắm mắt. Một năm. Nàng chịu nhiều như vậy. Cái gì cũng làm. Chỉ mong hấn một lần quay nhìn lại. Nhìn xem nàng đang ở đó cũng bao nhiêu nỗi đau. Ngày đó Thái hậu đã nhờ nàng thế chỗ Mẫu Đơn. Nàng bằng lòng. Không phải vì địa vị. Chỉ vì muốn ở bên hấn. Nàng hao tổn bao nhiêu tâm tình cũng vì hấn. Nàng chấp nhận trở thành nữ nhân toan tính mưu mô cũng vì muốn có được hấn. Ngày nữ nhân kia biến mất, nàng đã vui biết nhường nào. Ngày đó đến nay đều toàn tâm toàn ý ở bên hấn, giúp hấn vui đi nỗi buồn. Được làm hoàng hậu, nàng những tưởng là do hấn đã hồi tâm, thật sự nhìn về nàng. Nhưng này quá mơ mộng rồi. Có lẽ, nàng chỉ là thể thân...

Trên mái nhà, có một thân ảnh đang nhìn cặp đôi bên dưới với ánh mắt phức tạp. Có thai sao? Thú vị thật. Nhìn nàng ta chắc cũng đã 7-8 tháng gì rồi. Mẫu Đơn tự giễu bản thân mình. Người ta mang thai có phu quân bên cạnh yêu thương chăm sóc, còn nàng chỉ có mẹ ở bên. Dù có hận hấn đến đâu thì nữ nhân mang thai vẫn cần nhất tình yêu của chồng. Thật là hài. Nếu cái thai kia là nam tử, chẳng phải sẽ thành Thái tử sao? Vậy thì Phong nhi của nàng là gì chứ? Nàng không cho phép. Phải. Chính hấn đã khiến nàng trở nên như hôm nay. Bằng mọi hình thức, hấn buộc phải trả giá.

Mẫu Đơn đẩy mái ngói. Lặng lẽ vận kinh không rời đi.

5 ngày sau.

Cung Nhật Phụng – tẩm cung Thiên Thanh hoàng hậu

Đều Hạ Tuyết đã uống xong thuốc bổ. Nàng nhìn trời. Trời hôm nay rất đẹp, nắng ấm chan hòa, trời trong gió mát, rất hợp để đi dạo.

“Vân nhi, hôm nay xuất cung đi. Ta muốn đi dạo kinh thành” Hạ Tuyết quay sang nô tì cạnh bên

“Nương nương, người đang mang long thai. . .” E ngại

“Ta không sao đâu. Đi thôi” Nàng đã quyết định rồi. Đã một năm không ra ngoài, hôm nay Nhất Thiên lại bận rộn, nàng muốn đi chơi cho khuây khỏa.

Kinh thành

Dù cho hoàng cung có sóng gió thế nào thì cũng không ảnh hưởng mấy đến sự nhộn nhịp của kinh thành. Hạ Tuyết mặc áo lụa hồng phấn cùng chiếc mấn trắng che mặt, Vân nhi luôn bên cạnh đỡ tay nàng.

Cả hai bước vào Phong Bảo trang. Đây là một tiệm trang sức rất nổi tiếng. Chỉ mới lập nên khoảng một năm trước nhưng đã nhanh chóng thu hút nhiều nữ nhân từ hạ lưu đến thượng lưu, thậm chí là hoàng tộc. Đến nay đã mở nhiều chi nhánh trên cả bốn quốc gia của đại lục. Nói về lý do nó phát triển như vậy cũng phải ca thán tài làm ăn của chủ nhân nơi đây. Các mẫu trang sức vô cùng phong phú, mới lạ, kiểu dáng bắt mắt, thủ công tinh xảo, nguyên liệu cũng đều là cực phẩm. Đặc biệt ở chỗ mỗi trang sức bán ra đều là độc nhất vô nhị, không có cái thứ hai. Vì thế mà giá thành cũng theo đó rất đắt, người bình thường khó mà mua được. Nhưng mà cái tiền bạc không phải là chủ yếu. Vấn đề là những sản phẩm cao cấp nhất của Phong Bảo trang được chính trang chủ thiết kế, sợ rằng hoàng thượng còn chưa chắc mua được. Mà cho dù có không chịu bán thì hoàng gia chưa chắc dám động tới. Đơn giản là Phong Bảo trang có chuyện, thì ngay lập tức toàn bộ nữ nhân không chỉ của Thủy quốc mà còn của các quốc gia khác sẽ nổi dậy mất. Tất nhiên không thể vì một chuyện nhỏ mà gây ra chiến tranh a.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nàng Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Áy, nói quá nhiều rồi. Vào chuyện chính nào.

Hạ Tuyết đi đến gian hàng cao cấp. Nàng nhìn sơ một lượt. Quả không hổ danh đệ nhất bảo trang. Cầm lên xem thử một cây trâm phi thúy. Quả thật là thủ công tinh xảo, thậm chí tỉ mỉ trong cung cũng khó sánh bằng.

“Vị phu nhân đây thật có ánh mắt tinh tường. Cây Phụng Hoàng Tuyết này rất hợp với phu nhân.”

Giọng nói phát ra sau tấm rèm buông không rõ người phía sau. Hạ Tuyết nhìn theo. Giọng nói ấy rất quen thuộc. . .

Hạ Tuyết nhìn về hướng chủ nhân giọng nói ấy. Sau tấm màn mỏng, thấp thoáng một thân ảnh với dáng người mềm mại đang tựa vào ghế. Vạt áo trắng khê tung bay. Miệng cất tiếng theo bản năng

“Ngươi là. . .”

“Nàng không biết?” Tiếng nói kia lần nữa phát ra. Tuy rất nhẹ nhàng, nhưng Hạ Tuyết lại bất chợt run lên.

Đưa ánh mắt nhìn chằm chằm tấm màn che tựa như muốn xuyên thấu lấy nó mà xem con người bên trong. Nhưng nó vẫn im lìm như muốn che giấu người trước mặt.

“KHông biết cũng không sao. Không cần biết nữa.” Giọng nói ấy lần nữa ngân lên. Giọng nói tựa như dòng suối, như tiếng đàn. Êm dịu và thanh khiết. Nhưng Hạ Tuyết cơ hồ trở nên khó thở. “Một nữ nhân xinh đẹp cao quý như phu nhân, hẳn biết nên làm những gì. . .” Câu nói cuối cùng chẳng hề ăn nhập của người kia khiến người nàng như bông rách, một cảm giác lo lắng vô cùng.

Vân nhi đỡ chủ nhân ra khỏi Phong Bảo trang. Chợt một nhân viên bên trong chạy ra, trên tay còn có chiếc hộp gấm. Nàng ta đưa cho Hạ Tuyết

“Đây là chiếc trâm khi nãy phu nhân chọn. Chủ nhân có ý muốn đặc biệt tặng người. Mong người nhận cho”

“Của ta? Tại sao?” Hạ Tuyết nhíu mày. Người đó là ai chứ?

“Ta không biết, đây chỉ là làm theo lệnh. Mong phu nhân nhận cho.” Nói rồi nàng ta đưa hộp gấm cho nàng xong liền đi vào.

Hạ Tuyết ngơ ngẩn. Nàng mở hộp gấm. Đúng là chiếc trâm ban nãy.

Trời trưa. Nàng cùng Vân nhi trở về cung.

Hoàng cung

Nhất Thiên tranh thủ chút thời gian rảnh rồi đi thưởng chút khí trời. Hôm nay là ngày bận rộn, hắn còn chưa đến Mẫu Đơn Các xem mấy bông hoa ở đó.

Mẫu Đơn Các ấy à? Nó có từ một năm trước rồi. Cả hoàng cung đều biết nơi đó, nhưng chưa ai dám đến một lần. Đơn giản vì sắc lệnh ban ra. Bất cứ ai nếu không được sự cho phép của chính hoàng thượng thì tuyệt đối không được đến đó, ai phạm xử trảm. Thậm chí cả Hoàng hậu mà hoàng thượng yêu thương nhất cũng không được bước vào nửa bước. Mà nói gì thì nói. Dám đánh cược rằng tất cả nữ nhi trong cung đều muốn một lần được ở đây. Thậm chí là muốn ở Mẫu Đơn Các hơn cả ở Cung hoàng hậu nữa. Vì sao ư? Đơn giản là ở đây rất đẹp. Một nơi mà hoàng thượng đích thân thiết kế, dùng bao nhiêu tình cảm đặt vào đó. Ở đó không có cung điện không lộng lẫy, đúng hơn chỉ là một căn nhà nhỏ nhưng thiết kế rất tinh tế, vừa giản dị lại vừa cao quý, vừa thanh lịch lại vô cùng quyến rũ. Được bao xung quanh bởi khu vườn rộng lớn với những bông hoa cây cảnh xinh đẹp nhất. Ngoài ra điều đặc biệt của nơi đây chính là số lượng hoa mẫu đơn hoàn toàn lấn át các loài hoa khác. Bạch mẫu đơn và huyết mẫu đơn được trồng xem kẽ tạo nên một bức tranh vô cùng xinh đẹp. Còn một điều nữa tạo nên sự thu hút của Mẫu Đơn Các. Đó là hoàng thượng tiêu soái của Thủy Quốc mỗi ngày đều đến nơi đây, dù bận thế nào đi chăng nữa cũng không hề bỏ bê nó, ngay khi ngài có đi đâu đó vài ngày thì khi về càng dành nhiều thời gian ở nơi đây. Và có lẽ không ít người biết lý do. Đơn giản thôi, chính cái tên đã nói lên tất cả còn gì.

Hôm nay Nhất Thiên vẫn như mọi ngày đến Mẫu Đơn Các. Có lẽ nơi này đã là thứ quá quen thuộc không thể thiếu với hắn. Và hắn chợt nhận ra một điều. Các bông hoa mẫu đơn hôm nay nở đẹp hơn bao giờ hết. Chúng đang khoe mình trong nắng. Vô cùng rực rỡ. Bạch mẫu đơn trắng tinh khôi đang đua sự tinh khiết với nắng trời, màu trắng hòa cùng ánh vàng càng trở nên đáng yêu lạ thường. Nhất Thiên thoáng nhìn thấy một thân ảnh thân thuộc hiện lên. Nàng vẫn xinh đẹp, vẫn trong trắng như chưa hề bán bụi trần. Tim hắn nhói lên. Lập tức đập vào mắt hắn là đóa huyết mẫu đơn kiều sa đang khoe sắc. Nó nổi bật hơn cả thấy. Nó xinh đẹp, nó sắc lạnh, nó quyến rũ. Rõ ràng tượng trưng cho sự cao ngạo của nàng. Nàng chính là khiến hắn vừa thấy đáng yêu muốn bảo vệ, vừa làm hắn thấy nể phục bởi sự thông minh sắc sảo của bản thân. Nổi nhớ trong lòng càng rõ ràng mãnh liệt. Một năm, hắn luôn đến nơi đây, ngắm nhìn những bông hoa ấy mà nhớ đến nàng. Hắn luôn mong chờ, một ngày nào đó nàng sẽ về bên hắn chăng? Có thể không? Nếu được, hắn muốn giữ nàng thật chặt, sẽ không khiến nàng rời xa hắn nữa.

Nhất Thiên vẫn ngồi ngắm nhìn “mẫu đơn” đến tận xế chiều. Hắn không hề biết, nàng rất nhanh sẽ sắp ở cạnh hắn rồi. Nhưng liệu nàng quay về, sẽ có không những hạnh phúc hắn chờ mong?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nàng Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Mùng 3 tháng 7. Vừa tròn một năm nàng ra đi.

Hoàng thượng hôm nay lại muốn ra ngoài. Tốt nhất là đến vùng quê nào đó ở vài bữa. Hắn thật sự mệt mỏi. Nghỉ là làm, liền cười hắc mã rời khỏi kinh thành.

Hai ngày đường. Hắn dừng chân tại Thanh châu thành. Đây cũng là một thành lớn phía nam Thủy quốc. Cũng là “tiền cảnh” của Thủy quốc. Thanh châu thành. Đúng với cái tên của nó, thanh bình, êm dịu. Nhất Thiên dắt bộ con Hắc Mã dọc con đường bên bia rừng. Càng tiến sâu vào gần hơn với Linh Ngọc thác.

Cuối cùng cũng dừng lại. Trước mặt là con thác hùng vĩ xinh đẹp. Dòng nước tinh khiết đổ từ tít trên cao xuống tung bọt trắng xóa như những đám mây dưới mặt đất. Nước trong đến nỗi nhìn vào có thể thấy cả những hòn đá bé xíu tận mặt đáy. Hai bên thác nước đẹp tuyệt vời đó là hàng cây hoa với đủ các loại. Mà mỗi loại cây đều lớn lên xinh đẹp nhất, tươi thắm nhất. Càng khiến cho khung cảnh giữa chốn rừng núi này thêm sinh động, đầy sức sống. Nhất Thiên để con ngựa yêu quý của mình nhõ nhõ uống nước, bản thân lại tự do men theo dòng chảy mà đi tới.

Đi được một đoạn, hắn nghe có tiếng cười đùa của nữ nhân. Là thật, dù nơi đây có cảnh đẹp mê hồn thì khu rừng này cũng không phải nơi nữ nhân nên đến. Sự tò mò dâng lên, hắn đi tới gần hơn.

Giữa dòng suối, ba nữ nhân đang giặt đồ (vào rừng tìm suối giặt đồ, thật sự là có 1 sự rãnh nhẹ =.=) Mà tất cả đều thuộc dạng mỹ nhân đi (mê gái đánh chết không bỏ >.<) mà trong số bốn nữ nhân đó, có hai người mặc đồ giống nhau, nhìn giống như một lũ nha hoàn. Còn người kia, tuy là cùng giặt đồ nhưng hoàn toàn khác biệt. Nàng ta quay lưng lại với hắn. Mái tóc đen dài được tết gọn. Bộ váy trắng tinh khôi đơn giản nhẹ nhàng. Dù nhìn từ phía sau cũng có thể biết đó là một nữ nhân tuyệt sắc. Bốn người họ nói chuyện thật rôm rả. Hắn có thể nghe loáng thoáng

Nữ nhân tóc búi nhìn nữ nhân váy trắng

“Tiểu thư, người đứng là chủ nhân tốt”

Nữ nhân cạnh bên cũng nói theo

“Đúng a. Chưa có tiểu thư nào lại cùng nha hoàn làm mấy việc này cả”

Nữ nhân áo trắng đáp lại

“Có gì đâu. Cùng là nữ nhân cả mà”

Hiếu. Đỉnh thì nữ nhân tuyệ nữ kia là tiểu thư quyền quý nhưng rất hòa đồng cùng nha hoàn của mình. Hắn có chút khâm phục. Mà giọng nói này, lại rất quen. . . Nhất Thiên lại tự nhiên mà ngơ ra. Chợt vị tiểu thư kia đứng thẳng lại, quay đầu nhìn về phía hắn. . .

Thân ảnh hoàn ảo đến từng đường nét, Gương mặt xinh đẹp quá mức quen thuộc. Chính là nàng. Nàng đang nhìn hắn, hắn cũng nhìn nàng. Bốn mắt giao nhau. Nhất Thiên không thể nói được đây là cảm giác gì. Hắn chỉ muốn ngay lập tức ôm nàng vào lòng thật chặt, thật lâu để thỏa nỗi nhớ bấy lâu. Hắn đã mong ngóng hình ảnh này đến nhường nào. Nàng đang ở trước mặt hắn, nhưng sao hắn nhớ quá. Bởi lẽ không có cách nào điều khiển bản thân tiến về phía nàng.

Mẫu Đơn quay người. Trước mặt nàng, hình ảnh nàng luôn nhớ đến từng phút giây. Hắn vẫn như thế, rất rạng ngời. Nhưng hắn ôm đi thì phải. Ánh mắt kia sao nhiều đau thương đến thế? Chẳng phải hắn đang rất hạnh phúc sao? mà nàng đang nghĩ gì vậy? Đang lo cho hắn sao? Không, hắn chết đi càng tốt. . . Nhưng mà, sao đột nhiên tim nàng đau đến vậy? Nàng thừa nhận. Thừa nhận rằng nàng rất nhớ hắn, thừa nhận ngay khoảnh khắc này, nàng rất muốn chạy tới ôm lấy hắn, vui trong lòng ngực ấm áp của hắn mà khóc thật nhiều, khóc cho nỗi nhớ ngày đêm nàng giấu. Nàng hận, rất hận. Nhưng cũng vì yêu mà hận. Lí trí muốn rút con dao bên người đâm hắn một nhát, nhưng trái tim buống binh điều khiển đôi tay này buông xuôi.

Hai người họ, cứ đứng nhìn nhau như thế. Kim nán những cảm xúc đan xen. Nhưng lí trí có bao giờ thắng nổi trái tim. Và một cái ôm thật chặt, hứa hẹn nhiều câu chuyện dài

Người dân 1: Cái gì? Vị trí hoàng hậu đương triều sắp thay đổi sao?

Người dân 2: Hình như là vậy

Người dân 3: Thiên quý phi về rồi

Người dân 4: Có lẽ Đại hoàng tử của Thiên quý phi sẽ là thái tử

...V...V...

Vâng, đó là những câu nói đại khái của người dân sau khi Thiên quý phi của họ vừa về đến hoàng cung. (Ta nói chứ cái quốc nhiều chuyện =.=) Mẫu Đơn chính thức đi cửa lớn và được hoàng thượng hộ tống về tận tâm cung của mình. Còn hắn có thắc mắc chuyện xưa không thì tất nhiên là có. Cũng tất nhiên là nàng sẽ bịa ra một câu chuyện dài: Tên thích khách nào đó bắt nàng đi, được Dạ y giáo chủ cứu, rồi nhận là con gái. Lúc đó nàng mới biết nàng mang thai nhưng cũng còn giận hắn nên ở lại với bà luôn. Nhưng cuối cùng chốt lại vẫn là: Đừng truy cứu thêm nữa (chứ truy nữa thì đâu ra tên thích khách đó =.= Chị khôn)

Nhưng mà nói gì thì nói. Nàng vẫn còn giận hắn nhiều lắm. Ngày tháng sau này trong cung cùng với Điều Hạ Tuyết chắc cũng không dễ dàng. Ngay từ đầu nàng đã xác định nàng ta không phải người tầm thường.

Một ngày hôm nay mệt rồi. Nàng chính là đi ngủ. Mà cũng chính là không ngủ cùng hắn nha. Kết thúc một ngày. Ngày mai cuộc chơi mới chính thức bắt đầu.

Điện Tiên cư sáng sớm. Bầu không khí thật quang đãng. Trong hoàng cung hôm nay có một nơi yên tĩnh thế này cũng là lạ. Hôm nay là một ngày đặc biệt, vì cái lý do do gì hôm nay hoàng cung cực kì náo nhiệt? Chính là sinh thần của hoàng hậu nha. Ngay từ hai tháng trước chuẩn bị, nhưng là tới nay mới chính thức đãi tiệc, sáng nay bận rộn cũng không có gì lạ. Nhưng là có một con người đang say giấc không màng việc trong phòng. Không ai khác là nàng – Thiên Minh Mẫu Đơn.

“Nương nương, nương nương, người đã về rồi. Còn tưởng người bỏ Y nhi rồi!!!” Y nhi vừa nghe nàng trở về liền từ Bảo Minh cung (dành cho các cung nữ giặt giũ, lần trước do Nhất Thiên giận cá chém thớt mà đưa vào =.=)

“Y Nhi ta xin lỗi, nhưng ta cũng rất nhớ người a” Mẫu Đơn cười, ôm nhẹ Y Nhi. Chủ tử như nàng đáng trách a, để lại Y Nhi không lo đến. Nhất Thiên kia đám đầy tí muội yêu thương của nàng và nơi đó, để xem nàng trừng trị hắn thế nào.

“Nương nương người có khỏe không? Bao lâu nay sống thế nào? Còn nữa người đã có hoàng nhi rồi sao? Tiểu hoàng tử đâu rồi ạ?” Y Nhi tuân một tràng khiến Mẫu Đơn chau mày cười nhẹ

“Từ từ nào. Ta sống rất tốt. Còn Phong nhi đang ở cùng bà nó rồi. Lát nữa người sẽ đưa nó về thôi” Mẹ nàng chính là yêu thương cháu không muốn rồi. Nhưng thân phận của bà ở lại trong cung không tiện. Chính là lâu lâu mới đến chơi, hôm nay là ngày cuối cùng rồi, bà đã âm mưu đi đâu đó rồi.

Y Nhi cũng thôi không hỏi nữa. Nàng trở về là tốt rồi. Nhưng mà Nàng về cũng không nên cứ thế để mặc chứ. Điều Hạ Tuyết kia đã làm hoàng hậu, lại còn mang long thai, cuộc sống sau này sẽ ra sao đây?

“Không cần nhìn ta như vậy. Chuẩn bị cho ta bộ y phục đẹp nhất. Tới nay phải hảo chúc mừng đương kim hoàng hậu rồi” Mẫu Đơn vẫn giữ sự bình tĩnh vốn có. Nàng trở về cũng không dễ dàng cho qua như vậy được.

Thiên Ma quốc. Ngự thư phòng

“Hoàng thượng, Thiên quý phi của Thủy quốc đã trở về” Tên hắc y nhân bên dưới điện thông báo

Ma Hàn Thiên lập tức buông tấu chương, nhú mày nhìn chăm chăm hắc y nhân.

“Nàng trở về? Từ khi nào? Kể đầu đuôi cho ta”

Hắc y nhân nén thở dài. Đường đường là bậc minh quân trải trí vô biên, vậy mà chỉ cần nhắc tới nữ nhân này liền hồi hải như vậy. Thật là... Nhưng cũng phải kể lại hết cho hắc nghe.

“Được rồi. Lui đi” Cơ mày dần ra. Hàn Thiên cười khê.

“Người đâu! Chuẩn bị ba ngày sau đến Thủy quốc.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nàng Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Chánh điện

“Bãi triều”

“Hoàng thượng thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế.”

Điệp khúc mỗi ngày kết thúc. Nhất Thiên hôm nay tâm trạng không vui. Hắc đưa mắt qua cái người ngồi ghế khách bên dưới không khỏi kêu trời. Có vì sao hắc và Mẫu Đơn đoàn tụ chưa được bao lâu mà tên này lại đến phá đám nữa. Hắc lên làm vua rồi không phải bận rộn sao mà nói đến là đến ngay vậy chứ. Có lẽ lại có thêm vài màn hay ho, ít ra đối đầu với tên này cũng khá vui. Đơn giản, hắc biết mình là người thắng. (Tự tin một cách thái hóa =.=)

Nhất Thiên về Điều Thiên cung, chưa vội đến chỗ Mẫu Đơn, hắc cần chuẩn bị vài thứ.

Cung Nhật Phụng

“Hoàng hậu, người...” Vân nhi nhìn chủ tử một cách lo lắng.

Diêu Hạ Tuyết như hoàn toàn bị ngọn lửa bao vây khắp cơ thể. Đôi mắt xinh đẹp vì sự tức tối mà cũng như nổi giông ba. Nàng bấu chặt tay vào vạt áo, môi mím chặt. Đúng là nàng ta. Mẫu Đơn nàng ta đã trở về thật rồi. Đã vậy còn đem theo một tiểu hài tử nữa. Nhất Thiên một lần nữa bỏ rơi nàng. Một tuần rồi, hắc ngay cả một lần hỏi thăm cũng không có. Mấy ngày trước nàng ngã bệnh, hắc cũng chỉ sai ngự y đem thuốc, đến gặp một lần cũng không. Vậy thì lời thề hứa bao lâu nay là gì kia? Chế giễu quá.

Choang!!!

Bộ ẩm tách bị gạt xuống tạo nên âm thanh chói tai. Vân nhi kinh hoàng nhìn chủ nhân mình. Nàng đã không còn vẻ điềm tĩnh hiền lành thường ngày nữa. Hình như trong đôi mắt trong vắt kia đang hằn lên từng tia lửa đáng sợ, tưởng chừng như có thể thiêu đốt tất cả những gì làm nó chướng mắt.

“Cuối cùng cũng không giữ được bình tĩnh sao? Hoàng hậu?” Tiếng nói xuất phát từ cửa sổ. Cái con người đang nổi vất vèo trên đó vô cùng thần nhiên đưa mắt nhìn nàng.

“Ma vương gia?!” Vân nhi thốt lên khiến Hạ tuyết cùng giật mình nhìn theo..

“Ma vương gia, ngài đến đây làm gì?” Diêu Hạ Tuyết khôi phục dáng vẻ của một bậc mẫu nghi trong phút chốc cũng khiến Ma Hàn Thiên có chút tán thưởng, cũng là một nữ nhân khôn ngoan đi.

“Tiện đường hỏi thăm hoàng hậu một chút thôi” Hàn Thiên nhếch môi. Đối với nữ nhân này hắc không thấy một chút hảo cảm, tuy có chút gọi là thương hại thì đúng hơn. “Nữ nhân khôn ngoan như nàng, chắc nên biết làm những gì. Gây tổn thương người khác, chính nàng cũng không yên đâu”

Nói rồi hắc phóng đi. Một lời cảnh cáo ngầm chăng? Động tới Mẫu Đơn nàng ta sẽ có kết cục thảm hại.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nàng Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Tối. Cung Nhật Phụng tỏa sáng ánh dương. Đại tiệc mừng sinh thần của Đường kim hoàng hậu thật hoành tráng.

Điều Hạ Tuyết lần này nổi hứng làm tiệc ngoài trời, thành ra cả Loan Thanh Uyển cũng tập nập. Quan lại triều đình từ ngũ phẩm trở lên đều tập trung ở đây, ngoài ra còn các phu nhân tiểu thư danh gia vọng tộc cũng xum xoe áo lụa đến dự. Toàn cảnh đều là vô cùng tập nập.

Mà tầm cỡ buổi yến tiệc này thật không nhỏ. Hơn mấy vạn cây nến thấp sáng một vùng chẳng thua gì nhật quang buổi sáng. Bàn ghế gỗ phượng xoan tốt nhất cũng ở đây rồi. Cao lương mỹ vị tập trung cũng không thiếu món nào. Chén vàng đĩa bạc tinh xảo của ti thiết phòng vừa mới làm xong càng thêm phần tinh tế cao sang. Sinh thần của hoàng hậu đúng là rất hoành tráng.

Điều Hạ Tuyết y phục màu bạc lộng lẫy. Chắc chắn là mẫu mới nhất do Phan ti chế tự tay làm, hoàn toàn tinh xảo mỹ lệ. Khoác lên người mỹ nhân như Hạ Tuyết cũng là vô cùng hợp nhãn, thiết kế áo của một thai phụ cũng toát lên khí thế yêu mỹ chết người, quả đúng là tuyệt sắc mỹ hoặc. Mà cũng phải nói đúng là nàng rất đẹp. Suối tóc búi lệch nhẹ nhàng. Mũi phượng làm điểm nhấn lung linh trên đầu tỏa sáng. Gương mặt xinh đẹp toát lên vẻ mềm dịu yếu đuối đúng là khiến nam nhân muốn ôm vào mà bảo vệ. Trong tà áo trắng bạc càng khiến nàng thêm phẩm mê đắm. Nhất Thiên hấn ở cạnh bên cũng không phủ nhận hấn cũng bị mê hoặc. Trên danh nghĩa nàng là chánh thê của hấn, trong thâm tâm nàng cũng là tình đầu của hấn, dù muốn hay không tình cảm cũng không thể phủ nhận, hấn cũng yêu thương nàng.

Mà hoàng thượng cùng hoàng hậu Thủy quốc đúng là rất hợp đi, đứng cạnh nhau càng thêm tỏa sáng. Nhất Thiên hoàng bào hiên ngang tiêu soái khiến bao nhiêu nữ nhân mê mẩn, Hạ Tuyết kim phục nhẹ nhàng yếu đuối làm nam nhân sẵn sàng vì nàng mà hi sinh. Cả hai đứng cạnh nhau như thế này, càng thu hút tất cả ánh nhìn.

“Thiên Thanh, nàng hài lòng chứ?” Nhất Thiên cười ôn nhu nhìn nàng. Nàng đang rất hạnh phúc, ánh mắt nàng nói lên điều đó. Hấn cũng thấy bớt một chút áy náy.

Nhưng mà hấn không biết, một câu nói của hấn lại vô tình khiến tinh thần nàng chùng xuống. Hạ Tuyết hơi cúi xuống, giọng nàng nhỏ đi

“Thiên, từ bao giờ... chàng không còn gọi thiếp là Thanh nhi nữa” Đúng vậy, hấn từ lâu quên mất cách gọi này. Càng ngày càng quên mất, lúc gọi nàng là Thiên Thanh, đôi khi chỉ là hai từ “hoàng hậu”. Nhiều nữ nhân khác có thể rất vui lòng với cái từ ấy, nhưng nàng thì không. Nàng vốn dĩ tưởng làm hoàng hậu thì có thể chiếm được hấn, nhưng nàng nhầm, có lẽ đơn giản vì trong tim hấn, phần lớn hơn, hoặc tất cả, đều thuộc về nữ nhân kia rồi.

Nhất Thiên gạt mình nhìn nàng. Hấn lại khiến nàng buồn nữa rồi. Nhưng hấn biết làm gì nữa đây, khi tim hấn không còn là của nàng. Nàng đang cúi đầu, hấn không thể nhìn thấy gương mặt của nàng, nhưng hấn biết khóe mắt nàng đang ướt. Bộ dáng này của nàng, không chỉ hấn mà tất cả nam nhân đều trở nên yếu thế. Bất giác bàn tay hấn đưa lên muốn ôm lấy nàng. Bàn tay hấn gần sát bờ vai gầy, bỗng một tiếng vang lên khiến nó lại rút về như một phản xạ

“Thiên quý phi đến”

Hậu cung tranh đấu, lựa chọn của nam nhân, trái tim của hoàng đế bấy lâu nay luôn là đề tài nóng hổi. Chính vì thế mà tất cả ánh mắt hiện giờ đều hướng ra ngoài cửa. Chờ đợi nữ chính xuất hiện.

Thiên Minh Mẫu Đơn không hổ danh là tài nữ đệ nhất đại lục. Lần nào xuất hiện cũng khiến người ta bất ngờ như vậy. Lần này cũng không ngoại lệ.

Mẫu Đơn hôm nay chính là một hình tượng khác. Nàng trong kim bào ánh bạc tinh xảo. Áo khoác ngoài thiết kế kiểu hở vai để lộ bờ vai trần trắng nõn thon nhỏ vô cùng quyến rũ. Áo lụa bên trong lại đơn giản là vài lụa chít eo quần lầy vòng eo thon hoàn hảo của nàng, nhưng phần tà áo lại không đơn giản được thêu một đóa mẫu đơn bằng chỉ vàng vô cùng công phu, thể hiện rõ sự cao quý rạng rỡ của đóa mẫu đơn buổi sớm. Thiết kế này lại khiến người đời kinh ngạc, đơn giản vì nó là thiết kế thượng hạng mới nhất của Phong Bảo phường- một lĩnh vực nữa cùng chủ nhân với Phong Bảo trai. Mà chiếc áo này như thiết kế dành riêng cho Mẫu Đơn vậy. Nàng khoác vào chỉ có một từ tuyệt, hai từ rất tuyệt, ba từ vô cùng tuyệt, bốn từ tuyệt thế giai nhân.

Nàng bước vào, hôm nay lại tựa như thiên tiên, toàn thân trắng muốt toát lên vẻ thanh thoát trong trắng không vương bụi trần. Gương mặt vốn dĩ đã hoàn hảo không cần chút phấn son càng trở nên tự nhiên mộc mạc gần gũi. Mái tóc búi nửa bằng chiếc trâm bạc hoàng bào châu nhỏ nhắn nhưng quý phái lại không kém nhẹ nhàng, phần tóc còn lại cứ mặc cho gió cuốn phát phơ bên vai vô cùng huyền diệu.

Nàng cứ dịu dàng như thế đi qua những con mắt say đắm của mọi người, bước tới trước mặt đường kim hoàng thượng vào hoàng hậu chào hỏi. Nhưng dù hôm nay sự dịu dàng ngày thơ lên ngôi, Mẫu Đơn vẫn là Mẫu Đơn, chỉ một cái nhìn người nhẹ, tuyệt không cúi đầu.

“Tham kiến hoàng thượng hoàng hậu.” Rồi nàng nhìn sang Hạ Tuyết cười nhẹ “Mừng sinh nhật hoàng hậu ti ti”

“Cảm ơn muội” Hạ Tuyết thất thần một lúc cũng gượng cười đáp lại.

“Đơn nhi, Nàng tới rồi!” Nhất Thiên lòng vui mừng vô cùng. Nàng vui vẻ như vậy, hấn cũng yên tâm (nam nhân đúng là không bao giờ hiểu .=.) “Tiểu Vũ đâu? Nàng không đưa con đi sao?”

“Tiểu Vũ còn nhỏ không hợp với yến tiệc. Hơn nữa bà ngoại cũng muốn ở cạnh cháu một lúc” Nàng cười. Mắt nàng luôn nhìn thẳng vào mắt hắn. Nàng nhìn thấy sự yêu thương trong mắt hắn. Nàng biết, từ lâu đều biết hắn yêu nàng. Nhưng những gì hắn làm với nàng đều khó cho qua. Trừng trị hắn chút vậy.

Hạ Tuyết nhìn Nhất Thiên. Đôi bàn tay từ lúc nào đã nắm chặt lấy vạt áo. Nàng nhìn thấy sự yêu thương tốt cùng trong ánh mắt hắn, nhưng dành cho một người không phải nàng. Nổi hận trong lòng nàng lại một lần nữa khơi dậy. Đưa ánh nhìn đầy căm phẫn về phía Mẫu Đơn. Nàng không thể lần nữa mắt hắn. Hoặc ngày nào nàng còn trong ngôi hoàng hậu, nàng nhất định không để nàng ta sống yên.

Người ta nói con ghen của nữ nhân cũng có thể gây thế chiến. Mà con ghen của bậc mẫu nghi càng đáng sợ vô cùng.

“Hoàng hậu tỷ, tỷ cũng mang long thai rồi, nên giữ gìn sức khỏe” Mẫu Đơn vẫn duy trì nụ cười nho nhỏ trên môi đối với Hạ Tuyết. Trong chuyện phụ nữ với nhau nàng cũng có chút thông cảm. Dù sao mang thai là rất cực khổ.

“Cảm ơn muội.” Đột nhiên nàng nhìn lên Nhất Thiên “Có Thiên ở bên ta chăm sóc, ta thấy rất thoải mái”

Nhếch môi một ít. Cái này gọi là ghen sao? Dù biết giận là khiến đối thủ đắc ý, dù biết nàng ta chỉ cố chọc tức nàng, nhưng Mẫu Đơn cũng không khỏi khó chịu. Nhìn qua Nhất Thiên một chút, hắn cũng đang đờ ra. Nở một nụ cười, nàng quay sang tiến đến chỗ bàn mình, để lại cặp đôi kia đang nhìn theo. Một người cười mãn nguyện, một người đang giương tay muốn nắm.

Nhất Thiên nhíu mày nhìn nàng rời đi, cảm giác tội lỗi lại dâng lên trong lòng. Đến khi nào nàng và hắn mới được như ban đầu?

Đại tiệc bắt đầu. Hoàng thượng và hoàng hậu ngồi chính giữa trên bậc cao, các phi tần đều ngồi bên dưới. Nếu là tiệc bình thường thì Mẫu Đơn sẽ được ngồi bên phải của hắn nhưng hôm nay là do một tay Hạ Tuyết sắp xếp, bàn của Mẫu Đơn đặt ở vị trí xa nhất. Nàng chậm chậm nhấp ít rượu, việc ngồi ở đâu cũng không quan trọng là mấy. Nhưng mà càng ngày nàng càng thấy hắn càng nhu nhược, ít nhất cũng trong việc tình cảm.

Yến tiệc đang linh đình, chợt từ bên ngoài một cung nữ chạy vào hối hả

“Hoàng thượng, hoàng tử bị rơi xuống nước, thái y đã sơ cứu nhưng tình hình có vẻ không ổn, mong hoàng thượng đến xem”

Rầm!!!

Tiếng đập bàn vang vọng khiến cả đại tiệc im lặng. Mẫu Đơn không nói một lời lập tức rời đi. Gương mặt hoàn toàn không cảm xúc, nhưng đôi mắt vừa ánh lên tia nhìn quý dị về phía nào đó...

Tiền Cự điện

“Thanh nhi! Thanh nhi”

Mẫu Đơn vừa đặt chân vào cổng đã chạy đến bên hải tử ôm vào lòng. Nhìn khuôn mặt đỏ ửng đang thoi thóp mà tim nàng thất chặt. Giữ lại chút bình tĩnh cuối cùng, nàng là vài động tác sơ cứu. Nửa canh giờ sau, tiểu hải tử cũng ọc hết nước ra, hô hấp cũng dần trở lại bình thường, lúc này nàng mới yên tâm một chút.

Nhẹ nhàng đặt con vào nôi, nàng đi ra ngoài.

“Là ai làm rơi hoàng tử” Mẫu Đơn nhấp một ngụm trà, cố gắng kiềm chế không phát hỏa. Nhưng ánh mắt của nàng cũng đủ khiến bọn cung nữ xung quanh sợ phát khiếp

“Đạ...nô...là nô tì” Một cung nữ cả người run rẩy quỳ ập xuống, nước mắt chảy ròng “Nương nương, mong người tha tội, nô...nô tì sơ sẩy...”

“Nương nương, ả ta không phải người trong điện” Y nhi nhíu mày nhìn nàng ta, rồi quay sang thăm thì với Mẫu Đơn. Đối với nô tì trong điện nàng nắm rất rõ, vốn dĩ đã biết hậu cung tranh đấu rất khốc liệt nên quản rất chặt nô tài trong điện. Nhưng sao ả ta lọt vào được nhỉ.

Mẫu Đơn nhìn nô tì nhỏ nhoi phía dưới, nhanh chóng hiểu được vấn đề. Nhếch môi. Không thể ra tay với nàng thì đi đối phó với đứa trẻ chưa đầy một tuổi sao. Động vào hải tử của nàng, ả ta thật không muốn sống rồi.

“Lôi ra ngoài đánh 50 trượng, chặt đứt mười ngón tay.” Dừng lại một chút, nàng lạnh lẽo xoáy vào mắt ả ta “Về nói với chủ nhân ngươi... Cẩn thận”

Nô tài thì mãi là nô tài, mà là nô tài thì mạng sống cũng chẳng đáng giá, hết giá trị lợi dụng thì sẽ vứt bỏ. Nô tài nào cũng như nhau thôi. Quan trọng nên khôn ngoan một chút.

“Phong nhi sao rồi” Nhất Thiên hiện tại cũng tới nơi. Lập tức đến bên Mẫu Đơn đang ôm con

“Không sao” Đánh mắt lên một chút, nàng đoán không sai, nàng ta cũng đến

“Thật không sao chứ. Ôi, thật tốt quá” Hạ Tuyết nhíu mày nhìn hải tử nhỏ bé đang yên ổn trong lòng mẫu thân, bất giác đưa tay lên bụng mình. Trong lòng có chút bất an nhưng cũng ngưng cười

“Đa tạ tỷ tỷ quan tâm” Mẫu Đơn chỉ đơn giản trả lời không một cảm xúc. Nàng quay sang hắn đang vô cùng lo lắng.

“Ta mệt rồi, ta đi nghỉ đây”

Nhất Thiên gọi với theo

“Ta ở đây...”

“Hôm nay là sinh thần của tỷ tỷ, hoàng thượng nên ở cùng tỷ tỷ” Nhưng bị nàng cắt ngang, một câu liền đem đuôi ra khỏi cửa. Nhất Thiên hựt hửng vô cùng.

Một tuần sau

Chánh điện

“Bãi triều”

“Hoàng thượng thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế.”

Điệp khúc mỗi ngày kết thúc. Nhất Thiên hôm nay tâm trạng không vui. Hắn đưa mắt qua cái người ngồi ghế khách bên dưới không khỏi kêu trời. Có vì sao hắn và Mẫu Đơn đoàn tụ chưa được bao lâu mà tên này lại đến phá đám nữa. Hắn lên làm vua rồi không phải bận rộn sao mà nói đến là đến ngay vậy chứ.

Nhất Thiên về Điều Thiên cung, chưa vội đến chỗ Mẫu Đơn, hắn cần chuẩn bị vài thứ.

Cung Nhật Phụng

“Hoàng hậu, người...” Vân nhi nhìn chủ tử một cách lo lắng.

Điều Hạ Tuyết như hoàn toàn bị ngọn lửa bao vây khắp cơ thể. Đôi mắt xinh đẹp vì sự tức tối mà cũng như nổi giông ba. Nàng bấu chặt tay vào vạt áo, môi mím chặt. Tại sao chứ?! Kế hoạch của nàng hoàn hảo vậy cơ mà, tên tiểu tử đó sao còn chưa chết chứ! Đã vậy còn tạo cơ hội cho Mẫu Đơn đó, chiếm được quan tâm của hoàng thượng! Rốt cuộc là nàng đang làm mọi thứ vì cái gì!!! Nữ nhân đó dám gây tổn hại đến người của nàng, còn dám cảnh cáo nàng. Nàng ta chính là biết được nàng điều khiển nên mới làm vậy. Tại sao nàng mãi không thể làm gì được mẹ con nàng ta vậy? Nàng ta quá thông minh sao? Không! Vì nàng còn quá nhẹ tay thôi. Vì tình yêu của nàng, vì đứa con sắp ra đời của nàng, nàng không thể để hai con người kia tiếp tục tồn tại được!

Choang!!!

Bộ ấm tách bị gạt xuống tạo nên âm thanh chói tai. Vân nhi kinh hoàng nhìn chủ nhân mình. Nàng đã không còn vẻ điềm tĩnh hiền lành thường ngày nữa. Hình như trong đôi mắt trong vắt kia đang hằn lên từng tia lửa đáng sợ, tưởng chừng như có thể thiêu đốt tất cả những gì làm nó chướng mắt.

“Cuối cùng cũng không giữ được bình tĩnh sao? Hoàng hậu?” Tiếng nói xuất phát từ cửa sổ. Cái con người đang nổi vất vẻo trên đó vô cùng thần nhiên đưa mắt nhìn nàng.

“Ma vương gia?!” Vân nhi thốt lên khiến Hạ tuyết cùng giật mình nhìn theo..

“Ma vương gia, ngài đến đây làm gì?” Điều Hạ Tuyết khôi phục dáng vẻ của một bậc mẫu nghi trong phút chốc cũng khiến Ma Hân Thiên có chút tán thưởng, cũng là một nữ nhân khôn ngoan đi.

“Tiện đường hỏi thăm hoàng hậu một chút thôi” Hân Thiên nhếch môi. Đối với nữ nhân này hắn không thấy một chút hảo cảm, tuy có chút gọi là thương hại thì đúng hơn. “Nữ nhân khôn ngoan như nàng, chắc nên biết làm những gì. Tiếp tục gây tổn thương người khác, chính nàng cũng không yên đâu”

Nói rồi hắn phóng đi. Hạ Tuyết đưa ánh nhìn phức tạp về phía con người đó. Hận ý lại tiếp tục tăng lên. Mẫu Đơn kia có gì tốt, sao hết người này đến người khác về phía nàng ta chứ. Hắn ta vừa cảnh cáo nàng sao? Làm sao hắn biết được chuyện đó? Sau này nàng nên hành động cẩn thận hơn.

Mẫu Đơn cả hôm nay chỉ có một việc làm duy nhất, chăm con. Thực sự là sau vụ ngày hôm đó nàng bắt đầu chăm sóc Phong nhi của mình tốt hơn nhiều, cả ngày chỉ cần có dư dả chút thời gian là bên con, khi bận việc thì giao cho nô tì thân cận nhất cạch giữ, đặc biệt ban lệnh người nào giữ hoàng tử tuyệt đối không được lơ là dù chỉ 1 giây. Hoàng tử cũng vì sự chăm sóc của mẹ mà béo tốt lên nhiều, nhìn cái mặt phúng phính chỉ muốn cắn, hoàn toàn đáng yêu vô cùng, cũng là một lý do thứ hai mà Nhất Thiên suốt ngày ở mãi điện Tiên Cư. Tất nhiên, có cả mẹ lẫn con, hắn đại gì không ở. (quá khôn =.=)

Nhưng mà nói hắn mặt dày thì đúng a. Rõ ràng nàng đâu có lời nào nói cho phép mà hắn cứ ngang nhiên ra vào nơi ở của nàng vậy chứ! (hắn là hoàng thượng tỷ tỷ à =.=) Nàng cầm cửa trước thì hắn theo thói cũ trèo vào cửa sau. Nàng khóa cửa sau hắn cũng không nề hà trèo nóc nhà mà vào. Đúng là khi yêu thì nên tăng độ dày của mặt. Bất quá Mẫu Đơn cảm thấy vui vui. Vui nhưng không phải tha thứ nhé. Vồn hân tì cho hắn nhớ đời. (Càng ngày tỷ càng quậy =.=)

Phong nhi nằm trong lòng mẹ, mắt nhắm nhắm nhìn con người trước mặt đang đen mặt. Cũng không an phận càn rúc đầu vào lòng mẹ khiến người nào đó mặt tiếp tục đen thui. Mẫu Đơn nàng chính là chỉ lo cho con mà quên mất hắn a. Cảm giác muốn khóc rùng. Nàng giận chẳng sao, nàng mắng chẳng sao. Nhưng mà nàng cứ cái kiểu không ghét không thích, không khóc không cười, không thêm thêm xia gì tới hắn, triệt để coi hắn là không khí. Cách trả thù của nàng rất khác người nha. Không làm hắn đau khổ, cũng chẳng làm hắn vui vẻ. Cứ bứt rứt khó chịu chết được ấy. Mẫu Đơn nàng quá ác a TT^TT.

(cho chưa =)))))))

“Mẫu Đơn nàng chưa hết giận?” Hấn tiến đến gần nàng nhìn trêu mếu, dùng giọng nói ôn nhu nhất, chân thành nhất mà nói với nàng. Đáng tiếc chỉ nhận lại câu nhàn nhạt

“Trước giờ ta có nói giận người?” Mẫu Đơn duy trì thái độ hờ hững, chỉ chăm chú đùa nghịch cái má phúng phính của con, chẳng thèm nhìn đến hấn một cái

“Ta.....” Mặt hấn đen tắp N. Lòng hấn giờ thật là nóng rồi. Nàng cứ như thế, khiến hấn không cách nào biết được suy nghĩ, càng không biết nên làm thế nào cho nàng vừa lòng. Hấn biết người sai ngay từ đầu là hấn, hấn đáng bị trừng phạt. Nhưng hấn đã biết lỗi rồi, nàng chẳng hề cho hấn một cơ hội nào cả

Đột ngột nhào tới giật lấy Phong nhi trên tay nàng chuyển nhanh sang Y nhi. Hấn nghiêm giọng

“Đưa hoàng tử ra ngoài”

“Hoàng thượng...” Y nhi bối rối. Chuyện gì nữa đây

“Đưa đi” Hấn quát lớn. Y nhi cũng giật mình. Mọi vầng ánh sáng mắt sang Mẫu Đơn. Nhận được cái gật nhẹ của nàng liền lui ra. Các cung nữ khác cũng biết điều mà ra hết cả.

Trong phòng chỉ còn hai người. Không gian yên ắng chiếm lấy cả gian điện. Hấn nhìn nàng. Nàng cũng nhìn hấn, điềm tĩnh, thản nhiên và chờ đợi. Trong tích tắc, bàn tay nàng bị nắm chặt, lực kéo mạnh khiến bản thân nàng không phòng ngự mà chúi về trước, đập vào cả lồng ngực vững chắc của hấn. Vững vậy, vô ích. Đánh đá, hấn không buông. Rốt cuộc nàng cũng để yên cho cả người gọn trong vòng tay của hấn.

Hấn ôm nàng thật chặt, cho tất cả nỗi nhớ và yêu thương và sự hối lỗi. Hấn thì thầm chân thành

“Ta xin lỗi. Thật sự xin lỗi. Lần đó ta đã nói rõ với nàng, ta có lỗi. Nàng muốn đánh, muốn mắng ta cũng được. Nhưng nàng đừng tiếp tục thế này. Cứ hờ hững như thế khiến ta khó chịu lắm. Nàng đã đồng ý trở về tại sao không cho ta cơ hội. Ta xin nàng, tha lỗi cho ta.”

Mắt nàng cay, tim nàng nhói. Nhưng nàng cố ngăn dòng nước mắt tuôn trào

“Người nói người yêu ta. Được. Vậy ta nói người đuổi Diêu Hạ Tuyết, ta nói người phong ta làm hoàng hậu, ta nói người lập Phong nhi là Thái tử. Người làm không?” Nàng yêu hấn chứ, nàng muốn tha thứ chứ. Nhưng mà nàng có thể tin tưởng không? Đừng trách Nàng không phải nữ chính như những câu chuyện khác, chỉ có tình yêu không câu danh lợi. Nàng chính là rất nghĩ cho bản thân mình. Trong cái thời đại mạng người như cỏ rác này, không có danh phận thì mẹ con nàng sống được sao? Tình yêu của hấn có thể che chở mẹ con nàng cả đời sao?

“Ta...” Đúng như nàng nghĩ, hấn do dự. Nàng biết hấn còn vương hai chữ “trách nhiệm”, nhưng nếu ngay từ đầu không phải hấn làm sai thì mọi chuyện đâu thế này.

“Được rồi. Ta hiểu rồi. Người về đi” Mẫu Đơn cười mà lòng đắng chát. Nàng đặt quá nhiều hi vọng rồi. Quay đi

“Không. Hãy cho ta thời gian. Xin nàng” Hấn ôm lấy nàng từ sau lưng. Giọng nói thỏ thẻ như cầu xin van nài. Tình yêu khiến một nam nhi như hấn yếu đuối thế này ư?

Không đợi nàng tiếp tục nói gì nữa. Hấn cúi xuống, chiếm lấy đôi môi nàng. Hấn không hôn nàng nhẹ nhàng nữa mà mãnh liệt và dữ dội. Tất cả những nhớ nhung và yêu thương đều dồn vào nụ hôn ấy. Khiến Mẫu Đơn không thể chống cự được nữa, hoàn toàn chìm đắm vào rồi.

Nhất Thiên không do dự bế nàng lên. Lần thứ hai có dừng khí mà đè nàng xuống giường. Trút hết những khao khát, trút hết cả tình yêu.

Trời đêm thật thanh tĩnh. Trong gian phòng cứ liên tiếp vang lên những âm thanh đầy mê hoặc. Tiếp sức cho công cuộc cứu vãn tình yêu.

Buổi sáng đầy sức sống nhất kể từ một năm trước của hoàng cung Thủy Quốc. Ngay cả còn se sẽ bé nhỏ cũng phải lưu lo vì không khí trong lành thoải mái này.

Nhất Thiên bị ánh sáng bình minh quấy rầy giấc ngủ, nhú mày từ từ mở mắt. Cánh tay bị cản khiến hấn phải quay lại nhìn. Ngay lập tức ánh mắt trở nên ôn nhu hiền dịu khi nhìn con người trước mắt. Hấn quay người thấy nhẹ, tránh đề bảo bối trong lòng tĩnh giác, rồi cứ im lặng mà ngắm nhìn nàng. Mẫu Đơn ngủ vô cùng mê người. Gương mặt nàng trở nên ngây thơ và thuần khiết lạ thường. Không còn vẻ lạnh lùng cao ngạo thường ngày nữa, thay vào đó là hình ảnh như một tiểu bạch thỏ nhỏ bé rúc vào lòng hấn. Nhất Thiên không thể kìm lòng đưa tay chạm vào gương mặt nàng, nhẹ nhàng đặt lên trán nàng một nụ hôn đầy yêu thương.

Mẫu Đơn bị cái cảm giác ươn ướt trên da mặt mà chập chồn tỉnh. Ngây ngô mà nhìn người bên cạnh, khoảng vài giây sau mới tiêu hóa hết mọi chuyện. Nhớ tới chuyện tối qua, mặt nàng không kiểm soát mà ửng đỏ. Hồn dỗi quay vào tường nhưng bị ai kia kéo lại ôm chặt trong lòng. Cả căn phòng dường như chỉ còn sự yêu thương tràn ngập.

“Chàng không thượng triều sao?” Nàng cất tiếng hỏi. Hồi xong mới tự muốn đánh mình. Tự dưng lại nói kiểu thân mật ngọt ngào như vậy (.=.)

Nhất Thiên cười thầm, xoa đầu nàng ôn nhu

“Ta không muốn xa nàng”

“Chàng làm vậy không sợ mọi người dèm pha sao. Ta thì sợ a” Mẫu Đơn vừa nói vừa rúc đầu vào lòng hắn. Tiếp tục muốn cắn lưỡi. Hành động không kiểm soát a (=.=)

“Ai dám nào. Mà nàng biết sợ ai sao” Nhất Thiên cười thành tiếng khiến Mẫu Đơn hờn dỗi nhéo mọi cái

“Chàng nói vậy là sao. Muốn chết à”

“Đấy xem xem, ta là hoàng thượng mà nàng còn dám đánh thì sợ ai nào” Hắn tiếp tục trêu chọc nàng.

“Chàng được lắm. Đi, đi ra” Cãi không lại, Mẫu Đơn lại giờ trò hờn dỗi, không thương tiếc đạp hắn xuống giường

“Được rồi được rồi. Bảo bối à, ta đùa thôi.” Nhất Thiên khở sở đứng dậy. Ôn nhu xoa đầu nàng cười ôn nhu “Ta lên triều đây. Ta sẽ về sớm với nàng”

Hắn khẽ hôn lên trán nàng lần nữa. Khoáng áo ra ngoài.

Chỉ còn nàng trong phòng. Lại trầm mặc. Nàng thu người ôm lấy hai đầu gối. Tại sao nàng có thể dễ dãi như thế nhỉ. Ay, nàng điên mất rồi. Bao nhiêu là tính toán của nàng bây giờ đều đã bay theo mây khói cả. Thật là...

“Y nhi, chuẩn bị nước tắm cho ta”

Điện Tuyên Chính

“Hoàng thượng, có phải sắp đến đại hội săn bắn hàng năm không? Hàn Thiên ta may mắn đến đây ngay dịp lễ, chẳng hay có thể cùng tham gia?” Ma Hàn Thiên cười yêu mị nhìn Nhất Thiên.

Nhất Thiên cảm thấy cảm giác muốn mắng hắn mặt dày. Đại hội săn bắn vốn dĩ là cho hoàng tộc cùng quan lại CỦA THỦY QUỐC tham gia, từ khi nào có chuyện hoàng đế nước khác cũng tham gia. Mà hắn chính là khách, mà có thể lên tiếng đề nghị như vậy, mặt hắn quá dày, quá dày. Còn tưởng không biết hắn muốn gì sao? Đại hội yêu cầu tất cả hoàng tộc kể cả hậu cung toàn bộ đều phải đi. Mẫu Đơn có thể không đi sao? Quá mưu mô. Lần này hắn đề nghị trước bề quan văn võ, không đáp ứng chính là gây xích mích của hai nước a.

“A ha. Ta rất vui mời đương kim hoàng đế Ma Quốc tham gia a.” Khẳng định rằng lời nói này Nhất Thiên không bao giờ muốn nói.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nàng Là Của Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.